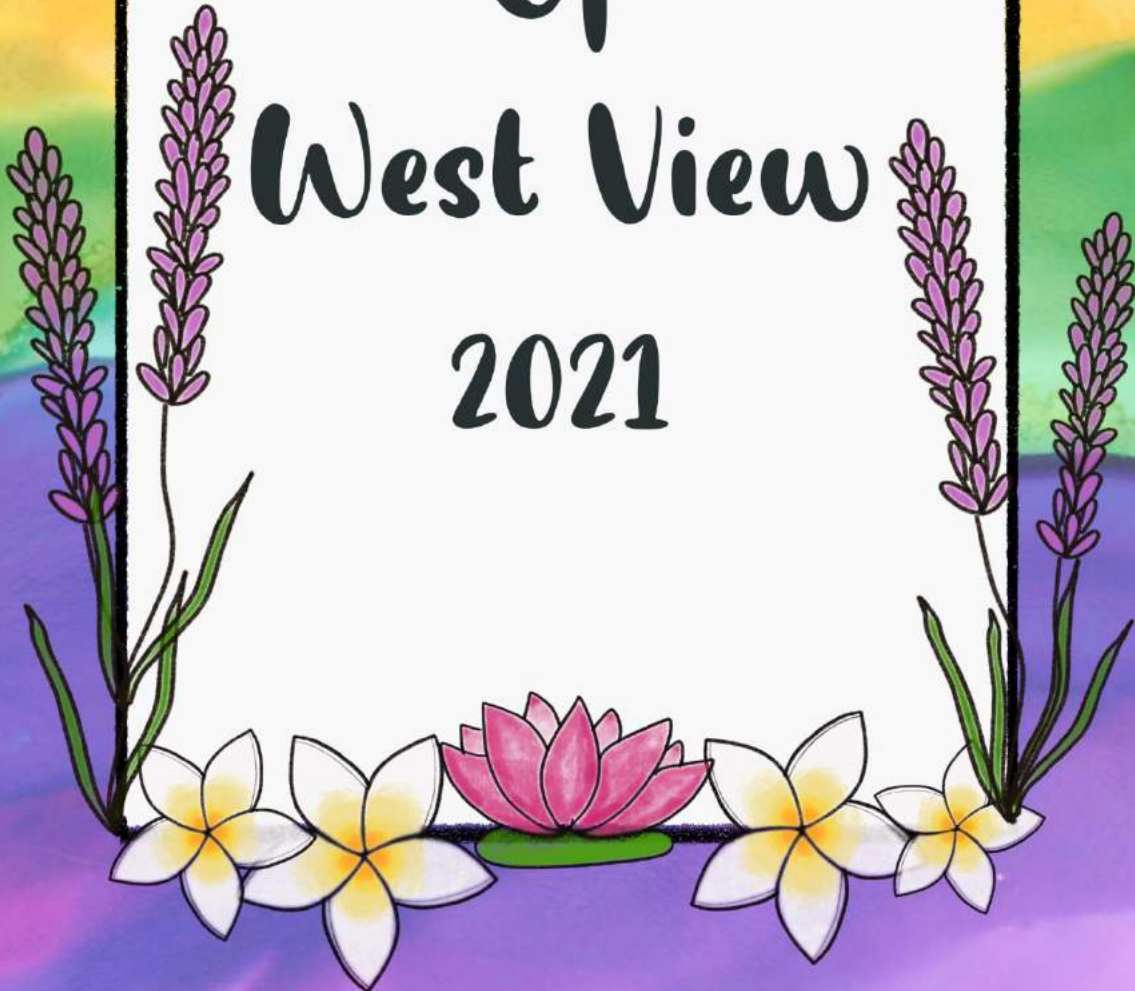

**Writers
Of
West View
2021**

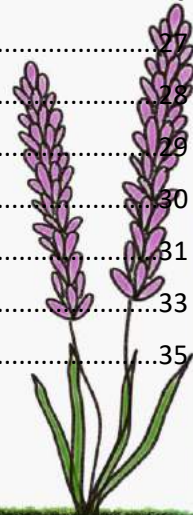

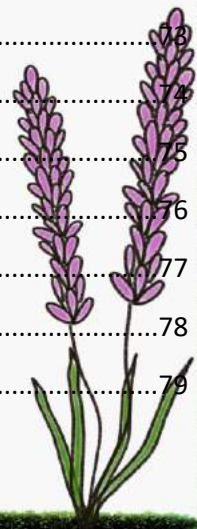
Contents

Foreword from the Principal.....	7
English Language.....	8
A Surprise.....	9
An Unforgettable Birthday Party	10
An Accidental Cut.....	11
The Jar of Cookies	12
I Want a Cookie!.....	13
An Unfortunate Incident During Recess.....	14
Mother's Birthday Surprise.....	15
An Embarrassing Day.....	16
A Close Shave	17
A Surprise Breakfast.....	18
An Invitation.....	19
Cutting Paper Hands.....	20
A Broken Figurine	21
An Embarrassing Day.....	22
The Boys Who Misbehaved	23
Games of the Past	24
Turning Over a New Leaf	25
A Disagreement.....	26
A Cycling Competition	27
Cool Head, Hot Head.....	28
Miracle Kittens.....	29
An Honest Act.....	30
A Close Brush With Something Dangerous	31
An Unforgettable Learning Journey	33
Getting Into Trouble.....	35

An Unfortunate Accident	37
A Clean-up Project	38
Beach Clean-up	39
A Memorable Experience	40
Being Considerate	41
My Grandma and I	42
An Unforgettable Experience: Never Let History Repeat Itself	44
An Unforgettable Experience	46
A Special Friendship With My Rival	48
An Unexpected Friendship	50
A Special Friendship	52
Man's Best Friend	54
Overcoming My Fear	55
Standing Up To The Bully	57
A Discovery	59
A Broken Promise	62
An Upstander For Myself	64
A False Alarm	66
A Performance	68
Chinese Language	70
救小猫	71
我的小水壶	72
一个特别的日子	73
一件难忘的事	74
我的姐姐	75
爱护环境	76
我的好朋友	77
沉迷电脑游戏的结果	78
一次教训	79

写给前囚犯的一封信 81

爱护环境、人人有责 82

发生在家里的一件事 83

难忘的全家福 84

“大自然”的神秘来信 86

特别的林老师 88

妈妈生病了 90

要做个有礼貌的人 92

我不应该发脾气 94

我的好朋友 96

这份礼物改变了我 98

贪心的结果 100

我得到了一个教训 102

令我佩服的人 105

粗心的小月 107

倾斜的伞 109

捡到小猫 112

做个懂事的孩子 114

Malay Language 116

Saya Boleh Lakukan Sendiri 117

Keluarga Ibu 118

Lawatan ke Taman Haiwan 119

Suatu Hari di Taman Haiwan 120

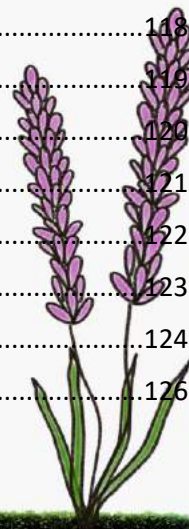
Kembali ke Sekolah 121

Kejadian pada Hari Pertama Sekolah 122

Hari Lahir Datuk 123

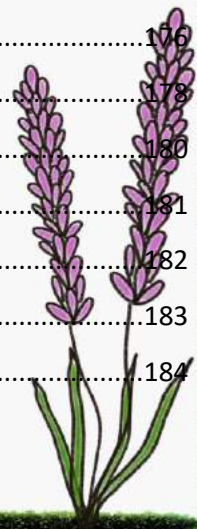
Satu Pergaduhan 124

Membersihkan Bilik Darjah 126

Tolong-Menolong.....	128
Pengalaman Seram Datukku	130
Nasihat Ibu.....	132
Hilang di Kampong Gelam	134
Akibat Tidak Mendengar Nasihat	136
Suara Yang Pelik.....	138
Lawatan Ke Kampong Gelam	140
Ganam Vs Areil.....	143
Pengalaman Bercuti Yang Menyeronokkan	146
Pengalaman Saya Diserang Denggi	148
Berdarmawisata di Kampong Gelam.....	152
Dana untuk Pembangunan Sekolah	154
Malang Tidak Berbau.....	156
Pengalaman Bercuti di Negeri Sendiri.....	158
Dosa Setinggi Langit	161
Bersikap Tamak Telah Benar-benar Merugikan Saya.....	165
Percutian yang Tidak Boleh Saya Lupakan.....	168
Tamil Language.....	171
காதணி விழா.....	172
நீயும் விளையாடலாம் வா!	173
காதணி விழா.....	174
மீதூண் விரும்பேல்.....	175
நேரம் ஆகிவிட்டதே!.....	176
உதவி செய்து மகிழ்வோம்	178
கடற்கரையில் ஒருநாள்.....	180
அருணின் நற்செயல்	181
வகுப்பில் கவனம் தேவை	182
மாலாவின் துணிச்சல்.....	183
ரவியின் துணிச்சலான செயல்.....	184

எதிர்பாராத சம்பவம்	186
நல்ல உள்ளம்.....	188
தேசியத் தின அணிவகுப்பு.....	190
கவனக்குறைவு.....	191
ஆறுவது சினம்	194
நல்ல செயல்	196
அம்மா எங்கே?	199
சாக்லேட் நாணயம்	202
சாக்லேட் நாணயம்	204
அன்பளிப்பு ஆபத்தானது	206
நேர்மை	210
ஏமாற்றம்.....	214
கைத்தொலைபேசி.....	218
நேர்த்தியான செயல்.....	222
எதிர்பாராத அதிர்ச்சி	226
கூடைப்பந்தாட்டத்தின் விளைவு.....	230
பேராசையின் விளைவு.....	234
மிதிவண்டி யாருடையது?	238
துணிந்து செயல்படு!.....	243
Acknowledgements.....	247

Foreword from the Principal

Every West Viewian, A Talented Pupil

It gives me great pleasure to showcase our fourth publication of West View's very own WOW! - Writers Of West View! Amongst you, we celebrate the creativity and writing of our buddy writers!

In West View, we strongly believe that you are all talented. Each of you has unique talents, interest and abilities! Regardless of your starting points, each of you is endowed with varied and memorable experiences - experiences from reading to listening, speaking and observing - to give you many great ideas to write immeasurably in your compositions. Hence, we hope this compilation of stories will inspire you to start thinking about your own experiences and penning them down in your own writings. Read, imagine and gather interesting idea and let the creative juices flow.

Mr Eddie Foo

Principal

“The more that you

READ

The more things you will

KNOW

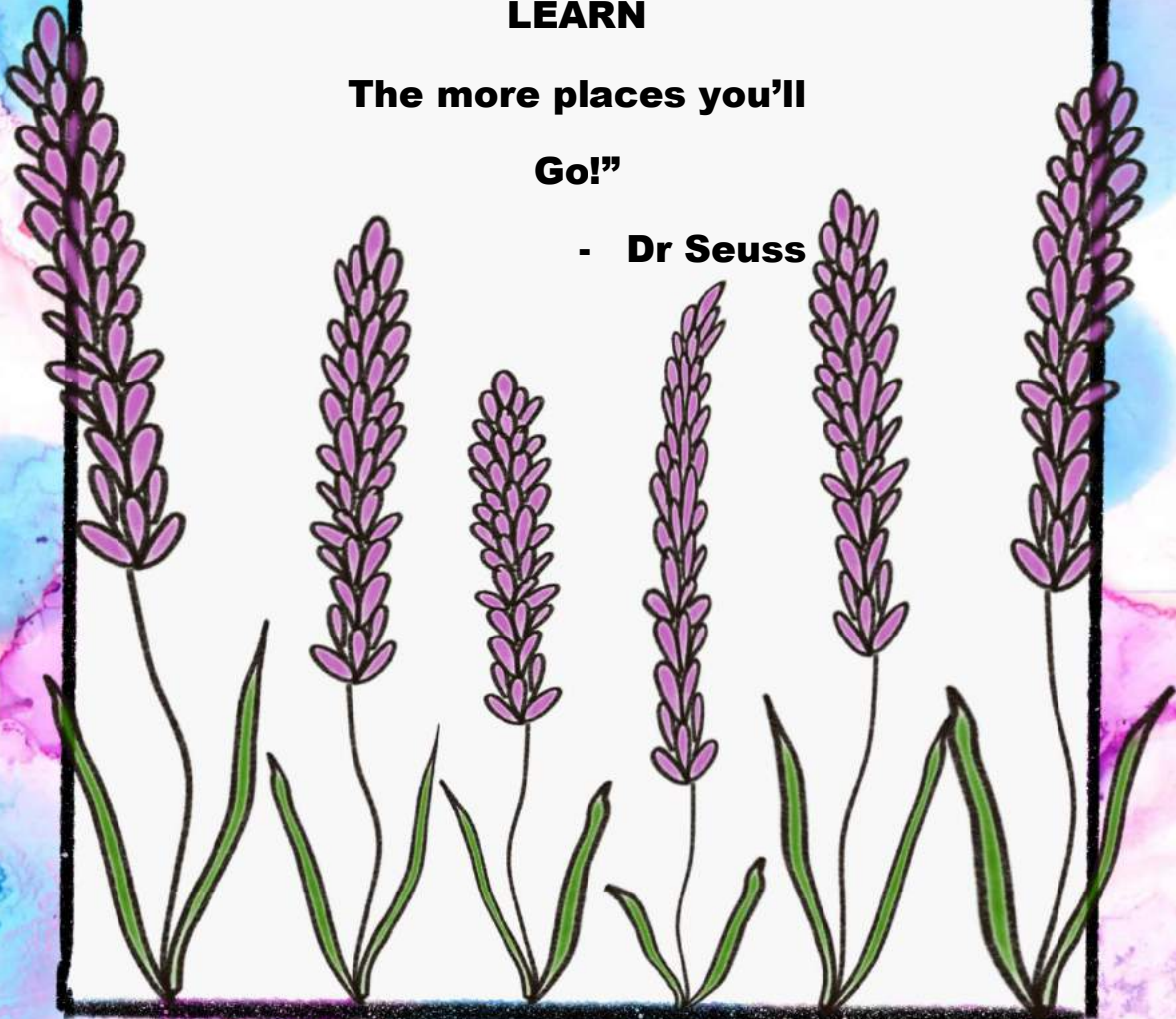
The more that you

LEARN

The more places you’ll

Go!”

- Dr Seuss

A Surprise

One sunny Sunday, Joe went to Bishan Park with his parents. He wanted to catch some fish so he brought a fishing net and a small jar along with him to the park. He caught a small and black fish.

After he reached home, he put the fish into a big fish tank. A few days later, the fish grew two legs. It made him confused. He asked his mother for help.

His mother knew that it was a tadpole. She took out a book from the bookshelf. She read him the story about the life cycle of a frog. He heaved a sigh of relief. Joe learned more about frogs that day.

Chen Zihao

2 Aspiration

An Unforgettable Birthday Party

Last Sunday was a bright and sunny day. It was Sam's birthday. He invited all of his friends to his birthday party. Benjamin was getting ready to go to Sam's house. He decided to wear his new pair of trousers. When Benjamin tried on his trousers, he realised that it was too tight for him. He still squeezed into it as he was running late. After that, he left for Sam's house.

At Sam's house, Benjamin had buffet for lunch. He filled his plate with delicious food. "Clang!" Benjamin dropped the metal fork on the floor. As he bent down to pick it up, a loud ripping sound was heard. "Oh no!" Benjamin exclaimed.

Sam saw what had happened. He lent Benjamin a pair of trousers. Benjamin felt embarrassed but he was very grateful for Sam's help.

Benjamin learned that he should not forcefully squeeze into a pair of tight trousers. Instead, he should always wear a comfortable set of attire before going out.

Clarrisa Dsouza

2 Aspiration

An Accidental Cut

Last Friday, Jackson and May were drawing their hands on a piece of paper. Then, they used a pair of sharp scissors to cut out their drawing. As they were cutting, Jackson was not paying attention and accidentally cut his finger.

“Ouch!” he yelled in pain. Soon, his finger was bleeding. May was shocked. She was also concerned for him.

Without any delay, she took him to the sink and washed his wound with water. Then, she applied a bandage on his cut. He felt grateful and thanked her for her help.

He learnt to be careful with his pair of scissors in the future.

Cielo Isabella Boongaling Diesta

2 Brilliance

The Jar of Cookies

One fine Sunday morning, Jack was hungry even though he had already eaten breakfast. He licked his lips hungrily. He stared at the cookie jar on the top shelf. He wanted to eat the cookies.

Without hesitation, he grabbed a chair and climbed onto it. He stretched out his arm and the chair wobbled.

Suddenly, the chair tipped over and Jack started to lose his balance. He waved his arms wildly in the air. His heart pounded like a drum and he screamed loudly.

Father heard his scream and rushed into the kitchen. He held onto the chair and saved Jack. Jack learned to be careful.

Kim Dana

2 Brilliance

I Want a Cookie!

Last week, Mother baked some delicious cookies and put them on the top shelf to cool off. She told Tom not to touch them until she was back from work.

That evening, Tom finished his homework and walked into the kitchen to get a snack as he was feeling hungry. He saw the cookie jar on the top shelf and was immediately tempted to try a few cookies. He decided not to wait for his mother. Tom tried to reach for the jar but he could not. He took a chair and moved it against the wall. He climbed onto it and wobbled precariously on his toes while trying to reach the cookie jar.

Losing his balance, Tom fell from the chair. Lucky for him, his father happened to walk into the kitchen and managed to grab hold of him in the nick of time. Tom heaved a sigh of relief. He learnt his lesson and decided to listen to his parents and not to do anything without their permission.

Demeshkin Makar

2 Confidence

An Unfortunate Incident During Recess

“Ring...Ring!” the bell rang loudly. It was the best part of the day for most of the pupils in West View Primary School. John was no exception. He quickly dashed to the canteen to eat his favourite noodles.

While queueing, he felt someone bump into him. He turned around immediately and he saw Andy. Andy was a bully from Primary 3. “Hey! Watch it!” shouted John. Andy ignored John. Not wanting to create a scene, John took his bowl of noodles and walked to his designated table.

Suddenly, John was being pushed from behind. His bowl of noodles fell on the floor and the noodles spilt all over it. John was very angry. He realised that it was Andy who had pushed him. He punched Andy in anger and Andy retaliated. The two boys continued punching each other. A prefect witnessed the incident and reported the matter to the discipline mistress, Miss Tan.

Miss Tan quickly rushed to the canteen and stopped the boys. Miss Tan reprimanded them and told them not to do it again. She also informed their parents about the incident. The two boys learnt that they should settle disagreements peacefully.

Jeffrey Sahaya Raj Infant Adney

2 Confidence

Mother's Birthday Surprise

Weili and her father were resting at home last Saturday. While watching a television show, Weili remembered that it was Mother's birthday that day. She suggested to her father to surprise Mother by making breakfast for her.

First, they went to the kitchen to make some pancakes. Father quickly took some flour, eggs, some butter and salt. He mixed them in a bowl. While he was putting some oil in the pan, the oil splashed and he hurt himself. "Ouch!" Father shouted. Weili applied first aid and helped Father to cook the pancakes. When the pancakes were ready, Weili decided to use some strawberries and cream to decorate them.

Weili went and called Mother from her bedroom. Mother came into the kitchen and was pleasantly surprised. "Thank you. I am so touched," Mother said. Weili learnt that one does not have to spend so much money to make someone happy. It is the thought that counts.

Muhammad Aqil Solihin Bin Mohammad Nasir

2 Confidence

An Embarrassing Day

Last Sunday, on a bright and sunny day, Max was getting ready for Joe's party.

"I have to... Oof!" Max was zipping up his trousers but it was too tight! He managed to zip his trousers in the end and he went into the car.

After five minutes, Max arrived at the party. Joe quickly opened the door and he saw Max. Max came in and he played with Joe for a while before he noticed the delicious buffet. Max went to the buffet stations and filled his plate with delicious snacks.

"Clang!" Max suddenly dropped his fork. As he bent down, a loud ripping sound could be heard. It was Max's trousers! "Aaahhh!" Max shouted. Luckily, Joe saw the whole incident and instead of laughing, he lent Max a pair of trousers.

Max felt embarrassed but grateful because Joe helped him out. Max learnt that he should not forcefully squeeze into a pair of tight pants. Instead, he should change into a more comfortable set of attire before going out.

Kim Yeonsoo

2 Diligence

A Close Shave

One afternoon, Tom was in the kitchen. He was feeling hungry when he saw a cookie jar on the shelf. His mouth started watering. He wanted to eat the delicious cookies. He stretched out his hands to grab the jar but he could not reach it.

Tom took a chair and stood on it. He reached for the cookie jar excitedly. Suddenly, the chair tipped. Tom's heart skipped a beat. He cried out as he wobbled precariously on the chair.

Tom's father heard his screams and rushed in. He held onto the back of the chair just in the nick of time. Tom was saved! He was relieved. His father reprimanded him for being careless.

Tom learned not to stand on a chair and reach for things which were too high for him because it would be too dangerous.

Kim Dohyun

2 Empathy

A Surprise Breakfast

On Sunday, Jimmy and his father were planning a surprise breakfast for Mother's birthday. They did not know what to cook so they thought about it. Father suggested an omelette.

Suddenly, Mother woke up and almost walked into the kitchen. Jimmy tried to distract her by picking up a book and reading to her.

Father got busy in the kitchen. He poured the oil in the pan and it started sizzling. Then, he cracked eggs into the pan.

When it was ready, Father put the omelette on a plate. He started to decorate the omelette. He used cucumbers for the eyes and sauce to draw a mouth. It was a smiley face. The omelette was ready!

Jimmy and his father surprised Mother with the omelette. Mother was very pleased. She was thankful for the wonderful surprise. Jimmy learned to show appreciation towards his mother.

Paek Seojeong

2 Empathy

An Invitation

Last Saturday, Ben received an invitation from Billy. The invitation stated, "Dear Ben, you are invited to my birthday party. See you there!" Ben could not wait for the party.

On the day of the party, Ben got dressed excitedly. He decided to wear his new pair of trousers. He tried hard to squeeze into it. Then, he went to the party.

When he reached the party, he saw a delicious buffet spread. Ben filled his plate with food. As he was walking back to the table, his fork dropped on the floor. "Rip!" His trousers split as he was bending down to pick it up.

Ben felt embarrassed and the whole room was echoing with laughter. Luckily, Billy came to his rescue with another pair of trousers. Ben felt grateful towards Billy. He learned to only wear clothes that fit him well next time.

Sayed Daniyal Alhabshee Bin Sayed Idris Alhabshee

2 Empathy

Cutting Paper Hands

Last Wednesday morning, Mary and Javeed were doing a group activity in school. They were told to cut paper hands with scissors.

Suddenly, Javeed accidentally cut his finger. He yelled in pain and pressed tightly on his finger to stop it from bleeding. Mary was shocked to see what had happened and covered her mouth in fear. She was concerned about Javeed. He was very nervous and his sweat was dripping down his face.

Mary brought Javeed to the sink to rinse his finger under water. Mary gave him a plaster to apply on his finger. He was thankful towards her.

Javeed learnt that he must be careful when using scissors.

Darris Erhady Bin Adil Azlan

2 Faith

A Broken Figurine

Last Sunday morning, Tom and Sam went to a toy shop in a shopping mall. As they were horsing around, Sam saw a shiny figurine and wanted to touch it. The two boys did not notice the warning sign behind the displays. While Sam was holding the glass figurine, Tom was plotting a mischievous plan. He wanted to surprise Sam from behind.

Tom tiptoed quietly towards Sam. "Whoosh!" he pushed Sam as hard as he could. "Ahh!" Sam screamed. Sam was so shocked that he dropped the glass figurine that he was holding. It shattered into many pieces.

The shop manager saw what had happened and reprimanded the two boys. He told them not to be careless. He also warned them not to play in the shop again. He said, "Do not do this again. The figurine is broken and you have to pay for it." The two boys were trembling in fear upon hearing that.

Both Tom and Sam had to pay for breaking the glass figurine. The shop manager took their money as compensation. The boys felt apologetic. They learnt to behave themselves and not horse around, especially near fragile things.

Lana Binti J Shamsul Bahri

2 Faith

An Embarrassing Day

Last Friday morning, Ravi and Andy were in the canteen during recess. "Zoom!" Ravi ran around the canteen. He saw Andy, from another class, queueing to buy food. Being mischievous, Ravi decided that he wanted to push Andy for fun.

"Whoosh!" Ravi pushed Andy as hard as he could. Andy was shocked. "Ouch!" he screamed. The bowl of noodles Andy was holding dropped and spilled on the floor. Some of the soup splattered onto Ravi's uniform as well. Both of them felt angry and glared at each other.

Ravi punched Andy continuously. Another student was shocked and immediately reported it to a teacher. The teacher saw Ravi punching Andy and instructed Ravi to stop.

The teacher asked them to apologise to each other. They learned that they should not fight to solve problems. Instead, they should forgive each other.

Tay Han Ning

2 Faith

The Boys Who Misbehaved

One morning, two boys were playing the fool. They were throwing paper planes at each other. Both of them were not paying attention during their Art lesson. Their teacher reminded them a few times. However, they did not listen to her. The Art teacher was fuming mad and gave them a low score for their Model Class Award (MCA) points.

The class was upset with the culprits. They decided to work together by asking them to pay attention and not to throw paper planes. All the pupils stopped talking to the culprits. Both the boys felt guilty because the class had lost points because of them. Both boys started paying attention instead of playing in class. Everyone in class praised them.

All the teachers started giving the class full MCA points for all the subjects. At the end of the term, the class was one of the MCA winners! Everyone was very happy. They learnt that everyone must work together to achieve a common goal.

Muhammad Rifqi Danish Bin Muhammad Danial

3 Aspiration

Games of the Past

“Class, we are going to do something fun today,” said Ms Haryanny. She told us that the lesson was about the games of the past. She shared about the games played by people many years ago. None of us could sit still as we were excited. Ms Haryanny explained the rules of each game to us.

“Hooray!” we shouted. We were amazed by how simple the games were. We split into different groups to play these games. Suddenly, I heard some noise. John and Mary were having a disagreement over a game. They shouted angrily at each other. “Do not cheat!” shouted John. “I did not cheat!” replied Mary. We tried to resolve the disagreement.

Ms Haryanny scolded both of them. She told them that they must show respect to each other and follow the rules. John and Mary apologised to each other. They promised to behave themselves. All of us continued playing these games. We had a lot of fun!

Senthil Kumar Srivarshan

3 Aspiration

Turning Over a New Leaf

One morning, Tom and Jerry were playing the fool during English lesson. They were throwing paper planes at each other instead of paying attention.

Their teacher reminded them again and again to focus. However, her advice fell on deaf ears. They continued playing and became very rowdy. Their teacher was fuming mad and punished them by giving their class a low score for their Model Class Award (MCA) points.

Tom and Jerry hung their heads in shame. Other children in the class were upset with the culprits. During recess, the pupils from their class started to crowd around them. They began questioning Tom and Jerry. "Why did you do that?" "Don't you know our class is winning?" When they looked at the MCA chart, they saw that the score for the lesson for that day was zero. They were sorry for what they had done. All the other children wanted to stop talking to them.

Tom and Jerry hung their head in shame and promised to turn over a new leaf. They promised to work together with the class to do well for MCA. When Tom and Jerry started to behave well, all the teachers started to give their class full MCA points. Finally, their class became one of the MCA winners!

Charlize Teo Yi Hoon

3 Confidence

A Disagreement

“Hurray! We can’t wait to play the games!” the pupils of Primary 3 Respect exclaimed. Their teacher, Miss Shella, told them that they would be playing some traditional games from the past.

Miss Shella introduced some traditional games such as hopscotch, five stones, chaptah and marbles. The pupils were amazed by how simple and interesting the games were. After a while, the pupils were split into groups to try the games in the four stations.

Olivia and Aaron were in the same group. However, both of them wanted to play different games at the same time and could not agree with each other. They started quarrelling. Aaron and Olivia were even pulling each other’s hair!

Miss Shella noticed them and stopped them immediately. She reprimanded them for their wrong behaviour and taught them how to take turns and set up simple rules for their games. Both Olivia and Aaron felt ashamed and apologised to their teacher and classmates for their misbehaviour.

Nyla Asfia Binte Mazlan

3 Confidence

A Cycling Competition

“Dad, am I improving?” asked Jerry with a big smile. “Yes! You are balancing well!” replied Jerry’s father. Jerry was cycling in the park one afternoon. He had been learning how to cycle since young. His father had been his source of encouragement. Many times when he felt like giving up, his father would spur him on.

One day, when Jerry was in school, he saw a poster about a cycling competition. After seeing the poster, he decided that he should give it a try. Soon, the day of the competition arrived. After all the usual warm-up exercises and checking on his bicycle, he was ready to speed off from the start point.

Jerry was cycling very fast and found himself leading a pack of thirty young cyclists. Along the way, Jerry was so fast that he went out of the track. He crashed into a tree and his knee was badly hurt. Even though he was in pain, he decided to get up and persevere to finish the race.

In the end, Jerry caught up with the rest of the cyclists and overtook them one by one. To his surprise, he came in second place and won himself some prizes. His father had taught him to persevere even in challenging situations. He was thankful that he did not give up.

Pranyush Patnala

3 Confidence

Cool Head, Hot Head

"I hate school!" Harry muttered through gritted teeth as another balled paper fell on his table. The sniggering from behind was definitely from John, the self-proclaimed bully. Harry was his favourite person to pick on when the teacher was not around.

Harry twitched and continued looking at the clock. He was counting the seconds till the end of class as he tried to contain his anger. Just then, another paper plane landed on Harry's table and the class burst out laughing.

"That's it! I had enough!" Anger welled up on him as he clenched his fist into a miniature cannonball and threw it at John. Caught off guard, John fell on the floor and blood started to ooze from his nose. Not to be outdone, John immediately stood up and lunged at Harry. The brawl of the two boys left the chairs and tables in disarray as the class tried to pull them apart.

The form teacher was immediately alerted to the commotion. "Stop all this nonsense now!" yelled the teacher. Harry and John spun around and saw the teacher looming over them.

The teacher scolded John, Harry and the whole class for causing such a ruckus. She even gave them a low score for Model Class Award points as a punishment which disqualified them in receiving any award! Harry and John hung their heads in shame knowing that they were the cause of it. As further punishment, Harry and John were asked to clean the classroom for one whole month, to learn how to work together.

The next day, the class reflected on their classroom etiquette. John and Harry both agreed that their anger got the best of them. Even though John was annoying Harry, it was not right to pick a fight with him. As the saying goes, "Two wrongs don't make a right."

Azul Enyd Acosta

3 Diligence

Miracle Kittens

“Look!” James exclaimed. “There is a cardboard box under that tree!” On a Sunday afternoon, James and his friends went to the park. The park was quite empty except for a few people chatting on the benches. They wanted to go to the playground to play catching. That was when James caught sight of the suspicious box.

James and his friends ran over to find out what was inside the big box. They could not believe their eyes! In it, they found three little brown kittens whimpering for help. They were in bad condition. The boys decided that one person would take care of the kittens.

When James reached home, he pleaded with his mother, asking if he could keep the three kittens. His mother beamed with joy and said, “It would be perfectly fine.” James jumped with joy. His mother then took the kittens from his hands and brought them to the bathtub. While his mother was cleaning the kittens, James was preparing the food and toys. At the end of the day, they were all worn out.

James learnt that taking care of pets was a great responsibility. He worked hard with the help of his mother to take care of the kittens until they had grown up and could take care of themselves.

Thanzin Toe Wai

3 Diligence

An Honest Act

21 April, Monday

Dear Diary,

I was driving around the vicinity of Bukit Panjang when a lady stopped the taxi. She boarded the taxi and asked me to drive her to Choa Chu Kang MRT station. She was looking at her mobile phone throughout the journey. When we reached the destination, she alighted in a hurry.

As I drove off, I looked at the rear-view mirror and realised that she had left her handbag behind. I opened her handbag and saw that there were many valuables inside, such as credit cards and some cash. I was in a dilemma. If I chose to take the valuables for myself, I would be able to use them to buy things for myself! But, I would be in deep trouble if I was caught by the police as such an act was considered as theft. If I chose not to keep the bag for myself, I would not have the extra cash to buy what I wanted. However, I remembered my teacher teaching me about integrity, which meant to do the right thing even when no one was watching. Hence, I decided not to keep the bag and to return it to the lady.

I went to the nearest police station to give the handbag to the police. Just as I was about to leave, the lady rushed into the station and told the police that she had left her handbag in a taxi and could not retrieve it. I walked to them and told the police that the bag belonged to her. After some confirmation, she got her handbag back successfully.

The lady was grateful and she thanked me profusely. As we left the police station, I smiled and felt happy as I knew that I had done the right thing.

Signing off,

Firdhaus

Mohammad Firdhaus Bin Adnan

4 Aspiration

A Close Brush With Something Dangerous

31 August, Tuesday

Dear Diary,

Today, I had a close brush with something dangerous, and it could have killed me. No words could describe the fear and anger that I felt as my hands were trembling even when I'm penning down this entry. It all happened at the start of the day when I was walking to school.

It was a cool and windy morning. I was taking my usual route to school and I was walking along a block of HDB flat. Instead of walking along the void deck, I chose to walk along the open-space carpark to enjoy the morning breeze. As I was walking, I heard loud shouting happening above me. Things started to get really serious when the voice got even louder and more agitated. Then, long banging and crashing noises were heard. I noticed people peeking out of the window to take a look at what was happening. Other curious passers-by also stopped and looked up, trying to find out the unit where the incident occurred.

This was when something ridiculous happened. A glass bottle flew out of the window! It headed in the direction where I was standing and fell at a very fast speed. Before I had the time to react, it landed just inches away from me and shattered with a loud crash. I stood rooted to the ground and my face turned as pale as a sheet. No words could describe the shock and fear that I felt at that moment. My hands were trembling and my legs were wobbly. It took me moments to realise that I had a close brush with a killer litter incident and I could have died. The people around the carpark rushed to me and brought me under the void deck, before asking me if I was alright. We were all enraged with the killer litter incident as such irresponsible behaviour could cause one to lose his life! Luckily, a kind passer-by called the police and informed them about the incident.

It wasn't long before the police arrived. I was questioned by an officer while some other officers went up to the unit where the quarrel took place. Moments later, a man in handcuffs appeared and he apologised to me for his rash act. Everyone around the void deck chided him for his irresponsible act as it almost got me killed. Face turning red from embarrassment, he looked down and was sent to the police station.

I was excused from school and my parents were informed about this incident. I was scolded by my parents and they told me that I was very fortunate to have escaped unscathed from the incident. After this incident, I told myself that I have to walk under the shelter if I am walking along HDB flats, as there might be a risk of having a killer litter incident again.

Signing off,

Rayyan

Rayyan Ziqri Khan Bin Mohamed Farex Khan

4 Aspiration

An Unforgettable Learning Journey

It was a beautiful day. Primary 4 Brilliance was going on a learning journey to the Bird Park. Adam and Adley were excited to visit the Bird Park as they were bored of being in class every day. Everyone boarded the excursion bus the moment it arrived. Adam and Adley took the best seats of the bus. The journey from the school to the Bird Park took one hour. The boys waited impatiently to arrive at the Bird Park.

As soon as they arrived at the Bird Park, Adam and Adley quickly unfastened their seat belts and stood by the door of the bus. The moment the door opened, the boys ran out of the bus without waiting for instructions. Mrs Tan was upset with them for not following instructions. She scolded them but allowed them to continue with the learning journey.

The first stop was the flamingo enclosure. Everyone was excited to see the birds. Mrs Tan gave out instructions for the class to read and take down notes from the information on the display board. Adam and Adley were restless and started to look around the enclosure. They noticed that the gate was not locked. They looked at each other sneakily.

“Do you know what I am thinking?” Adam winked at Adley.

“Yes, I do, Adam!” Adley replied.

The boys opened the gate and went inside the enclosure. They wanted to touch the flamingos as they were very curious about how it felt. The moment the boys stepped inside the enclosure, the gate swung back and shut itself with a loud bang. The impact caused the lock to lock itself. Adam and Adley tried to unlock the gate but they could not. When they started to shake the gate, the noise of the lock hitting the gate caught the attention of the flamingos.

The flamingos saw the boys and started chasing them. Adam and Adley panicked. They were also frightened and unsure of what to do. Just then, Adley saw a small waterfall in the enclosure. He told Adam to climb up the waterfall. They climbed to the top of the waterfall and started shouting and waving, hoping to get the attention of their friends below.

Luckily, two girls, Reina and Adriana spotted them. The girls informed Mrs Tan immediately. Mrs Tan was shocked to see the boys at the top of the waterfall and inside the enclosure. She told them not to move for fear of their safety. She searched for a personnel in the Bird Park for help. The personnel distracted the flamingos with food and told Adam and Adley to get down.

Once the boys were safe, Mrs Tan reprimanded them for being reckless and putting themselves in danger. The boys learnt their lesson. They apologised for the trouble that they had caused. They also learnt to follow instructions when out on a learning journey.

Adam Danial Bin Sulaiman

4 Brilliance

Getting Into Trouble

It was Friday afternoon. The school bell rang. "Yay! We can finally go home!" exclaimed Ruby. Before the students left the classroom, their teacher reminded them to study for their upcoming tests and her expectations of them. Some had to aim to pass while some were expected to score full marks.

The students nodded and left the classroom. That night, Ruby knew she had to study for the test but she decided to put it aside and started to play computer games. She told herself that she still had time over the weekend to study. However, she was so addicted to the games that she spent her whole weekend playing the games too.

Monday arrived. Ruby woke up feeling nervous. She had not studied for the test. She thought of an idea! She decided to go to school early to copy all the notes so that she could rely on them while doing the test. She quickly got dressed and went to school to do that.

While she was writing all the notes onto a piece of paper, her classmate, Amy, walked into the classroom. She was curious about what Ruby was doing so she decided to watch her from a distance. Then, she saw Ruby fold the piece of paper and put it into her pencil box.

The test was held during the fifth period. Ruby was so excited. She said confidently, "I am going to score full marks!" During the test, Ruby wanted to take out the piece of paper and started working on the questions. She looked around to see if anyone was looking at her. She saw all the pupils burying their heads into the paper. She took out the paper, making sure to be as quiet as she could and started writing as fast as she could.

Halfway through the test, Amy recalled what she had seen in the morning. She lifted her head to see what Ruby was doing. She saw Ruby looking at the piece of paper. When Amy looked at the teacher, she realised that the teacher did not notice it.

Amy was unsure of what to do. She was in a dilemma. She did not want Ruby to dislike her but she knew that Ruby was doing the wrong thing. She also remembered what the teachers said about integrity. She decided to report the matter to her teacher.

The teacher went to Ruby and stopped the test when she saw the piece of paper on Ruby's table. Ruby was so engrossed with the copying that she did not notice the teacher beside her. She saw how angry her teacher was and was ashamed of what she had done.

After school, Ruby was scolded by the teacher for cheating and not having integrity. Ruby's parents were informed and they were disappointed with her. She finally learnt her lesson not to cheat and to always have integrity.

Vasantha Lakshmi Ramanathan

4 Brilliance

An Unfortunate Accident

It was a wonderful Saturday. Jane and her mother were walking to the supermarket to buy groceries and cleaning supplies from the supermarket. They were having a chit-chat and were clearly in a very happy mood.

While Jane and her mother were crossing the road at the traffic junction, she noticed a man on the bicycle and he was cycling at a very fast speed. As he came nearer, Jane noticed that he was looking at his mobile phone. He did not notice that he was cycling towards an oncoming van. Jane alerted her mother immediately. However, before they could do anything, the man collided into the van and there was a loud bang. Jane stood rooted to the ground in shock.

Jane's mother immediately called for the ambulance and reported the accident to the police. Some passers-by started to help the cyclist to the pavement while others tried to help the van's driver. The cyclist had bruises on one side of his face and blood was oozing out from the wound on his right arm. The van's driver was in daze and had to be supported by the passers-by to walk to the pavement.

After what seemed like a long time, the police arrived. They started looking for witnesses and took down their statements. Jane's mother was one of the witnesses whose statement was being taken down by the police. While the police was taking down their statements, the siren from the ambulance pierced through the air. The paramedics rushed towards the victims with the stretcher and their medical supply bag. Both the injured victims were lifted onto the stretcher and brought into the ambulance. Soon, the ambulance and the police left the accident scene.

Jane and her mother continued their journey to the supermarket. They were discussing on what had happened. Jane's mother reminded Jane on the importance of being careful and alert while she was crossing the road.

Anjana Ramakrishnan

4 Confidence

A Clean-up Project

“What a wonderful Sunday morning to have our picnic,” exclaimed Tim gleefully. Everyone in the family was walking to West View Park. When they got to the crowded park, it raised their spirits. The park was packed with families and happy children. Some people were jogging while some were cycling. The air was cool and fresh while leaves rustled in the soft breeze. “Let’s go over to that shady spot,” Sophia said cheerfully while pointing to a big and open grass field with a lot of towering trees.

As they were approaching their destination, Tim spotted rubbish strewn all around the trees. “Oh no! Look at this mess!” grumbled Tim as he stared at the pile of rubbish. Tim was extremely disappointed as he looked around. “These litterbugs are so irresponsible!” Sophia said sadly while pinching her nose. At that moment, Mother suggested to clear the rubbish so as to keep the park clean and green.

Without a second thought, everyone nodded in agreement and started to clean up. First, they picked up all the rubbish on the ground and put them into trash bags. Then, Tim and his father were in charge of bringing the trash bags to the nearby dustbins. It took them quite a while to finish cleaning up and by the time they were done, everyone was exhausted and perspiring. The park looked clean and green again. “My stomach is rumbling! Can we have our picnic now?” Tim asked. Mother laughed and started to take out the food that they had brought.

Tim remembered feeling shocked and disgusted when he first saw the mess in the park. He learnt that it was everyone’s responsibility to keep the park clean so that everyone could enjoy themselves in a clean and green park.

Christopher Stephen Smith Kaicheng

4 Diligence

Beach Clean-up

As I was cleaning my room, a ball rolled out from under my bed. As I picked it up, it reminded me of a time when my friends, Edward, Sam, Aryan and I, were playing volleyball at the beach. We promised our parents to be home by five o'clock. As we were playing, the ball landed a distance away. Aryan decided to pick up the ball. To his horror, he saw a mountain of rubbish.

There was a mountain of rubbish strewn all over the beach. This included fishing nets, ropes, plastic containers, styrofoam boxes, straws, plastic bottles, cans, cigarette butts and food wrappers.

We were horrified to hear about the mountain of rubbish. We decided that we had to do something about it. We planned to go back to the filthy area on Saturday. To prepare, we made a list of equipment we needed like tongs, gloves and plastic bags.

When Saturday came, we brought our parents with us and all the cleaning equipment we needed. We worked together to clean up the beach. We took about six hours to clean the entire beach. We were very happy to see the clean beach. Our hard work had paid off! We learned that it was everyone's responsibility in keeping the environment clean and we were glad to have done our part.

My thoughts were interrupted by the birds chirping outside the window. I put the volleyball on the table and got back to cleaning again.

Mark Lim Zheng En

4 Empathy

A Memorable Experience

“Jack, Jane! Are you ready for the trip?” Mother peeked out of the kitchen while preparing food for their trip. It was the June holidays and our family was going for a road trip at Sunshine Campsite. Jane and I were excited about the trip as it was our first time going for a road trip.

We put all our luggage at the back of the car. On our way to our destination, everyone was bored so our father suggested that we play a game. Suddenly, Jane pointed at the sky and the sound of thunder soon followed. It started raining cats and dogs. We were panic-stricken as the rain meant that we could not do fun things during our trip. Father was calm and composed because he knew that the rain would stop by the time we reached the campsite.

When we reached the campsite, it was still raining! Everyone was disappointed. When we were about to go home, I saw a circus just opposite the campsite. “Can we go to the circus instead? Please!” Our parents thought that it was a good suggestion and we went to the circus.

After we bought the tickets, we saw the marvellous circus performance. Everyone applauded after the performance ended. When we were returning to our car, we realised that the day was bright and clear again. Everyone was over the moon and we continued with the camp as planned. Although the day did not proceed as planned, it was a memorable experience for us.

Paek Minchang

4 Empathy

Being Considerate

The clock struck twelve. The cooling wind made him pull the sweater closer to his body. The stillness of the night made the streets seem dead. Nothing was moving. Everything was silent.

Alan lowered his body to the soft carpet. He stretched his hands holding the hard, shiny remote control in his hands. Pressing the buttons rapidly, the whole house became alive. He watched the cartoon and the characters were comical. However, Alan could not hear them properly so he decided to increase the volume.

Suddenly, someone was banging on the door. He was trembling in fear. Looking through the door peephole, he saw a woman raising her hands above her ear, slamming his door with great force. He became terrified.

It was his neighbour. Alan opened his door timidly and she began to berate him. She reminded him to lower the volume of the television. Alan learned from his mistakes. He then apologised to his neighbour and she kindly accepted his apology.

Hasif Ziqry Sandy Juraihan

5 Aspiration

My Grandma and I

“Syarifah! Are you ready?” asked Mother impatiently.

“Just a few minutes!” I replied. The sky was blue and the birds were chirping. I was going to visit my grandmother. My mother was outside the house, waiting for me to dress up.

When Mother and I were on the way, the ripples of excitement nearly swept me off my feet. The scenery of a familiar and peaceful garden with beautiful rows of rose bushes came to sight. Finally, we had arrived at Grandma’s final resting place. I rushed out of the taxi and quickly went to look for her. There stood in front of me, a tombstone with Grandma’s gentle looking face staring back at me. At that moment, I suddenly remembered the one thing that I could not forget for the rest of my life.

I was in primary three that year. I was very happy that day as it was my birthday. Grandma gave me a gold necklace and it was very beautiful. My name was engraved on its heart-shaped pendant. I thanked Grandma and continue to enjoy myself at my birthday party. Suddenly, one day, Grandma fell and my parents rushed her to the hospital. It turned out to be the worst birthday ever as Grandma had passed away.

I would wear that necklace every day. However, one unfortunate day, I lost my necklace. I felt so sorry for Grandma. I was also too scared to tell my parents as guilt gripped my heart. In the end, my parents found out. Tears welled up my eyes when my parents reprimanded me. My cheeks began to redden and in my heart, I felt like Grandma must be angry with me too.

My parents helped to search for the necklace. When my father, moved the dressing table forward, a glimmer of something shiny caught his eyes. Lo and behold, the necklace had fallen through a gap of the dressing table. I was overjoyed. When he returned it to me, I could see in their eyes that the necklace was important to them too.

“Don’t worry Grandma, I will take good care of this necklace forever,” I said to her picture, as my finger touched the golden heart on my neck.

“It is time to go home,” Mother said. Before we left, I took a last glance back at Grandma and thought I saw her smiling back at me.

Ma Xiaowei

5 Aspiration

An Unforgettable Experience: Never Let History Repeat Itself

Harry hung his head low as his parents were throwing angry words at him. It all started on his birthday. Harry was playing with his friends who attended his birthday party. While he was playing, he felt a gentle tap on his shoulder as he turned to face the person, only to see his favourite person in the whole world, his grandmother.

Without hesitation, Harry hugged Grandma like a koala. After a while, she handed him a box with glittery wrapping paper. As he opened it, his eyes widened in shock. It was a water bottle which he had been eyeing for a few months. He was smiling like a Cheshire cat lapping a bowl of milk.

Everything was going smoothly for the next few months until one day, Harry heard a piece of devastating news that would change his life forever. Grandma had passed away. The news hit him like a truck. Soon, he started to treasure the water bottle even more.

One dreadful day, Harry went for his tuition. When he returned home, he realised that his water bottle was missing. He ran back to his tuition centre and he searched everywhere for it. Tears welled up as he tried to call his mother to explain the situation. Instead, he saw a notification on his phone. He clicked on it and he saw a similar water bottle was on sale for \$27 on Carousell. Deep in his heart, he knew what he wanted to do.

When Harry reached home, he checked around to see if his parents were there. Fortunately, there was nobody. He rushed to his parents' drawer. Coldness took over his palms as he clutched the knob and opened it. An old creaking sound took over the pin-drop silence as he grabbed his mother's wallet and took out a crisp fifty-dollar note. He returned the empty wallet back and closed the drawer. He ran out of the room without noticing that his parents had placed a CCTV camera in their room. His father saw the whole incident when he replayed the whole video. He was fuming mad but he kept quiet as he wanted his son to admit to his own mistake.

The following day, after dropping Harry off to school, his mother received a call from the discipline teacher that Harry did not turn up for his classes. Harry sneaked out of school to go to the Carousell owner's house to purchase the water bottle. Upon hearing this, his parents became both worried and infuriated. As Harry tried to sneak back to class later that morning, he immediately knew his fate. His parents were standing right in front of him with their red faces and clenched fists. They scolded him and Harry just hung his head low.

Sirius, Harry's best friend, knew that Harry's parents had misunderstood the whole situation. He ran to Harry's house and explained everything to them. Luckily, his parents calmed down and were understanding. They even looked at the Carousell account from which Harry purchased the water bottle from and found out that the owner was actually a scammer. They reported the scammer to the police and they managed to put a stop to his crimes. The police also managed to retrieve Harry's money and returned the amount to his parents.

Harry started apologising to them for not letting them know of the whole situation. "I'm sorry. I thought that you would be upset when you find out that I had lost the precious bottle that Grandma gave me. I know that I have gone a little too far and I will never repeat my mistake," he said with his head hung low.

Upon hearing his sincere apology, Harry's parents were moved and gave him a warm big hug. Knowing that Harry did not want to actually trouble them, they also noticed that Harry doing things independently. They were proud of Harry.

To Harry, it was the most unforgettable experience for him and he would never let history repeat itself.

Sanjana Sakthiya Kumar

5 Aspiration

An Unforgettable Experience

“Tommy!!” Go and get ready for our trip now!” shouted Tommy’s mother.

Tommy was over the moon to go to Universal Studios. He got ready excitedly and packed his bag. After a while, he heard his mother calling for help in the kitchen. He skipped happily to the kitchen. After packing the food, they were ready to go.

Tommy’s mother locked the house door and walked to the taxi. When they arrived at Universal Studios, Mother and Tommy could hear a lot of giggles and laughter. Tommy ran to the entrance. Mother kept smiling after him. As they entered, Tommy’s eyes was glued to the biggest roller coaster there. He could not believe how big it was.

Mother was queuing for drinks when she tilted her head sideways, looking away from her wallet. She realised that Tommy was not beside her. She started panicking and screaming at the top of her lungs for Tommy. Little did she know that little Tommy had secretly gone up on the biggest ride in that place.

Tommy was unaware that his mother was looking for him. He was just too excited to take his first roller coaster ride in his life. He held on to the safety buckle tightly as the ride started to move forward.

Meanwhile, Mother started to ask strangers if they had seen Tommy. All of them answered and their answers disappointed her a lot.

Tommy was screaming gleefully as the ride moved up and down the rails. Suddenly, the wheels of the ride were giving out strange noises and the car Tommy was in started to wobble crazily. Tommy’s heart went to his stomach. He was extremely scared and he began to panic. He screamed at the top of his lungs. Fortunately for Tommy, Mother heard him. When she looked up, she saw her son, stuck on one of the rollercoaster car. Blood vanished from her face. She immediately alerted the staff nearby and they called for emergency unit to come and rescue the people stuck on the rollercoaster.

After Tommy was rescued, he dashed towards his mother and hugged her. He sobbed and his tears drenched his mother's blue dress.

Mother comforted him and Tommy felt guilty for what had happened. "Let's go home," she sighed. After the whole incident, he finally learnt his lesson. He would always ask his mother for permission the next time he wanted to go somewhere. It was an unforgettable experience.

Siti Zulaiqha Amyra Zolkifle

5 Aspiration

A Special Friendship With My Rival

I am a tall and strong person who enjoys going to the tennis court and practising there during my free time. There are even times others would compare me to a pole. Despite my overwhelming strength, there was always someone I could not defeat in tennis, my biggest rival. I was determined to defeat him for the first time during the upcoming tournament. I had been looking forward to it since I decided to play in it.

After a few months, the day of the tennis tournament came. I had trained as hard as possible so that I could defeat my rival. When we bumped into each other, I caught a glimpse of the look on his face. He was determined to win the tournament too.

It was time for me to compete in the first round. I won it without even breaking a sweat. My rival overcame his opponent with ease too. Over time, both of us made it to the finals of the tournament. Each shot was taken with my best effort and he returned each shot with equal determination. The intensity rose with each passing minute.

As soon as I saw my rival let his guard down, I took my opportunity, a sharp shot to the corner. He lunged to receive it but that move caused him to fall to the ground. It looks like he had sprained his ankle. I smiled smugly at him as I knew what this would mean for me. I did not have time for him. All I could think about was the goal that I had achieved. As my rival was wheeled out in a stretcher to a nearby ambulance, I lifted the trophy above my head. I could not have been happier or prouder that day.

Another few months passed. On a Sunday morning, I was riding my bicycle around a nearby park. As I was cycling, a small rock on the path threw me off my bicycle and I landed hard on the ground. Wincing in pain, I called for help. In no time, I saw someone running towards me and who would pass by but my rival. To my horror, he stretched out his hand to help me. I had no choice but to accept his assistance. As I limped back home, I was filled with guilt about not helping him during the tennis tournament months ago. In fact, I had been so happy that day without a thought for him.

That day onwards, we struck up a close friendship and decided to participate in a tennis tournament in the doubles category. We overwhelmed all the other pairs to clinch the trophy easily. However, our friendship did not end there either. We did everything together and had photos for the happy times together.

I realised that bad things could take a turn for the better.

Anaqi Darwisy Bin Imran

5 Brilliance

An Unexpected Friendship

Fluffy is very special to me. Whenever he would bark, I could almost understand him. That was not all, I was able to understand when he was happy or sad too. Often, we would bond together over different activities. However, it was not always like this.

Many years ago, I hated dogs. On my birthday that year, my mother got me a dog. I ignored it for days even though it tried very hard to get my attention. One day, it found a ball under my study table and brought it to me. It barked, hoping to get me to look at the ball. Without looking at it, I threw the ball in anger. No matter how many times I threw the ball around my room, my new dog would always find it and bring it back to me. I became more and more frustrated.

“Can you get this dog to play with you instead?” I grumbled at my mother. “I am busy. Just bring it out to play,” she replied. Knowing that I could not outtalk her, I begrudgingly took my dog out to a nearby park.

I had brought along its favourite ball and was about to throw it when the dog started barking. It ran behind me and I turned back in response. Two men had their arms outstretched, ready to grab me. While its barks did not scare the kidnappers, it went after one of them and bit his leg. The man yelped and told his counterpart to abandon their plan. Both of them escaped in a van parked nearby.

After chasing them for a short distance and realising that it could not catch up with the van, my dog turned and ran back into my arms. I held Fluffy in a hug for the longest time, realising that he could have been killed by the kidnappers. After that incident, instead of playing games on my phone, I would spend hours playing with Fluffy. Other times, I would speak to Fluffy as if he could understand me. Since the day we struck up a friendship and bonded together, we had only grown closer and closer. Fluffy was there every time I faced trouble.

The day I was almost kidnapped was scary but things took a turn for the better.

Marcus Mok Kin Mun

5 Brilliance

A Special Friendship

John woke up to the sounds of argument. He opened his bedroom door to see his parents arguing. His parents barely had any unhappiness between them.

John rubbed his eyes in disbelief but his vision was not deceiving him. He hid behind his door and eavesdropped on them. To his relief, they were having a heated discussion about what to get for John's birthday gift. Before he could find out what it was, the argument stopped. Since then, John was curious to find out what his gift was.

John's birthday came in a blink of an eye. He had a fun time at his party with his family and friends. The birthday party soon ended and John's parents presented him with a cardboard box. It was his birthday gift.

"What could be inside a cardboard box with holes?" John wondered.

It was a puppy. John immediately put down the box and took a step back. He had a phobia of dogs and his parents did not know about it. It all started when a stray dog chased him on his way to school. John was terrified of dogs since. However, he did not want to disappoint his parents who had thought hard for his birthday. He took a bold move to pick up the puppy.

"This was not as bad as I expected!" John realised.

In no time, John forged an amiable relationship with the puppy. He had named the puppy 'Oreo'. They formed many memories together, including how they broke the plates in the kitchen. They were inseparable.

Years passed and Oreo fell ill. It was diagnosed with a rare disease. John was troubled as the vets said that the chances of survival was low. Oreo was suffering in pain and the vets suggested for it to be put down but John refused to. He believed in Oreo and wanted his company still. Oreo was special to John as they had spent countless hours and days together.

Just as John began losing hope, a miracle happened. No one was able to explain how but Oreo managed to survive the ordeal. Oreo was well again. John decided to cherish the times spent with Oreo as he would never know when this special friendship would end.

Cabalo Matteo Victor Rojas

5 Confidence

Man's Best Friend

Albert was a lonely boy who had few friends. His parents had to work late often and would usually go home around dinner time. Although lonely, Albert led a luxurious life in a huge mansion. He wished he could have someone with him in the house.

"Happy birthday!" Albert's parents' loud greetings echoed through the house. They were holding on to a birthday gift for Albert. Albert quickly noticed that it was a pet carrier and he immediately took it over from his parents' hands. It was a corgi puppy! Albert fell in love with it in a split second. Albert thanked his parents with much joy and excitement. He named the corgi puppy, 'Corren', as it reacted to the name instantly.

Corren would snuggle with Albert during his lonely times and keep him company. Albert slept better with Corren's presence too. They soon became inseparable like two peas in a pod. Corren even saved Albert's life once.

The kitchen was burning and the smoke woke Corren up from his sleep one night. It then raced towards the Albert's bedroom upstairs as fast as its small feet could take it. Corren barged into Albert's bedroom and started barking at Albert, tugging his ears. Albert woke up immediately.

"What's wrong with...?" he stopped as he caught a whiff of smoke. Albert scrambled to his feet and ran outside. He whipped out his handphone and called for help. The firemen came within few minutes and put out the fire.

Albert was moved by Corren's act to save him. He finally got the meaning of the sentence, "Dogs are man's best friends". Albert valued this special friendship with Corren a lot.

Nang Sirl Shaiy

5 Confidence

Overcoming My Fear

White fluffy clouds dotted the azure blue sky as the birds were chirping melodiously. It was finally the day of the singing competition. I wanted the championship trophy badly. I had practised day and night and was confident that I would reap the fruits of my labour.

I quickly got ready and left for the auditorium. After what seemed like an eternity, I finally reached the place. The auditorium was filled to the brim. There were students, parents, teachers and judges. I was the last to sing as my name started with the letter 'Z'. Students after students went up on stage to sing their songs. They were all the cream of the crop.

Finally, it was my turn. I got up on the stage and stood in front of the microphone. I could feel the jitters and there were butterflies fluttering in my stomach. To my horror, my mind went blank. I tried recalling the lyrics but to no avail. My hands turned cold and clammy. My legs turned jelly. I wished the ground could swallow me up.

I took deep breaths to calm myself down. "Oooh! Oooh!" a sound reverberated through the auditorium walls. The auditorium broke into uproarious laughter. The microphone had only amplified my deep breaths and made them sound weird.

My heart palpitated wildly against my ribs. My face bleached to sombre pale as I started singing the verse. "Lousy boy! Stop wasting our time. Get off the stage!" one of the members of the audience boomed indignantly. I stood rooted to the ground not knowing what to do.

Just then, my teacher who was backstage beckoned me towards her. She gave me a thumbs-up sign and mouthed a few words of encouragement. After realising that my teacher believed in me, I quickly cleared my throat and tapped on the microphone. I started singing the song. My voice filled the auditorium and the audience quietened down. My singing captured the attention of the audience. Soon, cheers erupted in the auditorium.

When I finished singing the song, I could see the audience giving a standing ovation. The judges were awestruck by my performance and selected me for the final round. I jumped in joy as tears were glistening in my eyes. I was over the moon. Not only had I been selected for the final round, but I also had overcome my fear. I felt very accomplished. Although I did not win the final round, this memory would be etched in my mind forever.

Krishnakumar Sarvesh

5 Diligence

Standing Up To The Bully

“Ring...!” The recess bell rang. The moment I heard it, I dashed towards the canteen. I went to my favourite stall to buy a plate of nasi lemak. I was about to eat when a rough hand grabbed my shoulder and turned me around. Startled, I looked up and saw a pair of resentful eyes staring down at me. It was the notorious bully, Edward.

“What do you want?” I demanded, trying to act tough. I had refused to buy him a drink the previous day.

A group of pupils looked at us. The bully, Edward, then pulled me out of my seat and dragged me to an isolated corner. He then sent a punch in my face. “Ouch! It hurts!” I yelled in pain. Meanwhile, Amy, my classmate, was following and watching us all the time. Edward grabbed me by my collar and was about to deliver another punch when the bell rang as recess was over.

“You better watch out!” said Edward angrily while stomping away. I heaved a sigh of relief and ran back to my classroom.

The bullying went on for a few weeks. I was fearful of Edward and did not dare to tell my parents about the truth. My parents realised that I was behaving very differently from my usual self. They asked me if I had any problems at school. I then made up my mind to tell them about Edward as I did not want to suffer in silence anymore.

“Mom, Dad, I...got bullied in school,” I muttered, visibly embarrassed. I told them what had happened. My parents were shocked and enraged.

“Noora, we are going to report to your principal!” my father said angrily.

The next day, my parents went to school to report the case. Amy, who had been following and watching us, had reported the matter to Mr Foo, our principal. Mr Foo then asked Edward to go to his office.

“You have been bullying Noora for the past few weeks. Is that true?”
Mr Foo asked sternly.

Edward’s face turned pale with fear and no words came out of his mouth. Mr Foo reprimanded Edward and informed his parents about what he had done. Edward’s parents were shocked to find out that their son was a bully in school. They promised to monitor his behaviour and punished him by confiscating his mobile phone for a month.

Edward apologised to me and promised not to bully anyone again. As a punishment, he had to clean the canteen tables for a week. He was also sent for counselling.

I was glad that I had told my parents about the bullying and stopped Edward’s bad behaviour.

Noorasiska Binte Muhammad Rymie

6 Aspiration

A Discovery

I sighed in relief. Going to the observatory after a long day at work was just what I needed. As I looked up at the endless night sky, the infinite stars shone brightly. One of them, however, caught my eye. It was in the middle of a trapezium constellation - The Rafferty Star.

“Grandpa! Look, look!” That star, the big one. Mummy told me it’s called The Rafferty Star. She told me that it was discovered by a sixteen-year-old boy! Can I discover one too?” A young boy, practically jumping in excitement asked his grandfather. I smiled at him, debating whether I wanted to tell him I was the one who had discovered that star when I was sixteen.

Looking at the young boy, I realised I saw a sliver of my younger self in him - overwhelming enthusiasm and a burning passion for the stars. As he rattled on about my star, I zoned out of reality and fell through memories from so long ago as they came rushing into my mind.

“Mommy! I don’t want to go to a big old boring Science Centre! I want to eat ice-cream!” I whined. My mother sighed in exasperation. She proceeded to explain that it was, in fact, not an old boring Science Centre, but something called Rediscover Singapore. She promised me I would love the exhibitions, but I was not convinced. Eventually, she bribed me into it by offering an ice-cream.

The moment we entered Rediscover Singapore, I was fascinated by the lots of futuristic-looking exhibitions. I was drawn to one – a big, glowing spherical model of the moon catching my eye. There were a few walls of famous astronomers. One of them, Tom Rafferty, discovered ten stars in his lifetime. I remembered being inspired by him. He had named his stars after things and people he loved dearly. That was the day, I knew I wanted to study about the stars and planets, and one day, I would discover my own star. And I would name it after Tom Rafferty.

Later that day, I told my mother I wanted to be like Tom Rafferty. Needless to say, she was elated. She was delighted to know her six-year-old little boy took interest in the subject of space. Unfortunately, my father was not. He yelled at my mother for accepting my “useless hobby”. I would never forget how my father’s words wounded me and how my mother stood up for me. She was usually a reserved woman, but that day, she was like a lion, protecting me from my father. I knew that I would do my best and be an astronomer she was proud of.

“Mama! I’m heading for school now. Love you. Bye!” I called out. Her head popped out from the kitchen as she mimed throwing me flying kiss and I playfully pretended to catch it before running out of the house. I was sixteen, and happily studying astronomy as an extra subject from my last year in secondary school.

The school day seemed to last for hours, as astronomy was my last class. Surprisingly, my teacher announced that we would be learning about a certain astronomer. “Tom Rafferty.” I grinned from ear to ear as I knew all about him. Obviously, I had been obsessed since I was a kid. My hand shot up to answer every question she posed.

That night, I went to the observatory nearby to complete my astronomy homework. As I gazed at the night sky, I tried to find a trapezium shaped constellation as instructed by my teacher. However, as soon as I located it, I knew something was amiss. There was an oddly bright star. It was not listed in any of my books. A possibility flitted across my mind but I quickly brushed it off. There was no way I could have discovered a new star. Was there?

The next day, I questioned my classmates, teachers and of course, Google. No one could give me any information about that particular star. I spent days researching but there was no lead. When I told my mother, she smiled and told me to follow my gut. I made up my mind to email my research to a group of astronomers, to see if I had actually discovered my own star.

Weeks later, I got a reply congratulating me on my discovery, and that I could email them what I wanted to name the star. I could not believe it. Was this real? Was I dreaming? My mother broke into tears of joy, and I was in disbelief. I could not even begin to process what had happened. My father of course, was unhappy, but I did not care. I did it. I had made my discovery, just like Tom Rafferty made his.

“Sir? The observatory is closing.” A clear voice broke my dream. I grinned sheepishly and nodded. As I turned to leave, I noticed the little boy still talking to his grandfather. Remembering my mother’s words to trust my gut feelings, I walked up to him and said, “Hey. I’m the one who discovered the Rafferty Star. If I can do it, so can you. Just don’t stop believing.”

I saw his eyes widened in surprise, and they shone bright as he nodded.

Shoving my hands in my pocket, I walked away whistling. My discovery would always be close to my heart. It was why I had come so far, and why I knew I would keep going.

Singh Ipshita Pramod

6 Brilliance

A Broken Promise

“Anna, please clean your wardrobe. It really looks like a pigsty!” my mother screamed at me. “Alright, Mom,” I replied as I dragged my feet into my bedroom. I just despised cleaning. Why would Mother asked me to keep cleaning when she knows that things would get messy again?

Reluctantly, I opened up my wardrobe. Old toy cars, wallets, medals and even a cassette tape that I did not remember stood on one of the shelves. I started sorting out the items one by one until I found an old photograph. I picked it up and saw my younger self, standing beside a girl in a polka dot dress, both of us smiling at the camera. I remembered who she was. My best friend. Or should I say my former best friend? I instantly threw the photograph back into the wardrobe. I absolutely did not want to see that photograph again. An old memory came rushing back to me, reminding me of my ‘bad’ self. My blood ran cold as soon as I recalled the day I lost my best friend. I could still see her angry face, with her arms crossed, glaring at me. “No!!!” I screamed.

“Anna, can you come with me to the Halloween party next week?” my friend, Lucy, asked me. “Sure!” I replied. “Please remember to come! You always forget things and end up breaking your promises!” Lucy added. “Don’t worry. I won’t. I promise,” I replied, trying to assure her. “I hope you do. I don’t want to look like a fool when everyone realises I do not have a partner,” she said.

What Anna said was true. I had the tendency to forget and break promises when I was young. It was not as if I did it intentionally. But that was my flaw. My big flaw certainly. Since that day, I constantly reminded myself about the Halloween party. And of course, Lucy continued to remind me too. Although it was annoying about how she reminded me of my mother, constantly nagging at me to do my work, I knew it was for the better and I reassured her that I would be there with her.

Unfortunately, three days before the party, Lucy was absent. She had injured her leg so she was not there to remind me about the party. As the days passed by, that party, together with Lucy, slipped out of my mind. As I did not own a phone, she was not able to text me about it.

It was soon the day of the Halloween party. And as predicted, I forgot all about it. I ended up at home, sitting on my couch comfortably, watching television. Who knew that the laughter I had while watching the hilarious movie would soon be replaced by anger, sadness and guilt the next day?

When I woke up for school the next day, the Halloween party suddenly crept back into my mind. "Gosh! Did I miss the Halloween party?" I looked at the calendar again. I started to break into cold sweat. "Oh no! What have I done?" I said to myself. The promise I kept had been broken. Throughout my walk to school, I felt I was on tenterhooks. I was just hoping that by some mistake, Lucy too had forgotten about the party. Perhaps she had not recovered and was at home. Just like me. As I entered the school compound, the school that I loved going to suddenly felt like a dreaded place.

Once I arrived at my classroom, I immediately spotted Lucy staring at me, shaking her head furiously. Her face was contorted with pure rage. "Why?!" she shouted. "I'm sorry. Let me explain..." I said, trembling with fear. "I hate you! Forget about your explanation. Consider our friendship done!" she shrieked. As she went back to her seat, I sobbed quietly, stricken by guilt that could never be undone. "What have I done?" I thought to myself.

"Anna? Are you okay?" my mother asked me. I snapped back to reality. I realised I was covered with cold sweat. "You have been staring into space for the last few minutes. Get back to work, will you?" "Yes, Mom," I replied.

Who would have thought that my forgetfulness would cost me my friendship? Despite my repeated apology, Lucy refused to forgive me. I did not know why. Did something bad happen at the party? Was everyone laughing at her? Those questions would never be answered.

Isaac Lim Yi An

6 Brilliance

An Upstander For Myself

"Hey loser! Buy me some food!" the bully exclaimed. My spine shivered. I knew I had to accede to his demands or else I would be doomed. I bought his food and gave it to him.

"Where is my drink?" The bully yelled louder. He clenched his fist and glared at me with beady eyes. He then pushed me violently to the ground.

The whole canteen burst with laughter. My face turned red with embarrassment.

"Oooh, is someone about to cry?" the bully asked.

He chuckled and left me on the ground. My blood started to boil. I was so mad! I could not take it anymore. I knew what I had to do.

During class, when the bully left for the bathroom, I took his laptop from his bag and hid it in my bag. At that time, I felt so victorious as if I had won a fight. Suddenly, the bully came back. He looked at me and said, "What are you smiling about, loser?"

My knees turned into jelly. "I...I..It is noth-" I said, but got interrupted by the bully. "Just shut your mouth!" He rolled his eyes and faced the teacher.

"Rinnngg!" The school bell rang. Everyone rushed out of school excitedly. Meanwhile, I was in a treehouse near my home. It was a big and comforting place, especially when I was feeling down. My close friends and I always hang out there a lot. I quickly took the bully's laptop out and opened it. I was an expert at hacking so logging in into his laptop was a piece of cake. Out of the blue, my friend, Jennie, joined me.

"Hey! What are you doing?" she asked curiously. A huge grin appeared on my face. "Oh nothing! I just took the bully's laptop and I am planning log in to his social media account right now."

Her eyes widened in disbelief. Her smile turned into a stern frown.

"What happened to you? This is not like you!" she whispered.

Jennie left my treehouse. Her words struck me. She was right. Am I doing the right thing? I was too afraid to stand up to the bully that I had taken it too far. I closed the bully's laptop and put it in my bag. I knew that giving the laptop back was the right thing to do. Nevertheless, it was a tough decision.

The next day, during recess, I handed the bully's laptop to him. His eyebrows pulled down together. "I have been looking for this! And you had it all along!" he exclaimed.

All eyes were on us. He clenched his fist in anger.

"Look, I am really sorry! I didn't mean it. I didn't do anything to it, I swear! I only took it because I wanted to get revenge for what you have done to me! I was scared at first but now I'm not. Just please don't bully me again!" I screamed boldly. He looked at me in disbelief and left hurriedly. I have never felt so proud of myself! I actually stood up for myself!

Truly, this was an unforgettable day.

Haleco Reese Arianne Manuzon

6 Confidence

A False Alarm

“If you see any suspicious item or person, please report to our staff or press the emergency button to...” The train announcement rang in my ears, breaking my chain of thoughts about my homework for that day. As usual, I was taking a train back home after a long day at school. Upon hearing that announcement, vivid memories of that day came flooding back my mind.

I sprinted at full speed down the ramp, leapt over a short fence, squeezed through a narrow wall before coming to a stop at the lift lobby. Plugged in with my headphones blasting with music, I am in a world of my own. Just as I was about to enter the lift, something caught my attention. At the corner of the void deck, I saw a huge duffle bag with something poking out from the opening. Out of curiosity, I walked over to take a good look inside the bag. “Maybe the bag would be filled with valuables,” I thought to myself.

Just as I was about to open the bag, I noticed the things sticking out resembled wires. Questions flooded my mind. “Why would there be wires in the bag?” I thought. Just then, a familiar video clip often shown at train stations flashed through my mind. A man placed a bag at a corner of the train, and a few minutes later, the bag exploded, causing many casualties. Everything just seemed to click in place. The bag I saw contained a bomb! Thinking of the worst case scenario, I stood stock-still. I immediately whipped out my mobile phone from my pocket and called the police. I muttered a silent prayer and hoped everything would be fine.

My heart palpitated wildly as I waited apprehensively for the police to arrive. After what seemed to be an eternity, the wail of sirens could be heard. A few policemen with protected equipment approached me as I guided to them to the bag. They carefully opened up the bag. A small crowd had formed nearby as they craned their necks to get a better view of the situation.

After a few minutes, giggles could be heard from the policemen. To my surprise, they gestured me to go over. "What could have happened?" I thought. My hands cold and clammy as I approached them steadily. To my disbelief, I saw what was inside the bag. It was just rocks and some twigs! My face immediately turned red with embarrassment. I apologised profusely to the policemen the false alarm that I had caused. However, they praised me for my alertness. "You might never know. It might really contain a bomb," they said. After the policemen had all left, I immediately rushed back home. I had yet to tell my parents about this.

"Next station, Bukit Panjang," came the announcement. Like a time-traveller, I was brought back to reality. I quickly packed my bag and prepared to alight at my station. Smiling from ear to ear, it was an unforgettable experience. I learnt that I should never jump quickly into conclusions without checking.

Khoo Zong Zhe

6 Diligence

A Performance

Memories of that ill-fated day remained seared into my mind like an earworm that stubbornly refused to be purged. Last year, I was in a performance .Everything was going smoothly until I tripped over my dress and fell. The performance turned out to be a fiasco. Embarrassed, I left the stage immediately. That day, I went home to lick my wounds.

Bleary-eyed, I stifled a yawn while listening to my music teacher's boring class. I had a dream which was to perform on stage flawlessly but memories of that ill-fated day held me back. "Sally, you are chosen to perform for the upcoming Star Awards. It is time for you to get out of your rut." Ms Lee hollered in my ears.

"What! This is not fair, I never even said I was going to do it." I protested. No matter how much I protested, Ms Lee did not change her mind. For the next week, I went through strict training. With Ms Lee working with me, I gained confidence.

On the day of the performance, Ms Lee wished me good luck and I went on stage to perform. Upon going up the stage, memories of that ill-fated day appeared in my mind in stark relief. Fear flowed through me like electricity as I thought of the mistakes I made last year. After all the efforts I had put in and the support that Ms Lee gave me, I pushed away the thought and gave the performance my best shot.

After I finished singing the song, the audience started clapping and cheering for me. "Sing one more time. Let us hear your beautiful voice again," said the audience. I looked at them not knowing what to do.

Ms Lee looked at me and said softly, "Come on, just sing again. The audience loved to hear you sing." I nodded my head and sang again.

After my performance ended, I walked out of the hall with a big smile plastered across my face. My dream finally came true. No words could describe my happiness. "You have done a great job," said Ms Lee. I thanked Ms Lee for being with me throughout all the tough times.

Like what my mother would always say, "It is not how you start. It is how you end." I had never fully comprehend those words but now, I learnt the true meaning of those words. Although I started bad in the previous year, I ended pretty well this year.

Tay Guo Chun

6 Diligence

Chinese Language

“读书破万卷，

下笔如有神”

—杜甫

救小猫

一个凉风习习的早上，小熊要去朋友家玩。当它走到半路时，突然，它听到“救命啊！救命啊！”的声音。小熊三步并作两步走上前一看，原来是小猫掉进了坑里。小熊想：我要想办法把小猫救上来。

小熊灵机一动，想出了一个好办法，它赶快跑回家，拿来了水桶和绳子。小熊先把绳子绑在水桶上，然后把水桶放进坑里，让小猫跳进水桶里，最后，它使劲把小猫拉了上来。

小猫说：“谢谢你救了我。”小熊说：“不客气，我们应该互相帮助。”

黄紫芯 Wong Zi Xin

3 Confidence

我的小水壶

我有一个小水壶，它是蓝色的，盖子不是圆的，形状有点特别。水壶有一个按钮，你先把按钮往下一推，再按一下盖子，按钮才会弹起来，解锁后再把按钮往上推一下，按钮就按不下去了，也就是盖子被锁住了，水就不会倒出来。我的水壶还有一条短短的带子，但没有吸管或图案，因为我在幼儿园大班的时候，老师说我们已经长大了，不需要吸管了。我买水壶的时候，觉得它酷酷的，虽然水壶上面只有简单的字母，没有图案，我还是喜欢它。小水壶天天陪我来学校，提醒我多喝水，让我的身体变得健康，谢谢你，小水壶！

熊天睿 Xiong Tianrui

3 Confidence

一个特别的日子

今天是3月10号，天还没亮我就起床了。不等闹钟响，也不用爸爸妈妈叫我，因为今天是我的生日。

天刚刚亮，我吃完早餐就踏着轻快的脚步去上学。到了学校，我一走进课室，就听到我的老师和朋友们说：“祝你生日快乐！”接着，他们一起为我唱生日歌，我感到特别开心！

下午，妈妈带我去游乐场玩，我玩了溜滑梯和荡秋千。我像快乐的小鸟一样从滑梯上飞下来，妈妈在旁边看着我一直笑。

傍晚，我的家人在家里为我庆祝生日。伯伯、姑姑两家人都来了，桌上摆满了很多好吃的食物，都是妈妈和奶奶准备的，大家把杯子举得高高的，对着我大声说：“生日快乐！”奶奶给我一个大大的红包，我多么幸福！

今天真是一个特别的日子！

张孜忆 Teo Ziyi Chloe

3 Diligence

一件难忘的事

一个星期六的早上，妈妈带月美到超市买东西。当她们经过卖水杯的架子时，月美看到一个小兔子的水杯，样子十分可爱。月美踮起脚尖，伸手去拿那个水杯，没想到“啪”的一声，杯子的盖子掉在地上摔破了。月美吓了一跳，一时不知怎么办才好。

妈妈连忙走过来安慰她说：“别害怕，我们请清洁工人把这里清理干净，妈妈买下这个摔破盖子的杯子。”月美点点头，跟着妈妈去付钱。

付完钱后，月美对妈妈说：“妈妈，杯子的盖子是我摔破的，应该由我来付钱，我把我的零用钱拿出来买这个杯子。”听了月美的话，妈妈称赞她是个有责任感的孩子。

曾靖文 Chan Jingwen

3 Diligence

我的姐姐

我有一个姐姐，她姓孔，名叫恩情，她今年十六岁。姐姐的个子很高，脸圆圆的，眼睛又黑又亮，头发长长的。

姐姐喜欢看书和画画，当她拿起一本书时，就会专心地看，还会跟我分享书里的故事。姐姐画的画也很好看，我很喜欢，就把画贴在墙上。

姐姐的愿望是长大后当一名老师，当老师多好啊！老师可以教学生很多知识，老师说的话学生都会记在心里。我相信，只要她努力学习就一定能实现自己的愿望。

孔騰漫 Kong Teng Mann Chloe

3 Diligence

爱护环境

周末，我跟爸爸妈妈一起去书店买书。我们付钱后，妈妈看见我在拿塑料袋装书，就对我说：“等一下，我带了环保袋，我们用环保袋装书吧！”于是，我们把书装进了环保袋。

在回家的路上，我问爸爸：“爸爸，除了使用环保袋，还有其它的环保方式吗？”爸爸笑着说：“我们还可以废物利用啊，比如，旧报纸可以折成纸盒装垃圾，旧罐子可以用来装麦片，我们也可以进行垃圾分类。”我兴奋地说：“原来环保的方式这么多啊！我一定要爱护环境，为环保尽一份力。”

王乐璇 Thanzin Toe Wai

3 Diligence

我的好朋友

一天，小乐刚放学。她抬头一看，看见天空的乌云很多，紧接着就下起了倾盆大雨。她赶紧把雨伞拿出来，撑着伞往回家的路走去。

走着走着，小乐看见一位老爷爷，他的手提着两袋苹果。小乐想也没想，立刻冲上前跟老爷爷共用一把伞，还帮他提袋子。老爷爷很感谢小乐。小乐好奇地问：“老爷爷，您住在哪里呢？”老爷爷笑眯眯地说：“我就住在前面的那座组屋。”小乐听了，兴奋地说：“正好，我也住那！”于是，他们两个边走边聊。

过了一会儿，他们到了组屋楼下，老爷爷邀请小乐去他家聊天，但是小乐说：“我妈妈还在家里等我呢！如果她见我这么迟还没回到家，她会很着急的。下次我才和我的家人去拜访您吧！”“好！”老爷爷一口答应。他还竖起大拇指，称赞小乐是个懂事又乖巧的孩子。小乐听了，愉快的心情是非笔墨能形容的。

小乐一回到家，就把今天所发生的事情都告诉妈妈。妈妈也开心地夸小乐：“你长大了，学会帮助别人是一件好事！”此时，小乐十分高兴，心里乐开了花。

经过这件事后，小乐体会到了“助人为快乐之本”。如果每个人都愿意帮助有需要的人，这个世界将会变得更美好！

李佩蕙 Jackqueline Lee Pei Eng

4 Aspiration

沉迷电脑游戏的结果

一个星期天晚上，小七一吃完晚餐，就躲在房间里玩电脑游戏。他玩得入迷，忘了温习第二天的听写。过了几个小时，妈妈见房间的灯还亮着，就走进小七的房间。当妈妈发现他还在玩电脑游戏时，她气得火冒三丈，大声地对他说：“已经十一点了，快去睡觉！”小七听了，马上关上电脑去睡觉。

第二天早上，小七一走进课室，就拿出他的练习本准备上课。不一会儿，林老师走进课室，在白板上写了“听写”两个字。小七看到了，大吃一惊，这才想起昨天忘了复习听写。他急得像热锅上的蚂蚁，心想：我没学听写，这次肯定会被骂。

这时，小七想到了一个坏主意。他趁林老师没有注意，赶紧拿出听写表，放在桌下开始抄。这一切都被坐在小七旁边的丽丽发现了。于是，丽丽立刻站起来，指着小七，向林老师报告：“老师！小七在抄他的听写表！”老师听了，气得火冒三丈，并瞪了小七一眼。接着，她大声地骂道：“你为什么没有学听写？”小七红着脸，低下头，不好意思地站起来向老师解释昨晚发生的事。老师对小七说：“下课后，我会发短信给你的父母。同学们，我们继续听写。”

正所谓“经一事，长一智”，经过这次的教训后，小七再也不敢沉迷于电脑游戏了。他也学到了一定要先把重要的事情完成，才可以玩电脑游戏。

谢均昊 Chia Jun Hao, Max

4 Confidence

一次教训

“铃……铃！”休息时间到来了。王老师吩咐同学们有秩序地在课室外排队，准备去食堂休息。到了食堂后，同学们都一窝蜂地冲去做自己想做的事情。有的人坐在凳子上和朋友谈天说地，有的去图书馆读书，还有的去书店买文具，大家都很开心。

这时，康康的肚子突然咕噜咕噜地叫起来了。他感到很饿，于是就去林叔叔的摊位，想买一碗热呼呼的云吞面。排队买面的人很多，而康康则排在队伍的最后一个。他看见林叔叔正在把热呼呼的云吞面放在托盘上给一个女同学。林叔叔温和地说：“你的云吞面煮好了。”那位女同学彬彬有礼地说：“谢谢您！”林叔叔笑着回答道：“不客气！”康康不耐烦地排着队，他手插着腰，心想：你们可以快一点吗？我很饿！

不久，终于轮到康康买面了。他用力地拍打着柜台，没有礼貌地说：“快煮一碗云吞面给我！”林叔叔看了他一眼，没有理睬他，而是继续帮其他的同学煮面。康康觉得很奇怪，以为林叔叔没有听到他说话。因此，他提高自己的音量再说一次，但是林叔叔不但没睬他，反而气呼呼地瞪了他一眼。

站在旁边的小安看见了这一幕后，指着贴在墙上的海报说：“你应该有礼貌地对林叔叔说话。”其他的同学看到了，也纷纷对康康指指点点，大家都七嘴八舌地说：“他怎么可以对林叔叔这么无礼……”此时，康康真想要找个地洞钻进去！

最后，康康知道自己错了。他羞愧地低下头，脸红得像番茄，并低声地对林叔叔说：“林叔叔，对不起，我知道自己错了，请您原谅我。”林叔叔听了，竖起了大拇指夸康康：“这才是个好孩子！”

正所谓“经一事，长一智”，经过这次的教训后，康康以后不会再对别人没礼貌了。

刘颜恺 Low Yan Kai

4 Diligence

写给前囚犯的一封信

亲爱的沈先生：

您好！我是维新小学一名四年级的小学生。我在报纸上读过关于您的文章，知道您从十多岁就开始接触毒品。但是，经过三十年刑罚，我很高兴您已经改过自新，现在还以“过来人”的身份，帮忙劝导误入歧途的青少年。

今天，老师在上课时跟我们分享了“黄丝带计划”。因此，我想要借这个机会，跟您介绍“黄丝带计划”这个组织。这个组织专门帮助前囚犯重返社会。在那里，您不但有机会学到不同的技能，组织还可以帮您找工作。您也可以在那里认识到其他前囚犯，大家可以互相鼓励和支持。

您知道吗？我相信只要您坚持努力，不要放弃，最后一定能战胜一切的困难。我也希望您今后可以继续开开心心地做一个好公民。

祝你

身体健康

凯成

2021年7月14日

凯成 Christopher Stephen Smith Kaicheng

4 Diligence

爱护环境、人人有责

“铃……铃……”下课铃声响了。我连忙冲出校门因为今天有补习。在回家的路上，我经过了一座组屋。那座组屋楼下有很多人在做自己喜欢的事，有的人坐在凳子上和邻居谈天，有的人在下棋，大家都很开心。这时，我一转身，亲眼看到有一位小男孩正拿着剪刀在剪公园里的花草。

看见了这一幕，我吓得脸青唇白，三步并作两步地走上前看个究竟。我拍了拍那个男孩的肩膀，微笑着说：“小弟弟，你在干什么？”小男孩一面剪花，一面抬起头来说：“我在帮忙剪花草，因为我长大后想当园丁。”我听了，连忙对他说：“你知道吗，在公共地方剪花草是犯法的。此外，你这样做也会破坏环境，还会把这里弄脏。”

听了我说的话后，小男孩显得很难为情。他害羞地低下头，脸红得像番茄，恨不得想挖一个洞钻进去。接着，小男孩不好意思地说：“对不起，是我不对，我保证再也不会这样做了，我现在就把地上清理干净。”我竖起大拇指称赞小男孩：“你有勇气承认错误，值得表扬。”说完，我和小男孩一起把地上的花捡起来丢进垃圾桶里。

正所谓“经一事，长一智”，经过这件事后，小男孩再也不敢在公共场所剪花草了。

周亭利 Zoey Chew

4 Empathy

发生在家里的一件事

小明是一个长得不高也不矮，不胖也不瘦的孩子。他最喜欢看书，每次一看就是一两个小时。

一个炎热的下午，小明在看《西游记》，而他的弟弟小安则坐在一旁玩玩具。读着读着，小明在书里读到一些精彩的情节，便讲给小安听。小安津津有味地听着故事，小明也越讲越兴奋。

突然，小明眼前一亮，他把书本放下，跑到厕所拿起了扫把，一路舞回客厅，还大声地喊道：“我是齐天大圣孙悟空！”说完，他开始挥动着“金箍棒”，模仿孙悟空打妖精。小安看了觉得很有趣，也有样学样，挥动自己的小手。

正当小明握着“金箍棒”玩得兴高采烈时，他一个不小心，把摆在茶几上的玻璃杯打碎了。小安差点儿踩到地上的玻璃碎片，他吓得大吃一惊，顿时哇哇大哭起来。

小明看见了这一幕，三步并作两步地走上前，安慰小安。他自言自语地说：“幸好弟弟平安无事，都怪我做这么危险的事。”过了一会儿，小安不哭了，他们就趁妈妈还没回来，赶紧把玻璃碎片扫干净。

正所谓“经一事，长一智”，经过这次的教训后，小明再也不敢模仿电视剧或者书里的人物做危险的动作了。

林正恩 Mark Lim Zheng En

4 Empathy

难忘的全家福

我们家有一张在表哥家拍摄的全家福，每当我看着那张照片时，都会想起一段令我感到惭愧的往事……

那是一个大年初一，我们一家去了表哥家吃团圆饭。在出门前，我在家中发了一通脾气。因为妈妈坚持要我穿她给我买的那件红色旗袍，但是我很不喜欢，觉得颜色太耀眼，穿着也不舒服。可是，最终还是说不过妈妈，我只好穿着红旗袍出门了，一路上我一直闷闷不乐的。

到了表哥家，妈妈让我跟叔叔阿姨们拜年，但是我还在为这件红色旗袍而生闷气。我越想越生气，感觉表哥和阿姨都用异样的眼光看着我身上的这件旗袍。我终于控制不住情绪，招呼都不打，二话不说，就疾步冲进表哥的房间，满脑子都在想妈妈怎么就是不了解和尊重我呢？

我一进表哥的房间，就锁上门把自己关在了里面。妈妈在外面用尽全力想叫我出来，跟大家道歉。我不但没有开门，还大吼：“你们都走开，不要理我！”门外突然安静了下来。过了一会儿，只听见阿姨一贯温和的声音传了过来：“小文，你先出来，一起到客厅和哥哥们玩游戏吧，他们买了很多最新的游戏卡哦！”

我犹豫了一会儿，打开了门，只见妈妈怒目圆瞪地看着我，仿佛要把我吞了似的。我又害怕又生气。阿姨连忙走过来，拉着我的手说：“来，你先去和哥哥到客厅玩吧！”

我们玩了一会儿游戏后，我渐渐把刚才发生的事忘得一干二净了。阿姨切了盘水果，招呼我们一起坐到沙发上吃。阿姨见我开心地吃着西瓜，便坐到我身边，语重心长地对我说：“小文，你没事了吧？刚才我们都很担心你，你已经长大了，应该懂事了，不能这样对待妈妈。你妈妈已经把你生气的原告诉我了。我觉得你应该学会和妈妈好好说话，把你的感受清清楚楚地告诉你的妈妈，而不是给妈妈脸色看。妈妈那么疼爱你，给你买过年的新衣服，你应该懂得感恩，对吗？还有，你也应该学会控制自己，不要这么容易发脾气……”

我的心情已经平静了很多，听阿姨这样说，我也开始为自己刚才的行为感到后悔。阿姨拍了拍我的背，小声地说：“我带你去跟妈妈道歉吧！”我红着脸，点了点头。

阿姨拉着我的手走到妈妈身边，我鼓起勇气，看着妈妈，小声地说：“妈妈，对不起，刚才是我不对，你不要再生我的气了……”妈妈笑了笑，说：“傻孩子，妈妈没有生气，只是担心你脾气这么不好，将来如何跟别人相处。”我感觉心里有块大石头放了下来，轻松了很多，也为身边有这些关心我的家人而感到幸福。

最后，我们一起照了一张全家福，每当看到这张全家福，我都会想起这件事。通过这件事，我学会了控制自己的情绪，努力做个有修养、有礼貌的人。

唐沁怡 Tong Sum Yee

5 Brilliance

“大自然”的神秘来信

小明和小华从小到大，无话不说，关系非常好。小明是一个节约用水，保护环境的好孩子。而小华却常常浪费食物，不管小明怎么劝也都无济于事。

有一天，小华回家后发现他的书包里竟然有一封信。发信人竟是“大自然”！他感到很莫名其妙，于是大声地读了起来：“你好，小华！我是大自然。我猜你看到我这封信的时候应该会很惊讶。为了让你相信我，我现在就说一说你的一些隐私。你今天上学的时候没有带课本，结果被老师骂了。还有，你特别喜欢到处扔垃圾，我说的没错吧？虽然我还知道你的更多事情，但是我就先不说了。我给你这封信是因为我需要你保护我。我现在已经很虚弱了，如果你不保护我的话，我就真的病入膏肓了。希望你能帮助我，谢谢。收信人，小华。”

小华读完后感到很惊讶。他不相信真的是大自然写信给他。他带着很多疑问，打通了小明的电话。“咦？小华，怎么了？”小华把事情的来龙去脉一五一十地告诉了小明。小明听后也表示惊讶，但小华却隐隐约约地听到小明好像笑了两声。小明告诉小华不要担心，明天再试探一下，就能一探究竟了。

第二天早上，小华和小明试探性地捡了地上的垃圾，吃完了他们买的食物。回到家后，小华依旧发现了那一封信，写的内容却是不同的：小华，你好。我这次是来感谢你的。因为你，我减少了一

小部分的负担。但是，这却远远不够。接下来，我希望你能鼓励你的朋友，甚至同学们一起帮忙。这样，我就能再次康复了。再次谢谢你，小华！小华看了这封感谢信非常开心，他决定为保护大自然尽一份力。

不久后，小明和小华成为了同学们学习的榜样。他们的行为令不少人也开始注重环保。这一天，小明坐在家里发呆。他叹了一口气，心想：我为了让小华和我一样重视环保，竟然骗了他，让他误以为是大自然写给他的信。我这样做到底对不对呢？

这时，一道灿烂的阳光从他的窗户照进来，好似在安慰小明，告诉他这是一个“善意的谎言”。

孙毓祺 Sun Yuqi

5 Confidence

特别的林老师

这个新学期，我们班由全校“怪”得出了名的林老师当级任老师，她中等个子，头发乌黑发亮，扎着长长的马尾，身材结实，一脸严肃。

一般来说，有哪个老师不喜欢成绩好，表现好的学生呢？林老师也不例外。但渐渐地，我觉得她更喜欢功课差的学生：课堂上做活动时，林老师常常选他们出来表现；上课发言也简直成了他们的天下；他们听不懂，林老师也一个一个不厌其烦地教，直到他们弄懂为止……

这还不算什么，记得在一次华文测验中，我得了“A”。拿到试卷后，我心中暗自窃喜，不由得露出得意的笑容。老师发现了，竟然走过来，严厉地批评了我一顿，说我不应该骄傲，那些错误都是不应该犯的，我应该考得更好才对。我听了，不服气地撅起了嘴。过了一会儿，我看到一个学业较差的同学手里拿着刚刚及格的试卷，林老师却走到他的身边，不但没有批评他，反而竖起大拇指，温和地说：“真棒，有进步……”我听了之后，感到很不舒服，心想：得了“A”应该被表扬，可我竟遭到批评；应该被批评的却得到了表扬，真是不公平！

年底考试结束后，那些功课差的学生们的成绩进步了，他们也变得更加自信；而原本表现好的学生也减少了粗心的错误，取得了更好的成绩。

啊！我终于想明白了，老师偏爱这些成绩不好的学生，是为了增强他们的自信心，激发他们的学习兴趣；对成绩好的学生要求严格，是为了好上加好，锦上添花。

林老师真是个特别的老师！

雅思 Chaw Thet Lin

5 Confidence

妈妈生病了

放学了，康康踏着轻快的脚步回到家里。进门后，他一边脱鞋，一边兴奋地喊道：“妈妈！我今天的华文听写拿到了满分！”可是，客厅里静悄悄的，没有听到妈妈平日里的回应。

康康走向厨房，那儿空荡荡的，没有妈妈忙碌的身影。再一看，灶台上的菜也没烧。康康觉得有些忐忑不安，他立刻跑向妈妈的卧室。一进卧室，只见妈妈躺在床上，脸色苍白，一副有气无力的样子。“妈妈，你怎么啦？”康康担心地问道。妈妈试着坐起身来：

“康康，你回来啦！妈妈生病了，身体有些发冷。”康康听了，连忙去倒了一杯温水递给妈妈。妈妈接过温水，皱着眉头说：“谢谢你！妹妹还在幼儿园，怎么办？”“妈妈，你不用担心，我去接她。”康康自告奋勇地说道。妈妈点了点头：“回来的路上，你可以带妹妹在游乐场玩一会儿。”

于是，康康校服也来不及换，就直接前往幼儿园接妹妹。“哥哥！”妹妹一见到哥哥，便雀跃万分地奔了过来。“今天你怎么来接我了呢？”“哥哥，我们去游乐场玩，好吗？”妹妹兴奋地说个不停。康康看着妹妹开心的样子，点了点头说：“好吧，可是只能玩一会儿哦。”“好！”听到哥哥答应了，妹妹笑逐颜开。

回家途中，妹妹迫不及待地冲向游乐场，在滑梯上玩了起来。她爬上滑下，开心得手舞足蹈。康康却站在旁边，一边看着妹妹，一边愁眉不展，心想：妈妈的病严不严重啊？有没有发烧？晚餐怎么办呢？

康康越想越感到不安，于是，他上前抓住妹妹的手，说：“走，我们回家吧！”妹妹正玩得不亦乐乎，一听到要回家便高声抗议：“不要！我还要玩！”妹妹一边喊，一边紧紧拉着“海豚”木马的“嘴巴”不肯松手。“不行！”康康大声说。“为什么？”妹妹问。“因为妈妈生病了。我们要回家照顾妈妈。”康康回答。“妈妈生病了吗？那……好吧，我们回家吧！”妹妹看起来也有些担心。他们俩手牵手，匆匆忙忙地往家赶。

康康和妹妹回到家，轻手轻脚地推开卧室的门，发现妈妈已经沉沉地睡着了。康康帮妈妈盖好被子，然后带妹妹去书房玩玩具，并交待她要小声一些。接着，康康打了个电话给爸爸，让爸爸买晚餐回来。爸爸在电话里问清楚了家里的状况，夸奖康康真懂事。

那一刻，康康觉得自己长大了，像个小男子汉，会懂得关心和照顾家人了。

殷樱凝 Yin Yingning

5 Confidence

要做个有礼貌的人

“明明，你准备好了吗？我们要去林阿姨的家吃午餐。”客厅那儿传来了妈妈的催促声，我连忙回答：“好了，好了……”一想到可以看到林阿姨家新来的两只小狗，我便迫不及待地拉着妈妈的手，向林阿姨的家快步走去。

“妈妈，林阿姨家的小狗是什么颜色的？长得什么样子的？会不会凶？”我牵着妈妈的手，一路上叽叽喳喳地问个不停。不一会儿，我们就到了林阿姨的家。门一开，两只可爱的小狗就跑出来迎接我们。它们一点也不怕生，绕着我们跑前跑后，兴奋地汪汪直叫。我一开始有点儿害怕，不一会儿就和它们玩到了一起。

午餐时间到了，林阿姨准备了一桌子的菜，她笑嘻嘻地招呼我和妈妈过来吃饭。可是我还想跟小狗玩一会儿，不想过来吃。妈妈见了，生气地瞪了我一眼。我撅着嘴，心不甘情不愿地跟着妈妈坐到饭桌前。我看了一眼，桌上有鱼汤、青菜、豆腐、肉丸……唉！都没有我喜欢吃的菜，只有肉丸看起来还不错。我伸出筷子夹了一个肉丸就往嘴里送。我咬了一口，肉丸又干又硬，真难吃！正在这时，两只小狗欢快地跑了过来，我灵机一动，顿时有了个“好”主意。我趁着妈妈和林阿姨正在说话的时候，连忙快速地夹起没吃完的肉丸，就向小狗丢去。肉丸骨碌碌地掉到小狗的面前，它们见了，两眼放光，开始争夺起来。

“汪！汪！汪！”小狗不寻常的叫声引起了妈妈和林阿姨的注意，她们不约而同地往桌下看去，发现了我丢在地上的肉丸。妈妈和林阿姨沉默了一会儿，空气似乎凝固了。

等妈妈回过神来，她涨红着脸，怒气冲冲地瞪着我，大声说道：“明明，你在做什么？”我害怕得不敢抬头看她们，小声地说出心里话：“这肉丸真难吃，我……我不喜欢吃。”妈妈听了，更加生气：“林阿姨辛辛苦苦为我们准备了午餐，你怎么能这样说，你真是个没有礼貌的孩子！快向林阿姨道歉！”我低着头，心里还有点不服气。

“没事，没事……”我的耳边传来了林阿姨温和的说话声，“不要再骂明明了，都怪我的手艺不好，做的菜不好吃。”听到林阿姨这样说，我感到十分羞愧，我不应该这么没礼貌，随便批阿姨做的菜，还浪费食物。我应该学会感恩，珍惜林阿姨用心为我们准备的午餐。我鼻子一酸，眼泪差点儿要掉了下来：“对……不起，林阿姨，请……你原谅我！”

“没关系，快吃饭吧，饭菜都快凉了。”林阿姨亲切地说。妈妈也不再说什么了，我们继续吃午餐。那顿饭虽然没有妈妈做得好吃，我却吃得很香，很香。从那以后，我时刻提醒自己要做个有礼貌，懂得感恩的人。

杨海胜 Yang Haseung

5 Diligence

我不应该发脾气

“我期待已久的生日聚会终于到了！”今天是我的生日，我的邻居和朋友们会来我家为我庆祝生日。一想到将收到很多礼物，我就不由乐得心花怒放。

“叮咚……叮咚……”门铃响了。我以迅雷不及掩耳的速度冲过去开门，只听见我的邻居们大声喊道：“文立，祝你生日快乐！”“你们都来啦！快进来吧！”

邻居们陆陆续续走了进来，看见他们手里拿着的五颜六色、包装精美的礼物盒，我笑得见牙不见眼。最后一个进来的是一位阿姨，她一边牵着一位小男孩，一边拎着她的小挎包。我的礼物应该在她的包包里吧！我想。“阿姨！你带来的礼物先给我吧，我会放在桌子上。”我满怀期待地看着阿姨。

听了我的话后，阿姨把小男孩的手松开，低头打开小挎包。可是，阿姨一下子愣住了。她看起来有点小慌张。“哎呀，对不起，文立。我忘记把你的礼物带来了，礼物应该还留在家里。我下次来的时候再带给你。”“什么？”我很失望，大声喊道。“今天是我的生日！你居然忘了我的生日礼物？”客厅里顿时安静下来，客人们都看了过来。

妈妈听到我的喊声，连忙走了过来。看到我阴沉的脸，再看看一旁红着脸的阿姨，妈妈二话不说，立刻叫我回房间闭门思过。

我气鼓鼓地回到房间，鼻子一酸，泪水忍不住流了下来。不知过了多久，妈妈走进我的房间。“文立，你想明白了吗？你不应该对阿姨这样喊，她是长辈，你这样做很没有礼貌。再说阿姨也不是故意不带生日礼物的。你这样当着众人的面让她难堪，她的心里有多难受啊！你现在马上去向阿姨道歉。”妈妈语重心长地对我说。听了妈妈的话，我不由红了脸，为刚才的冲动而感到后悔。

于是，我鼓起勇气走出我的房间，来到阿姨的身边。“阿姨，对……对不……对不起，我不应该冲你发脾气。”我吞吞吐吐地说，感到脸上火辣辣的。阿姨笑着对我说：“应该是我跟你说对不起的，是我忘了带你的生日礼物。我下次来你家的时候会给你生日礼物。可是，你这样跟我说话真的很没有礼貌，下次不要这样做，好吗？”听到阿姨原谅我了，我心里仿佛放下了一块大石头，轻松了很多。

经过这件事，我学到了：无论发生什么事，我们都要对人有礼貌，这样大家才能平心静气，愉快地相处。

吴世齐 Goh Shi Qi

5 Diligence

我的好朋友

紫灵是我最好的朋友，她有一头乌黑的长发，短短的刘海下长着一张眉清目秀的脸。眼睛不大，像一颗小巧的葡萄一般，水灵灵的；她的鼻梁高高的，有着一张好看的樱桃小嘴。

紫灵平时非常安静，大家都觉得她好欺负。要是有什么男孩子踢球砸坏了窗户，就会让紫灵顶罪，紫灵也不说什么，好像心甘情愿替别人接受惩罚似的。我想替她去解释一下的，但她总是跟我说：“没事的，忍一时风平浪静，退一步海阔天空。”

以前，我对她的看法和大家一样，觉得她很软弱。但是，有件事彻底改变了我对她的看法。

记得那天，我正在值日区打扫卫生，紫灵在一旁的石桌上写着作业。隔壁值日区的一个高年级的男生也不知看上我书包里的什么东西了，走过来抓起我放在地上的书包就走。

“喂喂，你们干嘛啊！还我书包！”我连忙扔下扫把追了过去，挡在了路中间。“你要是识相就给我滚开！”他是个高大的男生，一伸手就把我推倒在地上。

正在这时，紫灵突然站了起来，对那个男同学喊道：“抢别人东西还有理啦？把书包还给她！”我被镇住了，这还是我认识的紫灵吗？

“好啊，竟敢对我大呼小叫，今天我就要让你尝尝我的厉害！”那个男同学说完，就扔下我的书包，向紫灵走去。

我连忙跑去办公室找老师。

老师把男同学带去校长室了。我扶起被他推倒在地的紫灵，小声问她：“紫灵，谢谢你。你为什么要帮我啊？”在我的记忆里，紫灵被欺负了，都从来不反抗，这次却为我跟男同学打架，跟平时好不一样啊！

“你是我唯一的朋友，我不帮你帮谁呀？”紫灵开玩笑似的对我说。虽然这好像在开玩笑，但我知道，她是认真的，她真的就是这么觉得的。

谢谢你，紫灵！

陈子心 Chen Zixin

5 Diligence

这份礼物改变了我

我是一个非常懒惰的人，经常玩游戏，不认真学习。在我生日那天，爸爸送给了我一份珍贵的礼物，没想到这份礼物改变了我。

在收到礼物之前，我做事很懒散，学习也不积极。有一次考试，老师发回试卷后，因为没复习，我差点儿不及格。我不知道怎么把分数告诉爸爸，于是我忐忑不安地走回家。一到家，爸爸便迎了上来，关切地问道：“怎么样？考得好不好？”我愣在那里，不知所措，很不愿意让他知道我的成绩。可是，来不及了，爸爸已经迫不及待地打开了我的书包，翻出了试卷。看到我的成绩后，他大吃一惊。我惭愧得抬不起头来，只想挖个地洞钻进去。爸爸看见我的样子，叹了一口气说：“煜婷，你已经长大了，我希望你能好好想一想，是游戏重要还是学习重要？”“学习。”我红着眼回答道。爸爸没再说什么，一言不发地走回了房间。

爸爸以为从那以后我会努力学习。可是，我却一点也没改变，反而变本加厉，一直玩电脑游戏。看到我这么不努力，爸爸觉得很失望。这天，他灵机一动，想到了一个好办法。

我生日那天，我以为爸爸会像往年一样给我一个新款的游戏机。让我大跌眼镜的是，爸爸今年居然送了我一本书。看到书后，我的眼神顿时黯淡了下来。我气鼓鼓地站着，满脸通红，心想：爸爸为什么要送书给我？他明明知道我最讨厌读书了！想到这里，我生气地把书丢在地上，气冲冲地跑回房间。爸爸无奈地摇了摇头。

睡觉之前，我回想起把书丢掉这件事，感到很惭愧，心中充满了悔恨。我决定把书拿回来读一读，然后再去和爸爸道歉。于是，我悄悄地走出房间，从地上拿起那本书，回到房间开始读。时间不知不觉过去了，我读得入了迷。放下书本，想起爸爸送我书这件事，似乎明白了些什么。

从那以后，我仿佛变了一个人。我每天都会读各种各样的书，学习也认真了起来。每天放学回家后，都会复习和做功课。爸爸看到我的改变后，露出了欣慰的笑容。

一个月过去了，老师把测验的试卷分给我们，我的心扑通扑通跳个不停，汗水一滴一滴从我额头上流下来。我盯着试卷的背面，越来越紧张。我深吸了一口气，翻开了试卷。看到我差点儿拿到了满分，愉快的心情是非笔墨所能形容的。爸爸知道后，也为我感到骄傲。

没想到一本书能改变一个人。这是我最喜欢的一份生日礼物，它把一个又懒惰又不勤奋的我，变成了一个有责任感的人！

黄煜婷 Nerice Ng Yuting

6 Brilliance

贪心的结果

年终考试结束了，我又取得了年级第一的好成绩。妈妈看着手中的成绩，笑眯眯地对我说：“小状元，今天我请你吃自助餐以示奖励怎么样？”一听到自助餐，我的眼睛都亮了起来，眉开眼笑地说道：“好啊，那我们就去购物中心附近新开的那家自助餐厅吧，我看那里每天用餐的人都不少，环境看起来也很好，味道肯定也不错！”

很快就到了晚餐时间，我牵着妈妈的手，一蹦一跳地来到了餐厅。餐厅里已经有不少食客，幸好我们来得还不算太晚，人虽然多，还有少量空位。找好餐桌后，我就迫不及待地拿着盘子去看看有什么好吃的。我围着取食台绕了一圈，边走边看，那一道道色香味俱全的美食佳肴不禁让我垂涎三尺，我赶紧往盘子里装了一些，便迫不及待地回到座位上开始大口享用起来。妈妈看着我狼吞虎咽的样子，不禁笑着说：“吃慢点！又没人跟你抢……”

“抢？”妈妈的话倒像是提醒了我，我抬起头扫视了周围一圈，发现不知不觉中已经坐满了人，我对妈妈说：“不行，我得再多拿几盘！”妈妈劝道：“你盘子里的都没有吃完，还要去拿，吃不完怎么办？”

“可是晚了，万一被人别人抢光了怎么办？你放心！我能吃完，反正不管吃多少价格都一样，不吃白不吃嘛！”我嬉皮笑脸地说道。不等妈妈出声，我就起身又去多拿了满满两盘食物，妈妈见了只是无奈地摇摇头，没再多说什么。

吃着吃着，我开始饱了，但发现自己面前还有满满一盘堆成小山似的食物，我只好把求助的目光投向妈妈，她摊了摊手说道：“这是你自己要去拿的，吃不完不能怪我。”她顿了顿又继续说：“看我也没用，我也吃不下去了。”无奈之下，我强迫自己又吃了几口，唉！还是吃不完！

付款的时候，服务员过来称了一下桌面剩下的食物，告诉我们那已经超过了餐厅规定的150克，需要支付10元的罚款。看着妈妈尴尬的表情，我赶紧把脑袋埋得低低的，恨不得找个地洞钻进去。

“你看看！丢人不？这就是你贪心的后果！幸好罚款也不算多，为了以示惩罚，这个罚款我先付了，下个月就从你的零花钱中扣除吧！”妈妈气呼呼地说道。尽管有些不情愿，但我自知理亏，也只能默默地接受，欲哭无泪地看着妈妈把10元钱交给服务员。

俗话说人心不足蛇吞象，过于贪心的结果就是被贪念反噬。经过这次的教训，我意识到凡事都要学会适可而止，千万不可高估自己，一定要懂得什么叫做量力而行！

刘奕希 Liu Yixi

6 Confidence

我得到了一个教训

在我的脑海里，有许多可笑的事情，但在我脆弱的心灵的深处，却有一件事始终盘旋不去。我第一次撒谎这件事，不仅刻骨铭心，还令我受到了严厉的批评，使我后悔不已。事情是这样的……

“铃铃铃……”我被闹钟吵醒了，我打开窗往外一看。哇！今天的天气真好啊！“志文，你还有一天就要考试了。”妈妈提醒我。“知道了，我现在就去复习功课。”我回答道。说完，我锁了门，就开始复习了。复习时，我看到了我的手机，想玩游戏。突然我脑海中有个天使和魔鬼在吵架。魔鬼说：“去玩你的手机。”天使说：“继续复习功课，考试要到了，不要玩手机。”最后，魔鬼赢了。于是我拿起了手机，就开始玩了起来。玩着玩着，我就玩上瘾了。

考试前一天，我准备要去学校。到了学校，老师就马上提醒我们考试的注意事项，我却一点也听不懂。于是那堂课什么都没听进去。但我一点儿也不紧张。

到了家，我就三步并作两步地跑进房间又开始玩起了手机。妈妈听到有声音从我房间传来，觉得很奇怪。于是她悄悄地打开门，走进我房间。我听到了开门的声音，于是把手机藏了起来，然后拿着笔看着书本，假装在复习。妈妈看到了，问：“你在做什么？”我吞吞吐吐地说：“我……我在……我在……我在复习功课啊！”妈妈用怀疑的眼神看着我，然后说：“好吧。”

考试那天到了，我走进课室时，我的心突然扑通扑通地跳个不停，汗水一滴一滴从我额头上流下来。考试开始了，我一看到第一页我就答不出来后，睁大了双眼，大吃一惊。我心急如焚，跳过了那些不会的题目。跳着跳着，就到了最后一页，我很多都不会做。时间就不知不觉地过去了。“时间到了。”老师说。我听到了，呼吸急促，心跳加速，不知道该如何是好，心想：时间到了？我才做了几题而已，如果考不好妈妈会不会骂我？来不及多想，老师已经收回了试卷。

过了几天，老师改完了试卷，就还给我们。我看到老师走进课室时，就有点儿紧张，也很害怕。我看其他同学拿到试卷时开心的样子，羡慕极了！可是到我时，我看到试卷只有两个字“加油”。我忍不住地流下了眼泪。放学后，我闷闷不乐地走回家。

到了家，妈妈迫不及待地问我：“拿几分，志文？”我听到了，心想：我应该说真话还是骗她。思考了一会儿后，我吞吞吐吐地说：“我……我拿……我拿一百分啊！”妈妈听了，一脸怀疑。说完，我就三步并作两步地走进我房间拿了试卷出来，把分数加了一个零。妈妈也跟了进来，拿走我的试卷翻了翻，脸色越来越难看。“为什么每一题都错！”妈妈怒气冲冲地说。“我一听到妈妈喊，就吓了一跳，连忙说：“我……我……”“你有没有复习功课？”我听了，满脸通红，很想争辩，却一句话也说不出。“原来你一直在骗我！”妈妈接着说。我的脸变得更红，像番茄一样。说完，她没收了我的手机，生气地离开了。

看到了我的成绩，我的心中充满了后悔，真是早如今日何必当初。这件事让我得到了人生最宝贵的启示，它就像一把明亮的火焰，为我照亮了崎岖不平的人生道路。这件事让我学会了做事一定要专心，有付出才会有收获。

罗浚荣 Loh Jun Rong

6 Confidence

令我佩服的人

在生活当中，有着许许多多令我佩服的人，其中最令我佩服的人则是小文。

那天中午，烈日当空，一丝风也没有。小文和我约着一起去操场踢足球。我们踢得不亦乐乎。玩着玩着，天气突然变了，乌云聚集，不一会儿便狂风阵阵，暴雨倾盆。

看到这个情景，我和小文决定去组屋楼下躲雨。等了一会儿，我们开始不耐烦了，看了看对方，就心照不宣地开始在组屋楼下踢足球。我们把墙上禁止玩球的告示牌抛到了脑后。结果，我不小心用力一踢，结果球不偏不倚地打到了刚好路过的叔叔。看见叔叔被球打倒了，我们连忙跑上前把他扶起来，并不好意思地向他道歉。他严厉地批评我们，并告诉我们不可以在组屋楼下踢球。听了他的话，我和小文都感到很惭愧，连忙点点头，说：“我们知道错了，以后不会在组屋楼下打球。”叔叔这才满意地点了点头。

叔叔走了之后，我们便打算收拾东西离开。这时，我踩到了一个东西。我低头一看，大吃一惊，原来是那位叔叔的钱包不小心掉了。我把这个钱包给小文看，他建议我们把钱包交给警察，但我却动了私心，我偷偷摸摸地对他说：“我们捡到的钱包就是我们的，我们把里面的钱一人分一半吧！”小文听了，立马摇了摇头，严肃地说：“失主丢失了钱包后一定会很担心的，我们不应该把别人的东西占为己有！”说完，他就拉着我，不顾一切地跑向警察局。

到了警察局后，我们俩的衣服都湿透了。小文顾不上自己，连忙把钱包交给警察，并告诉了他事情的来龙去脉。正在这时，刚刚那个叔叔也恰好走了进来。他看到失而复得的钱包，激动地向我们道谢。叔叔和警察们都夸我们是拾金不昧的好孩子。听了他们的夸赞，我的脸却红得发烫。

杨松霖 Yang Songlin

6 Confidence

粗心的小月

星期天早上，天气晴朗，太阳高高地挂在天上，发出万道光芒。阳光好像一支支细小的金箭射在地上。小月和小文约好要一起到组屋楼下的篮球场打篮球。

小月收拾好东西后，正要准备出门时，突然听到她的手机上传来一阵动听的铃声。她从她的包里拿出手机一看，原来是妈妈打来的。她一按按钮，就听到妈妈熟悉的声音：“小月，我还有很多工作要完成，需要在公司加班，很迟才能回家，没办法给你煮午餐吃了。我在餐桌上留了两张五元钞票，你拿着钱自己去买午餐吃。”小月听了，回答：“好，妈妈。我等一下会和小文一起打篮球，打完后就和她吃午餐。您别担心。”妈妈吩咐小月注意安全。说完，小月放下电话，把妈妈留的两张钞票放进钱包，便兴高采烈地出门去了。

来到篮球场，只见小文已经到了。一看见小月，小文就高兴地大喊了一声：“嗨，接球！”说完，小文用力把篮球扔给小月。小月轻轻一跳，接住了球，转身就去投球。就这样，两个好朋友你追我跑，你投我拦。篮球就像可爱的精灵，在空中飞来飞去。小月和小文高超的球技吸引了不少人在一旁围观。球场上的观众都热烈地拍手叫好。

时间过得很快，不知不觉，太阳到了头顶，阳光照在身上，火辣辣的。小月和小文热得满头大汗，又累又饿。她们收起球，拿着毛巾，一边擦汗一边走出球场。

小月和小文来到小贩中心。小月选了自己最爱吃的鱼圆面。付钱时，小月翻遍了整个包，都没有找到钱包。刚刚擦干的汗又冒了出来。卖面的叔叔安慰小月说：“别着急，慢慢找，实在找不到就先去吃面，等找到钱包再说。”这时，一个小男孩走了过来，一看见小月，就飞快地跑到小月面前，兴奋地说：“终于找到你了！姐姐，刚才你的钱包掉了，我捡起来想还给你时，一眨眼就看不到你。我猜你可能会来小贩中心吃午餐，就过来找找看。”其他人听了小男孩说的话，都点点头，表示赞许，并竖起大拇指，称赞小男孩是个诚实又热心的孩子。小月这才想起来，她刚才在路上从包里拿过毛巾，可能是那个时候钱包掉了出来，她光顾着和小文谈天，没注意到钱包掉了。小月望着小男孩纯真的笑脸，十分感恩，对小男孩说：“谢谢你！你真是个诚实的孩子！”小男孩听了，心里甜滋滋的。他说：“助人为快乐之本，能帮助别人，别人快乐，我也开心。刚才我一直在球场看你打篮球。爸爸还说让我向你学习呢！”说完，小男孩转身离开了小贩中心。他的背影渐渐消失了，可是他那真诚的笑容却深深地留在了小月的心中。

经一事，长一智，经过这件事，小月学会保管好自己的东西，也从小男孩身上明白助人为乐的道理。

林安妮 Lim Annie

6 Diligence

倾斜的伞

这天，学校放学时正下着倾盆大雨。风呼呼地吹着，雨哗哗地下着，密密的雨点在天地间织起了灰蒙蒙的大网。

同学们纷纷打开自己的雨伞陆陆续续地走回家了，唯独文光没有带伞。他正愁眉苦脸地靠在墙上，心想：唉，今天忘了带伞，爸爸妈妈又去工作了，我该怎么回家呢？今天真倒霉！

这时，志成正从学校走出来，他打开一把灰色的伞，准备往回家的路走去。突然，他听见“唉”的一声，志成觉得这个声音很熟悉，所以就转过头看看，原来是文光正愁眉苦脸地看着天上的雨一滴一滴地落下来。志成想：文光一定是忘了带伞，我去和他共用这把伞吧！

可是在他的脚踏出第一步时，他想起了刚刚他才和文光吵完架，志成顿时觉得有些矛盾，头上出现了一个天使和魔鬼，天使说：“虽然你们刚刚吵了一架，但是不能因为刚才吵架而不帮他，这样是很自私的，而且助人为快乐之本。”魔鬼说：“别听它的，凭什么帮他，这是他活该，忘了带伞，帮了他你就没面子了！”正当志成犹豫要不要帮文光时，志成想到了在课堂上老师教过他们，说：“不要为了自己的面子而不帮助别人，这样的你是很自私的，而且这样只会让自己更羞耻。”所以他决定帮助文光。

于是他三步并作两步地走上前，拍了拍文光的肩膀说：“我送你回家吧！”文光转头一看，惊讶地发现要帮他的人竟然是志成，

因为他们才刚刚吵完架。文光感激地说：“谢谢你！”然后迅速地钻进伞下。

就这样，他们走进了雨的世界。志成把伞歪向文光那边。路途中，文光感觉雨伞是歪的，于是他抬起头确认，伞果然是歪的。文光马上告诉志成说：“志成，伞歪了。”“没歪呀。”志成笑咪咪地回答。“明明是歪向我这边的！”文光用疑惑的眼神看着志成。志成听了，笑而不语。

大约十五分钟后，他们来到了文光的组屋楼下，文光惊讶地发现志成半边衣服都湿透了。他脸色苍白，冷得全身发抖，一连打了好几个喷嚏，而且还咳了几声。文光担心地说：“志成，你还好吗？”“我没事，你没被淋湿吧？”志成也关心地问。“没有啊！那把伞把我整个人遮住了。”文光一边说一边把手伸进口袋里拿出手帕递给志成。志成接过后，擦了擦自己被淋湿的地方。突然，文光明白了一切。原来，志成为了不让他被雨淋湿，把伞歪向他那边。志成擦完自己的脚后，抬起头来看见文光嘴唇微微抖动，双眼闪着泪光。

志成看见后，着急地问：“怎么啦？”文光摇了摇头，说：“没事，志成，谢谢你！我不应该因为暴躁而和你吵架。”“没关系，我也不应该说你的坏话。”志成笑着回答。就这样，他们在这场雨中和好如初。

这把倾斜的伞，是一把充满了友情的伞。这把伞给志成和文光增添了许多美好的回忆，也拉近了他们之间的距离。

黄术圆 Hanna Ng Shu Yuan

6 Diligence

捡到小猫

星期天早上，爸爸妈妈带我和弟弟去动物园玩。刚走到组屋楼下，我们就看到地上有一只受伤的小猫。小猫的右脚有伤口，趴在地上，一动不动。它的伤口血流不止，看上去触目惊心。

我见状，连忙急着对妈妈说：“妈妈，这只小猫好可怜，伤口很严重，需要照顾，我们可以带小猫回家帮它处理伤口吗？”

妈妈正准备回答，弟弟气得火冒三丈，脸一阵红一阵白。他凶巴巴地大喊：“不可以！不可以！为什么我们要帮助小猫？别人走过都没有理睬，我们为什么就一定要帮忙？我非常想去动物园，今天我已经期待很久了，难道就这样被一只受伤的猫毁掉了吗？”

爸爸听了，摇了摇头，叹了一口气，温柔地对弟弟说：“小安，冷静一下，小美说得对，而且我们以后还可以去动物园。别人不帮小猫是因为她们没有爱心。你想像他们一样吗？”

弟弟听了，想了想爸爸说的话，摇摇头，很不好意思，脸红得像番茄一样，显得很难为情。爸爸小心翼翼地抱起小猫，走上电梯。我们也急忙跟了上去。

到了家门口，爸爸叫弟弟拿锁匙开门，然后他三步并作两步地跑进家里。他先小心翼翼地放下小猫，接着处理伤口。我和弟弟的在一旁仔细地观察着爸爸是怎么处理伤口的。看到小猫的伤口被处理好了，我悬着的心才放了下来。

忽然，爸爸睁大了双眼，惊讶地说：“这只小猫不是流浪猫，是有人养的。你们快来看看，它的名字和主人的电话号码在项圈上。”

我和弟弟听了，快速地跑到父亲旁边。当我们看见小猫的项圈上确实有一个电话号码时，立刻想到应该怎么做。趁爸爸还在照顾小猫时，我和弟弟连忙去一旁拨打电话给小猫的主人。电话接通后，我把捡到小猫的经过一五一十地告诉了她，并和她约定好时间，当面把小猫还给她。

到了约定的那天，我和弟弟坐进了一间咖啡店等猫的主人。过了一会儿，我们看到了一个高个子，戴着眼镜的女孩走了进来。我这才发现，原来猫的主人是我的同班同学雅文。我把小猫还回给雅文。雅文找到失而复得的猫，激动得哭了。当她看见我对小猫依依不舍时，她笑着对我说：“谢谢你帮助我的小猫。欢迎你以后经常来我家里和小猫玩。”听了雅文说的话，我愉快的心情是非笔墨所能形容的。

回家的路上，弟弟和我说：“姐姐，虽然我们没去成动物园，但是帮助了小猫让我感到很开心，也很满足。我觉得我长大了！”看着弟弟的笑容，我满意地点了点头。

孔译娴 Nichole Kong Yixian

6 Diligence

做个懂事的孩子

一个天气晴朗的早上，太阳高高地挂在天上，散发出万道光芒，阳光像细小的金箭射在地上。我和妈妈正在津津有味地吃早餐。

这时，“铃！”电话突然响了。妈妈连忙走去接电话，我也跟了过去，站在一旁看着。讲着讲着，妈妈的脸上浮现出担忧的神情。挂了电话后，妈妈着急地对我说：“奶奶说她感到不舒服，需要我们的帮助。”我听了，急得像热锅上的蚂蚁，并立刻回答道：“我们现在就去探望她吧！”

我和妈妈三步并作两步赶到了奶奶家后，发现她脸色苍白，看起来很辛苦。我和妈妈见了，觉得很担心，心里像十五个吊桶打水——七上八下。我心想：奶奶都这么老了，现在又生病，这可怎么办才好！妈妈和奶奶说了几句话后，便扶起奶奶到门口。妈妈转头向我吩咐道：“我现在带奶奶去诊所看病，你自己一个人在家等我们，好吗？”我听了，毫不犹豫地点头答应了。和妈妈奶奶告别后，我便回到屋里。

看到奶奶生病了，我想趁这个机会帮她做家务并准备午餐。想到这里，我发现屋里的地板有点脏，就决定帮她抹地。我抹着抹着，不一会儿就觉得累了。我现在终于明白妈妈每天做家务的辛苦。过了半小时后，我终于抹完了地。我又马不停蹄地到厨房去帮忙准备了一顿丰盛的午餐。

午餐准备好了，我小心翼翼地把饭菜拿到饭桌上。这时，妈妈和奶奶回来了。她们看到家里这么干净，午餐也准备好了，脸上不禁露出了欣慰的笑容。妈妈跟奶奶走上前，竖起了大拇指，称赞我是个懂事的孩子。

我听了，心里乐开了花，我愉悦的心情是非笔墨所能形容的。奶奶轻轻地拍了拍我的肩膀对我说：“谢谢你的帮助。我的孙女长大了，真是个懂事的孩子！”

回家的路上，回想起今天发生的事，我做了一个决定：我以后会在家人有需要时，多照顾并帮助他们，做个懂事的孩子！

邱宗哲 Khoo Zongzhe

6 Diligence

Malay Language
“Menulis adalah
sebuah keberanian.”

~ Pramoedya Ananta Toer

Saya Boleh Lakukan Sendiri

Pada pagi itu, Laila sedang bersiap-siap untuk ke sekolah. Laila menyikat rambut di bilik tidur. Laila seorang yang baik dan peramah. Dia berasa gembira kerana dia akan menjadi teman kepada seorang murid darjah satu.

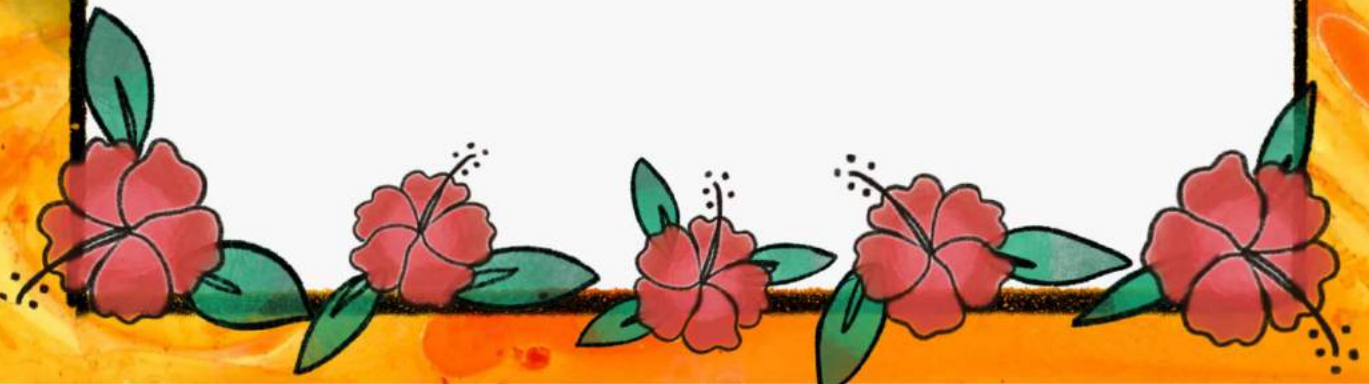
Selepas bersarapan, Laila memakai kasutnya. Dia mengikat tali kasutnya sendiri. Dia diajar oleh ibu cara-cara mengikat tali kasut. Laila berasa bangga kerana dia tidak perlu meminta bantuan ibu. "Syabas, Laila!" kata ibunya.

Pada waktu rehat, Laila pergi ke kantin, Dia terlihat seorang murid darjah satu, Ana sedang menangis. Ana tidak tahu mengikat tali kasutnya. Laila menolong Ana untuk mengikat tali kasutnya. Laila berasa gembira kerana dapat menolong Ana.

Ana mengucapkan terima kasih kepada Laila kerana telah menolongnya mengikat tali kasutnya. Kemudian, Laila mengajak Ana ke gerai untuk membeli minuman dan makanan. Laila memang seorang murid yang baik hati.

Naurah Syadza Binte Shah Alfi

3 Confidence

Keluarga Ibu

Pada hari Ahad lepas, Bella, Zaid dan Budi sedang melihat kalendar. Hari lahir datuk semakin dekat. Mereka merancang untuk mengadakan majlis hari lahir datuk.

Pada hari lahir datuk, Bella, Zaid dan Budi mula menyiapkan bahan-bahan itu untuk membuat kek. Budi mula menggaul adunan kek. Selepas itu, Zaid pun mahu menggaul adunan kek itu lalu merampas adunan itu. Bella melihat abangnya menggaul adunan kek. Bella pun mahu merampas pengadun daripada Zaid. Adik-beradik itu mula berebut untuk menggaul adunan kek.

Apabila melihat adunan kek itu tertumpah dan dapur berselerak, Bella, Zaid dan Budi meminta maaf antara satu sama lain. Bella memanggil ibunya untuk meminta bantuan untuk membuat dan menghias kek. Mereka menggunakan krim berperisa coklat dan buah-buahan. "Wah, kek sudah siap!" kata ibu.

Adik-beradik itu berasa gembira. Mereka mula mengemas dapur sebelum mereka menyambut hari lahir datuk mereka. Datuk mereka berasa amat gembira apabila melihat kek yang dibuat oleh Bella, Zaid dan Budi.

Putri Siti Zhulfa Qysya Binte Zulkiffli

3 Confidence

Lawatan ke Taman Haiwan

Pada pagi itu, Adi telah pergi ke taman haiwan. Adi berasa teruja kerana itu merupakan kali pertama dia melawat taman haiwan. Adi akan pergi ke taman haiwan bersama keluarganya. Tiba di taman haiwan, Adi dan ibunya membeli tiket di kaunter.

Selepas membeli tiket, Ibu, Ayah, Nina dan Adi berjalan ke kandang gajah. Ibu memetik gambar Adi menunggang seekor gajah itu. Seorang penjaga haiwan memberi gajah itu makanan. Adi berasa seronok dapat menunggang gajah.

Selepas itu, mereka ke kandang orang utan. Di sana, mereka mengambil gambar dengan seekor orang utan. Jurukamera itu mengambil gambar mereka sekeluarga. Adi dan Nina berasa ceria. Adi akan simpan gambar itu sebagai kenangan.

Akhir sekali, mereka pergi ke kandang monyet. Ayah menunjukkan papan tanda kepada Nina dan Adi. Papan tanda itu melarang pelawat memberi makanan kepada monyet kerana monyet itu boleh jatuh sakit.

Mereka pulang ke rumah pada lewat petang. Adi dan Nina berasa sungguh seronok dapat melawat taman haiwan.

Naurah Syadza Binte Shah Alfi

3 Confidence

Suatu Hari di Taman Haiwan

Pada hari Jumaat, saya bersama keluarga pergi ke taman haiwan. Ibu, Adam dan saya pergi ke kaunter untuk membeli tiket kami. Bapa saya pula membeli makanan untuk kami.

Sementara menunggu bapa saya, Adam dan saya ke kandang gajah. Ibu memetik gambar Adam menunggang seekor gajah. Bapa kami berjumpa dengan kami di kandang gajah setelah membeli makanan kami. Adam berasa gembira kerana dapat menunggang gajah.

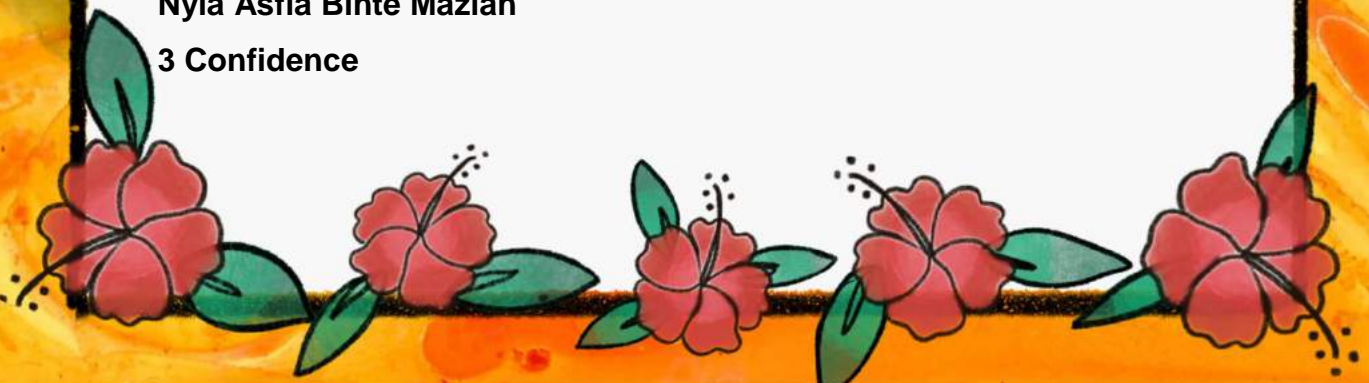
Kami melihat ada seorang jurukamera yang sedang mengambil gambar. Jurukamera itu mahu mengambil gambar untuk kami. Keluarga saya berdiri di sebelah seekor orang utan. Kami suka gambar itu. Kami mahu meletakkan gambar itu di album foto kami sebagai kenangan.

Kemudian, kami berjalan ke kandang monyet tetapi keluarga saya lapar. Bapa saya membuka sepaket biskut yang dia beli sebentar tadi. Kami memakan biskut itu. Selepas kami sudah selesai makan, kami ke kandang monyet itu. Ada banyak monyet di situ!

Selepas berjalan di sekeliling taman haiwan itu, kami balik ke rumah. Saya mahu ke taman haiwan lagi!

Nyla Asfia Binte Mazlan

3 Confidence

Kembali ke Sekolah

Hari itu hari pertama sekolah. Zaid sudah bersedia untuk ke sekolah. Zaid bersarapan dengan ibu dan ayahnya. Dia bersarapan roti bakar dan Milo. Dia berasa teruja. Selepas bersarapan, Zaid pun pergi ke sekolah.

Zaid berjumpa dengan Ramzi di kolong bloknya. Mereka pergi ke sekolah bersama-sama. Tiba-tiba, mereka melihat seorang nenek terjatuh. Mereka berasa terkejut. Zaid dan Ramzi segera menolong nenek itu.

Selepas itu, nenek itu memuji Zaid dan Ramzi. Zaid dan Ramzi berasa bangga. Nenek itu mengucapkan terima kasih. "Cucu-cucu, pergilah ke sekolah sekarang," kata nenek itu.

Zaid dan Ramzi pun ke sekolah dengan cepat. Di depan pagar sekolah, Zaid dan Ramzi terlihat seorang pengawas. Mereka berasa takut dan risau. Apabila ditanya oleh pengawas itu, mereka menjelaskan sebab mereka lewat kepada pengawas itu. Pengawas itu memuji mereka kerana membantu nenek itu. Kemudian, Zaid dan Ramzi pun ke kelas mereka.

Saffiyah Naurah Binte Shaik Daud

3 Diligence

Kejadian pada Hari Pertama Sekolah

Hari itu, hari pertama sekolah. Arif sudah bersedia untuk ke sekolah. Arif bersarapan dengan ibu dengan ayahnya. Dia bersarapan roti dan Milo. Dia berasa teruja. Selepas bersarapan, Arif pun pergi ke sekolah.

Arif berjumpa dengan Ariq. Mereka pergi ke sekolah bersama-sama. Dalam perjalanan, mereka ternampak seorang nenek terjatuh. Mereka terkejut. Arif dan Ariq menolong nenek itu mengutip buah-buahan yang bertaburan di lantai.

Arif dan Ariq mengangkat beg plastik untuk nenek. Mereka menghantarnya ke kolong blok. Selepas itu, nenek memuji Arif dan Ariq kerana menolong beliau.

Apabila Ariq dan Arif tiba di sekolah, Arif dan Ariq berasa takut kerana terlewat ke sekolah. Arif dan Ariq menjelaskan kepada seorang pengawas. Pengawas itu bangga kerana Arif dan Ariq menolong seorang nenek yang terjatuh itu. Arif dan Ariq berasa gembira kerana dapat menolong nenek tersebut. Arif dan Ariq pergi ke kelas lalu mula belajar.

Bella Imani Binte Ahmad Fitri

3 Diligence

Hari Lahir Datuk

Pada hari Ahad lepas, Siti dan abang-abangnya, Ahmad dan Ali sedang melihat kalendar. Hari lahir datuk semakin dekat. Mereka merancang untuk menyambut hari lahir datuk. Mereka mahu mengadakan majlis hari lahir untuk datuk. Mereka juga mahu membuat sebiji kek untuknya

Pada hari lahir datuk, Ahmad, Siti dan Ali mula menyiapkan bahan-bahan untuk membuat kek. Ahmad mula menggaul adunan kek. Tiba-tiba, Siti merampas mangkuk adunan itu! Kemudian, Ali juga merampas mangkuk itu daripada Siti. Mereka mula merebutkan mangkuk adunan itu. Adunan kek itu tumpah!

Apabila ibu melihat pergaduhan yang berlaku itu, ibu sangat marah. Ahmad, Siti dan Ali meminta bantuan ibu untuk membuat kek. Dengan bantuan ibu, kek itu sudah siap! Ibu menghias kek itu dengan krim dan buah-buahan. Krimnya berperisa coklat dan buah-buahannya ialah anggur, kiwi, strawberi, dan nenas.

Tidak lama selepas itu, saudara-mara mula tiba di rumah mereka. Semua ahli keluarga menyambut hari lahir datuk. Datuk berasa gembira. Cucu-cucunya berasa bangga kerana dapat membuat sebiji kek untuk datuk.

Nur Rasyiqah Binte Mohammed Hisham

3 Diligence

Satu Pergaduhan

“Ding dong!” bunyi loceng memecahkan kesunyian rumah kami. Saya berlari ke arah pintu dan membukanya. Saya sangat gembira melihat Mak Cik Aida dan anaknya tercegat di hadapan pintu. Dia mengukir senyuman yang lebar.

“Ma! Pa! Mak Cik Aida sudah datang,” saya beritahu ibu dan ayah.

Mereka pun terus berjalan menghampiri pintu. Mereka sungguh gembira kerana tidak berjumpa sekian lama dan tidak bersua muka disebabkan Covid-19.

“Sila masuk,” kata ibu saya.

Keluarga Mak Cik Aida masuk ke dalam rumah kami.

“Rayyan, bawa Farell ke dalam bilik kamu,” kata ibu saya.

Lima belas minit kemudian, ibu ke dapur untuk menyiapkan juadah ringan apabila terdengar teriakan. Dia berhenti menyiapkan juadah ringan dan terus menuju ke arah bilik pintu saya. Dia terus menolak pintu bilik saya dan ternampak saya dan Farell bergaduh.

Ibu segera meleraikan perbalahan antara kami.

“Berhenti! Jangan bergaduh,” kata ibu dengan tegas.

Ibu terus memarahi saya dan Farell. Saya menangis dan Farell merasa malu kerana telah dimarahi oleh ibu. Ibu meminta saya yang lebih tua untuk menghulurkan tangan kepada Farell untuk meminta maaf. Ibu menasihati kami. Sebagai sepupu, kami ibarat adik beradik. Ibu memberitahu bahawa kami bagai air dicencang tidak akan putus.

Rayyan Ziqri Bin Mohamed Farex Khan

4 Aspiration

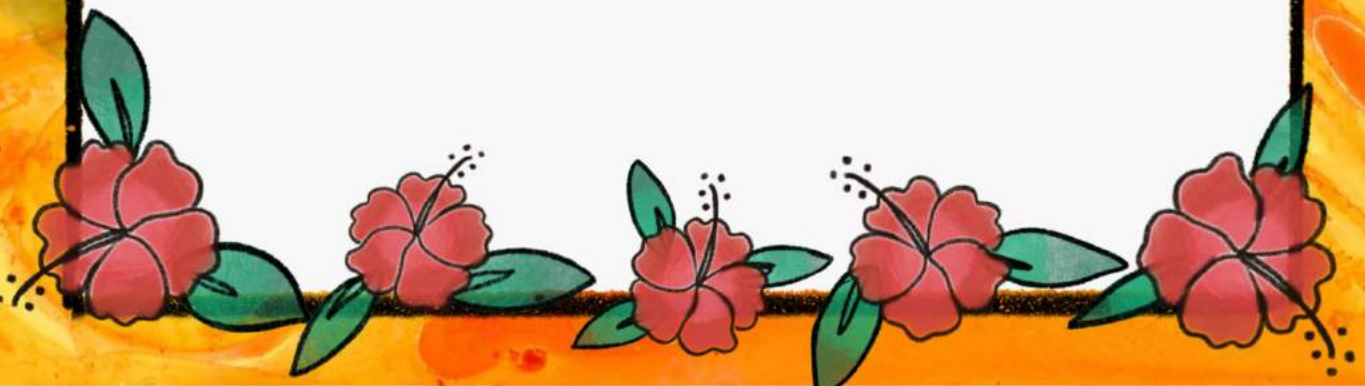
Membersihkan Bilik Darjah

Pada hari Jumaat, murid-murid darjah 4 Bijak berada di bilik darjah mereka. Mereka mahu membersihkan bilik darjah selepas pelajaran Bahasa Melayu. Ali seorang budak yang ringan tulang. Dia mahu memadamkan papan tulis. Papan tulis itu tinggi. Ali cuba memanjat sebuah kerusi kerana dia tidak sampai untuk memadamkan bahagian atas papan tulis.

Tiba-tiba, Ali terjatuh dari kerusi. Dia menjerit dengan kuat. Semua murid sungguh terperanjat. Murid-murid yang lain datang untuk menolongnya.

Kaki Ali cedera. Dia tidak boleh berdiri tegak. Kawan-kawan Ali membawanya ke pejabat pengetua, Encik Abdullah. Encik Abdullah telah meletakkan plaster di kaki Ali. Beliau juga menasihati Ali supaya berhati-hati pada masa hadapan.

Encik Abdullah telah melawat kelas Ali untuk menyampaikan nasihat yang sama kepada rakan-rakan sekelas Ali. Beliau mengingatkan murid-murid untuk meminta bantuan orang dewasa sekiranya tidak sampai bahagian atas papan tulis dan jangan memanjat kerusi kerana perbuatan itu berbahaya.

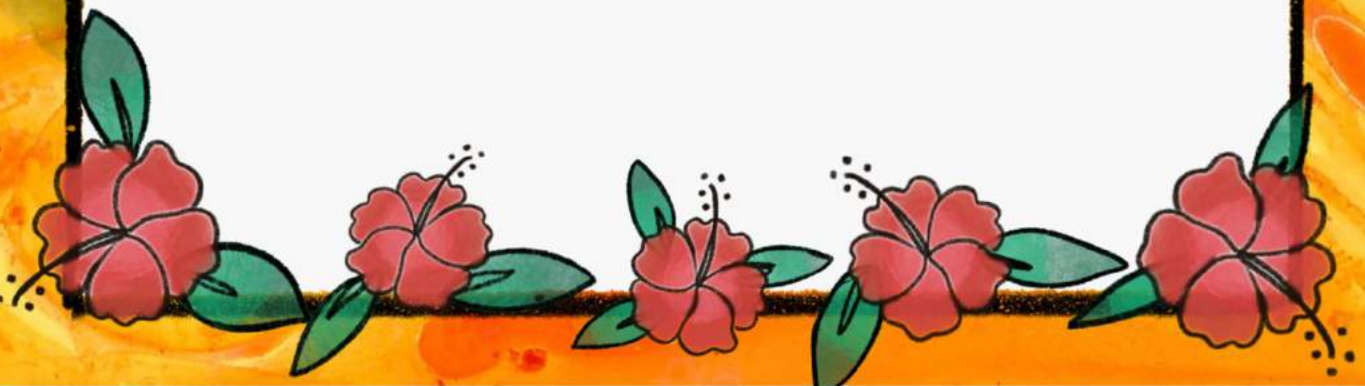

Selepas waktu sekolah, ibu Ali datang untuk menjemputnya pulang ke rumah. Sebelum pulang, ibu membawa Ali ke pusat penjaja makanan yang berhampiran dengan rumahnya. Mereka berdua makan mi soto, makanan kegemaran Ali.

Ryann Rizvie Bin Romelly

4 Confidence

Tolong-Menolong

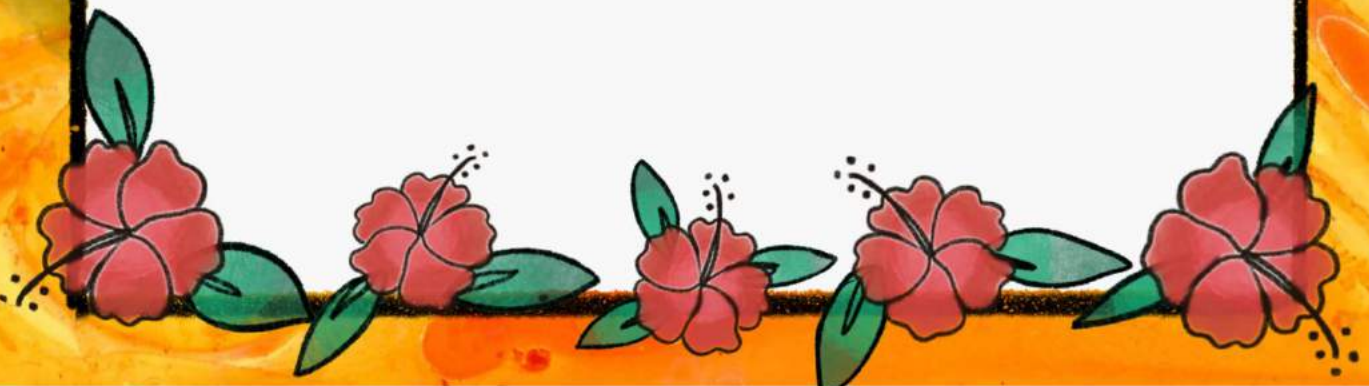
Burung berkicau-kicauan pada pagi yang ceria ini. Murid-murid darjah 4 Arif sedang membersihkan bilik darjah mereka. Laila sedang menyusun buku. Ana sedang menyapu lantai. Adi dan Zaid menyusun meja dan kerusi. Budi sedang memadamkan papan tulis. Mereka saling tolong-menolong untuk memastikan kelas bersih dan selesa.

Budi cuba untuk memadamkan bahagian atas papan putih tetapi dia terlalu rendah.

"Saya ada idea. Saya boleh memanjat kerusi itu untuk memadam papan putih ini," fikir Budi.

Apabila Budi memanjat kerusi itu, kerusi itu mula bergerak-gerak.

Boom! Kedengaran Budi terjatuh. Jantung kawan-kawan Budi memukul dada mereka. Budi mula menangis kerana lututnya cedera. Adi dan Zaid dengan segera melaporkan kepada Cikgu Hadi. Laila pula membantu Budi untuk duduk. Selepas beberapa minit, Adi dan Zaid memasuki kelas bersama Cikgu Hadi.

Laila meminta bantuan Cikgu Hadi untuk membawa Budi ke pejabat am kerana lutut Budi berdarah. Sebelum itu, Cikgu Hadi menasihati mereka supaya jangan memanjat atas kerusi. Pengajaran bagi Budi dan kawan-kawannya adalah untuk tidak memanjat atas kerusi atau meja kerana mereka boleh terjatuh dan cedera.

"Saya meminta maaf, Cikgu Hadi," kata Budi dengan penuh rasa bersalah.

"Tidak apa, Budi. Sekarang, kita pergi ke pejabat am untuk awak menampal plaster pada lutut awak, ya," kata Cikgu Hadi dengan lembut.

Sejak insiden itu, Budi dan kawan-kawannya berjanji untuk meminta bantuan orang dewasa sekiranya mereka memerlukan pertolongan.

Rizqah Irdyna Binte Mohd Ridhwan

4 Empathy

Pengalaman Seram Datukku

Sebelum berhijrah ke rumah pangsa di Bukit Batok, datukku tinggal di sebuah kampung. Nama kampung itu ialah Kampung Chantek Bharu. Kampung itu terletak di pendalaman, lebih kurang tiga kilometer dari jalan raya utama, Dunearn Road. Para penduduk di situ harus berjalan kaki melalui Binjai Park, melainkan mereka yang mempunyai kenderaan sendiri.

Datuk ada bercerita mengenai tempat itu yang dikatakan 'keras', terutama sekali laluan di sepanjang Binjai Park. Rumah-rumah di situ semuanya rumah banglo. Keadaan di situ amat sunyi pada waktu malam. Penduduk kampung cuba mengelak daripada pulang selepas waktu senja kerana ramai yang pernah diganggu oleh makhluk-makhluk halus. Ada juga telah terlihat lembaga-lembaga yang menyeramkan. Datuk sendiri telah mengalaminya.

Pada suatu hari, datuk terpaksa pulang ke rumah lewat petang kerana beliau telah melawat nenek di hospital. Cuaca pada hari itu pula hujan renyai-renyai. Selepas turun dari bas, jam di tanganya sudah menunjukkan pukul lapan malam. Datuk membuka payung dan berjalan pulang. Seperti biasa, beliau harus berjalan melalui Binjai Park. Beliau dapat merasakan ada sesuatu yang sedang memerhatikannya. Bulu romanya meremang. Dalam hati, beliau membaca Ayat Kursi. Di penghujung jalan itu, sebelum membelok ke arah kampungnya, beliau terlihat seorang perempuan sedang duduk di atas sebuah batu besar yang ada di situ.

Dalam hatinya bertanya, “Siapakah yang duduk dalam hujan tanpa berpayung itu?”.

Beliau berasa tidak sedap hati. Namun, beliau meneruskan perjalanan. Sampai sahaja di batu besar itu, perempuan itu tidak kelihatan. Datuk kehairanan.

“Ke manakah pula beliau pergi?” tanya datuk dalam hati.

Tiba-tiba, datuk terdengar suara dari belakang, “Abang, tunggu. Saya hendak tumpang payung!”

Tanpa berlengah-lengah, datuk pun menutup payung dan berlari se pantas kilat ke arah kampungnya. Beliau tidak menoleh ke kiri atau ke kanan sehingga sampai ke kampungnya.

Nafasnya masih tercungap-cungap setibanya di depan rumahnya. Selepas peristiwa itu, beliau tidak berani pulang sendirian pada waktu malam. Beliau akan meminta bapanya menjemputnya dengan menaiki motosikal ataupun menaiki teksi.

Nur Alya Nabila Binte Mohammad Endy

4 Empathy

Nasihat Ibu

Nazrul berhenti bermain permainan komputer itu. Nazrul begitu asyik bermain komputer "Roblox". Sudah berkali-kali ibunya menegurnya namun dia tidak mengendahkannya.

Ibunya bimbang kerana dia teringat akan peristiwa yang berlaku kepada abang Nazrul selepas bermain komputernya berjam-jam lamanya. Mata abang Nazrul menjadi merah macam saga. Akhirnya, abang Nazrul harus ke hospital untuk mendapat rawatan. Ibu Nazrul takut perkara yang sama akan berlaku kepada Nazrul.

Ibu Nazrul pergi ke bilik Nazrul lalu mengambil fon kepalanya. Ibu pun menutup suis komputernya.

"Nazrul, ibu bimbang akan kesihatan diri Nazrul. Nazrul ingat tidak apa yang berlaku kepada mata abang? Nazrul hendak perkara yang sama berlaku kepada Nazrul? Ibu sayang akan Nazrul. Tolong dengar nasihat ibu, ya? Janganlah bermain komputer terlalu lama supaya mata Nazrul tidak akan menjadi merah," kata Ibu dengan lembut.

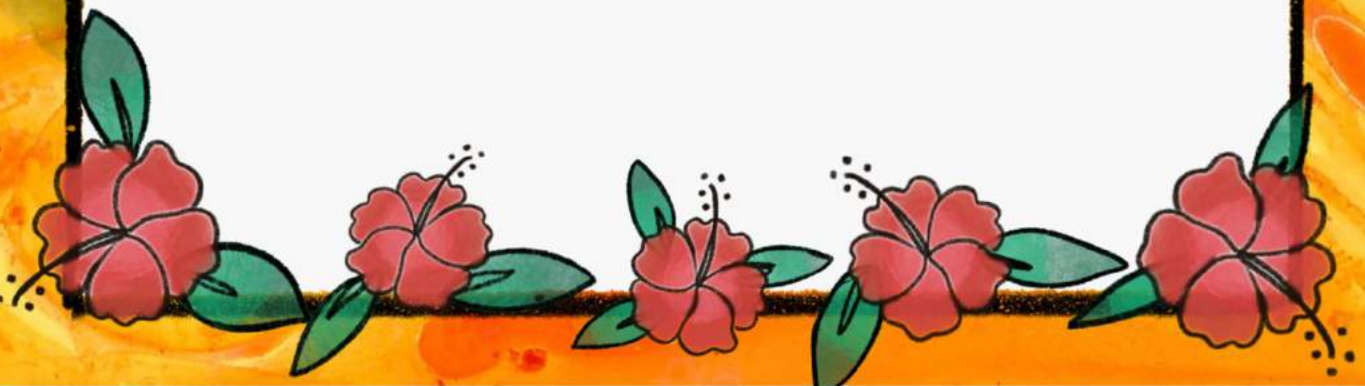

Nazrul menganggu kepala. Dia mendengar nasihat ibunya. Dia juga berjanji kepada ibunya untuk tidak bermain komputernya berjam-jam lamanya. Inilah pelajaran bagi Nazrul - untuk tidak bermain komputer, telefon bimbit atau alat-alat digital terlalu lama supaya matanya tidak menjadi merah.

Rizqah Irdyna Binte Mohammad Ridhwan

4 Empathy

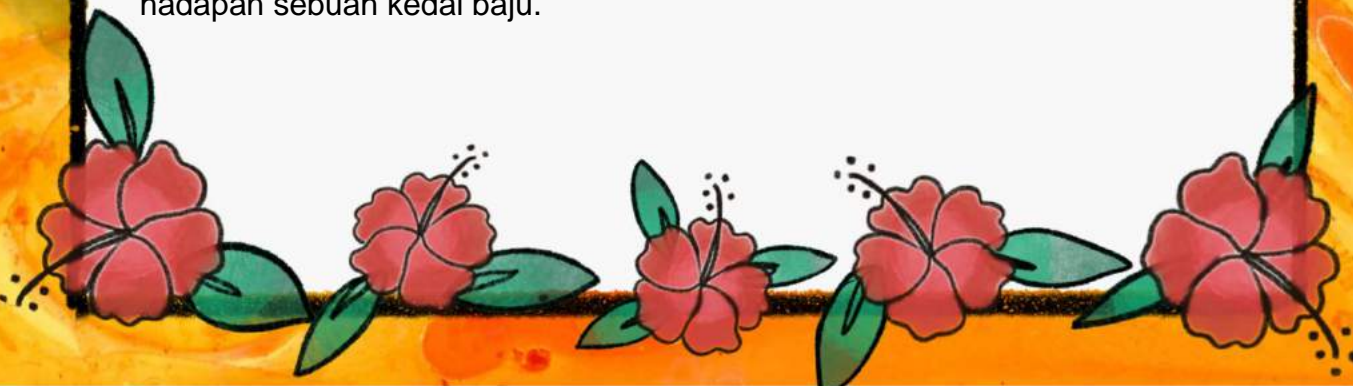
Hilang di Kampong Gelam

Siti dan kawan-kawan berasa gembira pada pagi itu kerana mereka akan ke Kampong Gelam selepas waktu sekolah. Loceng sekolah berbunyi menandakan sekolah sudah tamat. Mereka berkumpul di dewan untuk mendengar taklimat yang akan dijalankan oleh Cikgu Hana.

Perjalanan ke Kampong Gelam mengambil masa selama 20 minit. Apabila tiba di destinasi mereka, mereka turun dari bas dan beratur di hadapan Cikgu Hana. Semasa Cikgu Hana sedang menerangkan kepada murid-murid tentang sejarah Masjid Sultan, Siti berjalan ke arah tiga orang budak lelaki yang sedang bermain congkak. Dia amat tertarik dengan permainan congkak tersebut.

Cikgu Hana dan murid-murid lain kemudian berjalan bersama untuk melihat bangunan-bangunan lain di Kampong Gelam. Setelah 30 minit berjalan, mereka berehat seketika. Cikgu Hana pun mengira jumlah murid yang ada bersamanya pada petang itu. Dia terkejut kerana mendapati Siti telah hilang.

Cikgu Hana bertanya kepada murid-muridnya tentang Siti. Murid-muridnya tidak tahu ke mana Siti telah pergi. Cikgu Hana menyuruh Adi dan Hakim untuk mengikutnya mencari Siti bersama-sama. Murid-murid yang lain telah diarahkan untuk menunggu dengan senyap di hadapan sebuah kedai baju.

Selepas 30 minit mencari Siti, akhirnya, Siti dijumpai oleh Cikgu Hana, Adi dan Hakim. Siti berasa takut dan dia sedang menangis. Siti meminta maaf kepada Cikgu Hana dan berjanji untuk tidak mengulangi perbuatan itu.

Naufal Harith Bin Nazrul Ariffin

5 Brilliance

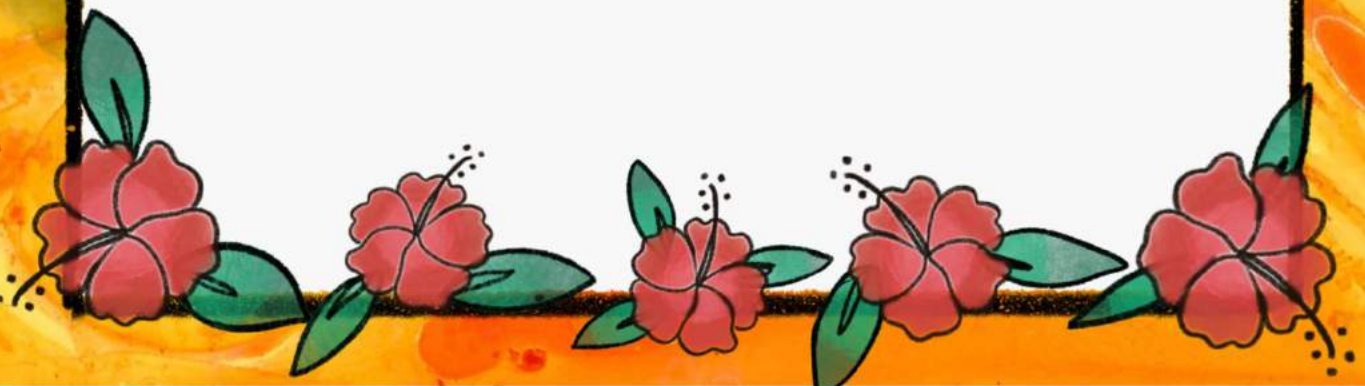
Akibat Tidak Mendengar Nasihat

Siti sungguh tidak sabar pada hari itu. Dia telah menyediakan makanan untuk dibawa ke sekolah. Siti dan rakan-rakannya akan menaiki bas ke sana. Cikgu Ana memesan Siti dan rakan-rakannya supaya memakai tali pinggang keledar agar selamat semasa di dalam bas. Siti duduk dengan kawannya. Mereka berbual-bual sepanjang perjalanan ke Kampong Gelam.

Setibanya di Kampong Gelam, mereka beratur di hadapan Cikgu Ana. Tiba-tiba, Siti tertarik dengan sesuatu. Dia terlihat sebuah kedai permainan. Siti mula berjalan ke arah kedai tersebut. Kawan-kawannya tidak sedar bahawa Siti telah menuju ke tempat lain.

Siti teruja melihat budak-budak itu bermain congkak. Dia pun berjalan ke sana. Siti mula bermain congkak itu. Dia lupa akan pesanan Cikgu Ana untuk tidak memegang barangan apabila berada di dalam kedai.

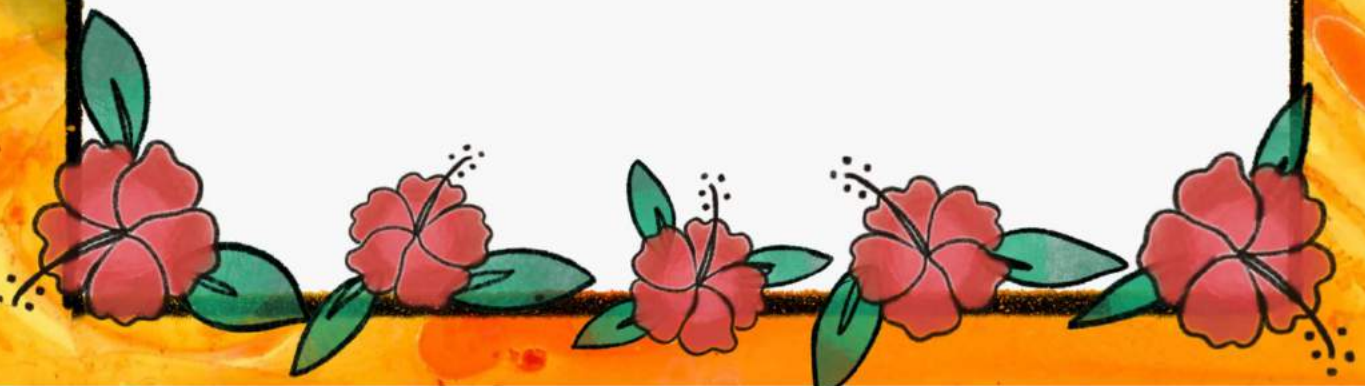
Selepas 15 minit berjalan, mereka berhenti untuk seketika. Sewaktu itu, barulah Cikgu Ana mendapati bahawa Siti telah hilang. Cikgu Ana menyuruh semua murid untuk mencari Siti. Mereka memekik nama Siti tetapi tidak ada jawapan. Mereka juga bertanya kepada orang yang berada di sekeliling. Tiada sesiapa yang nampak Siti.

Akhirnya, Siti dijumpai oleh Cikgu Ana dan kawan-kawannya di luar kedai permainan. Dia sedang menangis tersedu-sedu. Siti meminta maaf dan berjanji untuk tidak membuat perkara itu lagi.

Noor Aniq Syafi Bin Noor Putra

5 Brilliance

Suara Yang Pelik

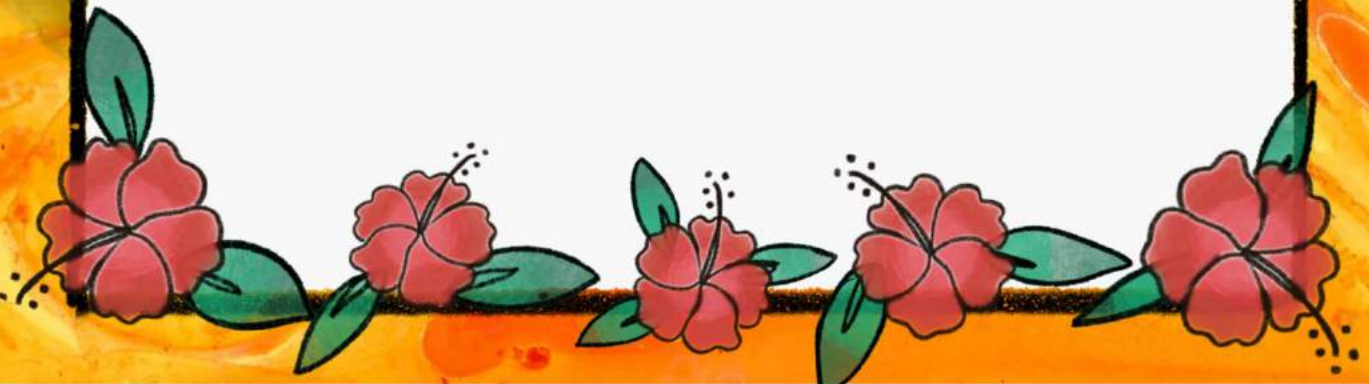
Pada malam itu, cuaca amat sejuk dan saya pun sakit pada masa itu. Saya sedang tidur apabila saya terdengar sesuatu suara yang datang dari dapur rumah saya. Saya tidak menghiraukan suara itu dan tidur balik. Kemudian, saya berasa amat resah kerana suara itu tiba-tiba kedengaran lebih kuat.

Ibu saya pun terbangun setelah mendengar suara itu. Dia ternampak saya juga terbangun dan berdiri di pintu bilik dengan ketakutan. Saya dan Ibu berada di bilik tidur yang sama.

Ibu bertanya kepada saya, "Suara siapakah itu dan apa yang berlaku di luar bilik kita?"

Saya pun menjawab, "Ibu, saya tidak tahu apa yang berlaku di luar bilik. Saya berasa amat takut."

Saya dan Ibu mencari jalan. Kami menggunakan penyangkut baju untuk mempertahankan diri kami. Kami memberanikan diri untuk menyiasat suara yang datang dari dapur itu. Ibu membuka pintu bilik dan kami berjalan perlahan-lahan ke dapur. Saya menggunakan lampu daripada telefon bimbit saya untuk menyalakan cahaya di depan kami.

Kami berada di ruang tamu dan tidak dapat melihat apa-apa yang pelik di dapur. Ibu menhidupkan suis lampu dapur. Kami berasa hairan melihat lampu bilik air dapur menyala. Ibu mengetuk pintu bilik air dan bertanya jika ada sesiapa di dalam. Kami terkejut apabila ternampak ayah yang membuka pintu bilik air itu.

Ibu dan saya lapang dada. Rupa-rupanya, ayah baru pulang dari kerja syif malamnya.

Ibu bertanya kepada ayah tentang apa yang terjadi sehingga kedengaran suara yang pelik dan kuat. Ayah menerangkan bahawa dia berada di dalam tandas apabila dia terjatuh di lantai. Ayah menjerit kesakitan dan itu merupakan punca suara yang pelik itu. Dia tidak mahu membuka lampu dapur kerana tidak mahu mengganggu kami yang sedang tidur.

Ibu menolong ayah ke biliknya dan merawat badannya. Saya berasa lemah dan penat. Selepas itu, saya pun menuju ke bilik untuk berehat.

Sarah Ashadiyah Binte Adil Azlan

5 Brilliance

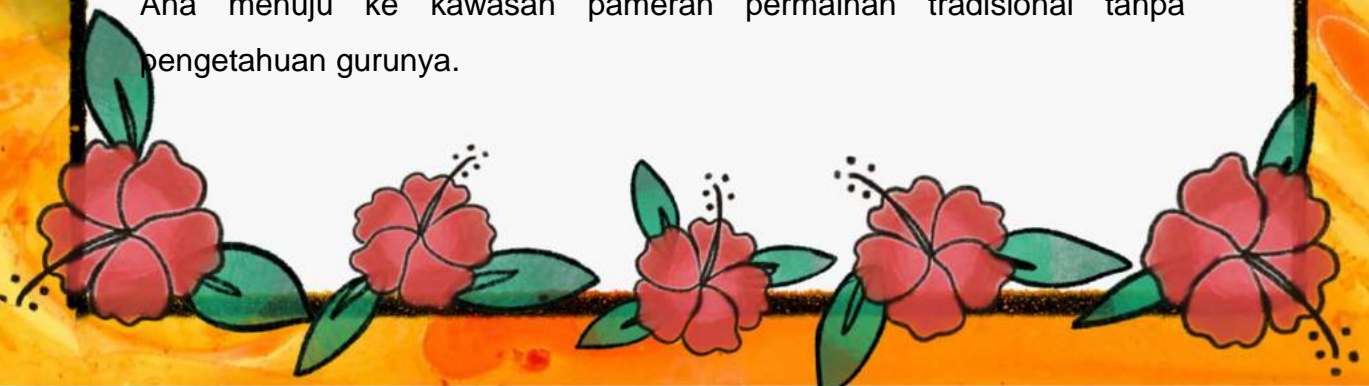
Lawatan Ke Kampong Gelam

Hari itu merupakan sambutan Hari Kanak-Kanak. Murid-murid akan berdarmawisata di Kampong Gelam. Ana dan rakan-rakannya tiba di sekolah dan berkumpul di dewan sekolah pada jam tujuh pagi. Mereka menyanyikan lagu kebangsaan dan membaca ikrar. Selepas itu, mereka mengangkat beg lalu menaiki bas.

Di dalam bas, guru memberikan taklimat agar murid-murid tidak leka dan sentiasa bersama pasangan mereka. Sebelum bas bergerak, murid-murid memakai tali pinggang keledar. Mereka juga dilarang berdiri semasa bas sedang bergerak. Dalam perjalanan mereka ke sana, mereka bernyanyi-nyanyi dan berbual-bual. Setibanya mereka di destinasi tersebut, hati mereka bersorak dengan kegembiraan.

Mereka pun turun dari bas. Guru mengulangi taklimatnya sekali lagi sebelum murid-murid memulakan lawatan mereka. Ana sedang berkhayal semasa guru memberikan taklimat. Pasangannya, Ani sudah berkali-kali menyuruh Ana untuk memberikan tumpuan kepada guru tetapi Ana terlalu asyik dengan pameran permainan tradisional yang ada di situ.

Murid-murid dibawa ke kawasan Masjid Sultan. Mereka mengeluarkan telefon bimbit lalu mengambil gambar di sekeliling kawasan itu. Semasa rakan-rakan Ana sedang mengambil gambar Masjid Sultan, Ana menuju ke kawasan pameran permainan tradisional tanpa pengetahuan gurunya.

Ana mengambil masa 30 minit di pameran itu. Tanpa disedarinya, rakan-rakan yang lain sudah memulakan lawatan mereka di Kampong Gelam. Tidak lama kemudian, Ana mula sedari bahawa rakan-rakannya sudah tiada di sekelilingnya. Ana mula berasa risau dan takut. Dia menjadi panik. Dia tidak pasti perkara yang harus dilakukan. Berkali-kali di mengelilingi kawasan itu, namun tetap tidak dapat mencari rakan-rakan yang lain. Mukanya mula bertukar menjadi pucat macam mayat.

Pada masa yang sama, lawatan berpandu yang diadakan telah selesai. Guru dan murid-murid sudah mula menuju ke perhentian bas untuk menunggu bas sekolah. Sebelum berangkat pulang, guru mula mengira jumlah murid-murid bagi memastikan tiada murid yang tertinggal. Pasangan Ana, Ani baru sahaja sedar bahawa Ana tiada bersamanya. Tanpa membuang masa, Ani memaklumkan kepada gurunya tentang ketiadaan Ana. Gurunya menjadi risau.

Murid-murid diarah untuk berpecah dan mencari Ana. Mereka berlari ke sana sini dan bertanya orang awam yang berada di situ. Tanpa pengetahuan semua, Ana juga sedang mencari keberadaan rakan-rakannya. Mujurlah terdapat seorang pak cik yang ternampak sekumpulan murid di kawasan Masjid Sultan.

Ana berlari pantas menuju ke Masjid Sultan tetapi dia masih tidak dapat menemukan rakan-rakannya. Ana menundukkan mukanya dan menangis teresak-esak. Dia berasa menyesal kerana tidak mendengar kata-kata gurunya.

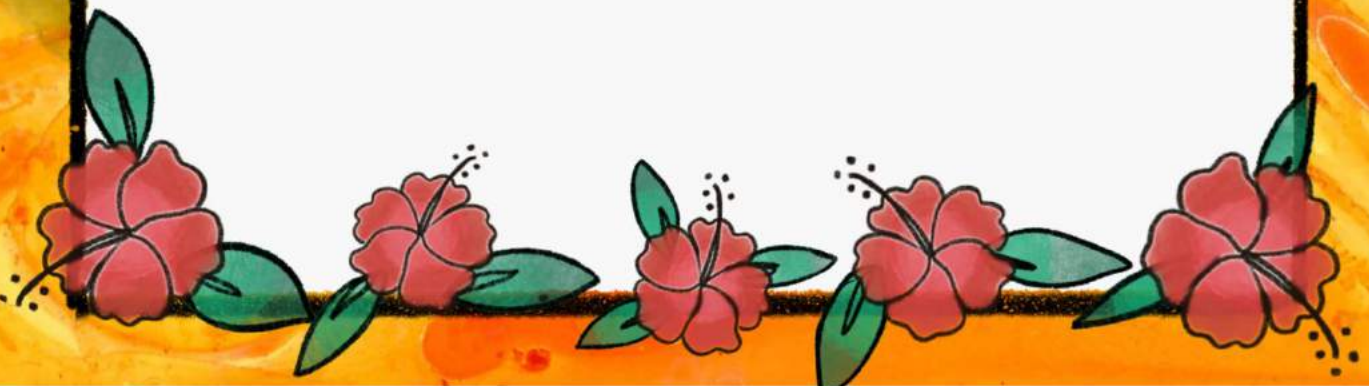
“Eh, itu suara Ana!” jerit Ani.

Dia memanggil guru dan rakan-rakannya. Mereka pun menuju ke arah tersebut. Dengan segera, gurunya memujuknya agar berhenti menangis. Mereka pun menuju ke kawasan bas dan menaiki bas untuk kembali ke sekolah.

Setibanya mereka di perkarangan sekolah, terdapat beberapa orang ibu bapa yang sedang menunggu di pagar sekolah. Mereka kelihatan risau. Apabila pintu bas dibuka, murid-murid berlari ke arah ibu bapa mereka. Mereka mendapak ibu bapa mereka dengan erat. Ana pula ke arah gurunya dan meminta maaf kepadanya. Dia berjanji tidak akan mengulangi perkara yang sama lagi. Ana pelajari bahawa dia harus mendengar arahan guru sebelum melakukan apa-apa.

Muhammad Al-Fauzan Bin Jamadi

5 Confidence

Ganam Vs Areil

“Engkau tidak akan menang Ganam, akan ada orang yang akan mengalahkan engkau!”

Ada seorang murid bernama Areil. Dia ada kuasa solar. Areil ada kuasa solar kerana ayahnya berasal daripada planet Roktar, sebuah planet yang menagih solar. Ayahnya merupakan wira di planet Roktar. Apabila ada pencabar yang mahu menjatuhkan dia, dia pasti akan menang. Namun, pada suatu hari, ada penceroboh di planet Roktar.

Nama penceroboh itu ialah Ganam. Ganam ada kuasa api. Apabila wira sudah mati di tangan Ganam, semua benda, binatang dan orang takut kepadanya. Mereka cuba mengalahkan Ganam tetapi semuanya gagal. Suatu hari, Ganam mendapat berita daripada konconya. Ada seorang budak di planet Bumi yang mempunyai kuasa solar. Dia ialah orang yang terakhir yang ada kuasa itu. Ganam terperanjat lalu hendak turun ke Bumi dengan angkatan tenteranya.

Areil ada seorang kawan bernama Taron, yang merupakan kawan baiknya. Taron akan berada di sisi Areil setiap hari.

“Hai Taron, awak ada dengar berita tentang seketul asteroid yang jatuh terhempas di Malaysia semalam?” tanya Areil dengan ketakutan.

“Ya, ikut saya,” kata Taron dengan suara yang garang.

Areil pun mengikut Taron. Apabila mereka sampai di lokasinya, ada orang yang sedang menunggu Areil. Areil bertanya kepada Taron sebab dia telah membawanya ke tempat itu. Sebelum Taron boleh menjawab, ada seseorang bernama Commander yang datang menemuinya. Commander memberitahu Areil semua rahsia mereka. Areil pun terperanjat.

Ganam kini di Kuala Lumpur, Malaysia. Dia sedang membuat rancangan untuk menjatuhkan Areil. Sudah lima tahun Ganam di Bumi kerana dia harus berlatih untuk mengalahkan Areil. Apabila dia ternampak Areil, dia tahu akan kekuatan dan kuasa Areil di hatinya. Dia harus lebih kuat daripada Areil. Areil berlatih selama empat tahun. Sekarang dia harus cari kuasanya yang paling kuat untuk mengalahkan Ganam. Setiap hari Areil akan berlatih untuk mengalahkan Ganam.

Boom!

“Bunyi apakah itu?” tanya Commander.

Ganam menyerang Singapura dengan angkatan tenteranya. Lima minit kemudian, Ganam sudah memusnahkan Singapura. Tiba-tiba, Areil keluar dan menyerangnya tetapi dia kalah. Sebelum Ganam dapat membunuh Areil, dia memberitahu satu perkara yang buruk tentang ayahnya.

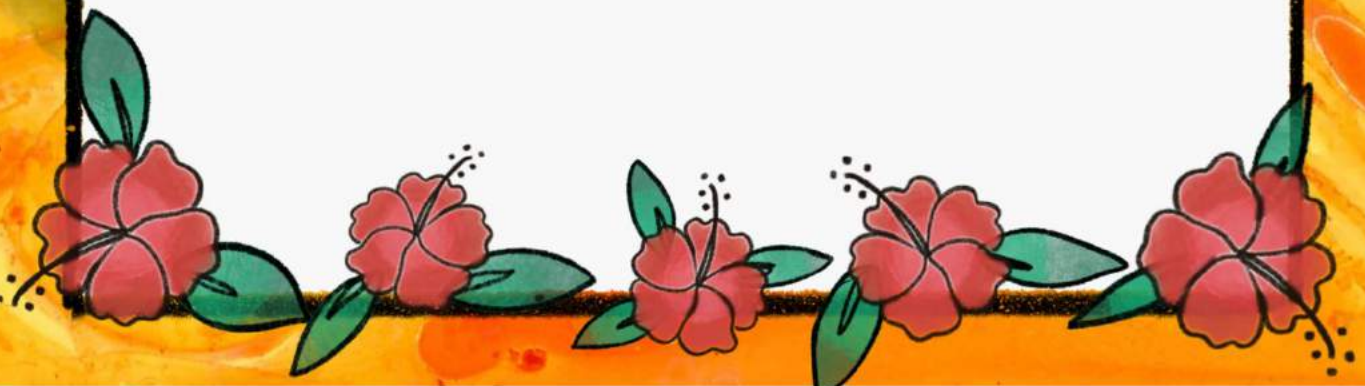

Selepas itu, Areil terbang lalu menggunakan kuasanya dan menembak Ganam dengan menggunakan cahaya matahari yang paling panas. Ganam pun mati.

Selepas hari itu, Areil digelar wira. Areil pun berkata, "Kawan-kawan, jangan takut kepada apa-apa!"

Muhammad Adam Danial Bin Mohamad Hairul

5 Confidence

Pengalaman Bercuti Yang Menyeronokkan

"Ayuh, cepat siap-siap! Kita akan bercuti selama empat hari," kata ayah.

Aku terpinga-pinga. Bukankah sekarang sempadan semuanya ditutup dan kita semua tidak dibenarkan melancong. Ke mana pula ayah ingin membawa kami sekeluarga?

"Nailah, kita akan bercuti dalam negeri," jawab ayah dengan selamba.

Aku ingin tahu. Di mana? Tanpa ragu-ragu, aku masuk ke dalam kereta ayah aku dan duduk. Ketika aku di dalam, aku mengambil telefon dan mencari hotel di Singapura yang disebut ayah.

"Wah, Marina Bay Sands Singapura menarik juga!" aku berbisik-bisik kepada adik aku sambil menunjukkan kepadanya gambar hotel tersebut. Satu jam sudah berlalu. Kami sudah sampai di hotel.

Hotel itu kelihatan menarik. Aku tidak sabar mahu masuk ke dalam bilikku. Ayahku menempah tiga buah bilik. Semasa ayah aku sedang menguruskan tempahan kami, aku terserempak dengan kawan baik aku, Auni.

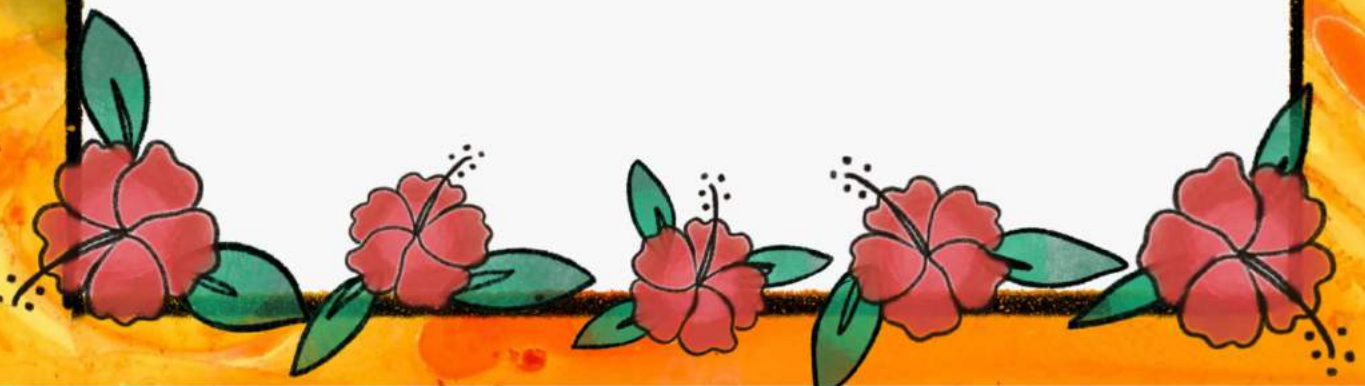

Aku berlari ke arahnya. Kami berasa seronok. Selepas kami sampai di bilik masing-masing, aku terperanjat kerana bilik yang ditempah oleh keluarga Auni terletak di sebelah bilikku. Aku terpekik kegembiraan.

Empat hari sudah berlalu. Aku sedih kerana percutian aku dengan Auni sudah berakhir. Aku harap pengalaman seperti itu akan datang lagi.

Mirrah Mastura Binte Masjuani

5 Diligence

Pengalaman Saya Diserang Denggi

Krup Krap! Krup Krap! "Sedapnya!" Saya memakan keropok sambil mendengar program berita di televisyen.

Saya mendengar penyampaian berita itu tentang jumlah kes denggi yang semakin meningkat. Tiba-tiba, saya teringat semasa saya juga pernah diserang demam denggi.

Pada masa itu, saya pergi ke sekolah seperti biasa. Semasa berada di kelas, secara tiba-tiba, guru saya menyedari bahawa saya kelihatan kurang sihat. Guru saya pergi ke arah meja saya dan bertanya jika saya kurang sihat.

"Ya, Cikgu, saya rasa kurang sihat," kata saya.

Guru menyuruh saya pergi ke pejabat am untuk memeriksa suhu badan saya. Selepas memeriksa suhu badan, kakitangan pejabat am berkata bahawa suhu badan saya agak tinggi. Dia memberitahu yang dia akan menelefon ibu saya untuk menjemput saya pulang.

Selepas beberapa ketika, ibu saya tiba di sekolah saya. Dia menjemput saya pulang dan terus membawa saya pergi berjumpa doktor untuk pemeriksaan lebih lanjut. Pada mulanya, doktor mengatakan bahawa saya hanya demam biasa dan perlu banyak berehat. Selepas mengambil ubat saya, kami pulang ke rumah. Tiba saja di rumah, saya berasa sangat lemah. Saya terus tidur selepas makan tengah hari dan makan ubat.

Keadaan saya semakin lemah. Demam saya tidak kurang. Malahan, badan saya mula berasa sengal-sengal. Ibu saya berasa sangat risau dengan keadaan saya. Ubat yang diberikan oleh doktor semakin berkurangan. Ibu saya berasa kurang senang dengan keadaan saya. Beliau memberitahu bapa saya. Bapa saya membawa saya ke hospital untuk mendapatkan rawatan yang lebih lanjut. Setibanya di sana, kami tidak perlu menunggu lama untuk berjumpa dengan doktor.

Semasa doktor merawat saya, beliau menyuruh saya mengambil ujian darah supaya dapat mengesan punca demam saya yang tidak berkurangan. Setelah keputusan ujian darah diumumkan, doktor memberitahu kami bahawa saya menghidapi demam denggi dan tahap darah saya menurun. Doktor menyarankan saya supaya dirawat di hospital untuk menerima rawatan selanjutnya. Sementara menunggu wad disediakan, saya dan bapa saya pergi ke kafe untuk mengisi perut.

Selepas makan, kami kembali ke wad kecemasan. Beberapa minit kemudian, jururawat memberitahu wad saya sudah disediakan. Kami dibawa ke wad oleh jururawat itu tadi. Di wad, saya disuruh untuk menukar kepada pakaian pesakit dan berkumur-kumur dengan ubat yang sesuai. Selesai semuanya, saya berehat dan terus tidur.

Pada keesokan harinya, saya bangun pagi dan badan saya masih lemah. Ada seorang jururawat mengambil darah saya untuk ujian darah. Saya juga disuruh berkumur-kumur mulut sekali lagi. Saya tidak dibenarkan untuk bergerak dari katil saya kerana tahap darah saya rendah. Mereka bimbang jika saya akan jatuh dan mendapat darah beku. Keputusan ujian darah tadi masih menunjukkan tahap darah saya masih rendah.

Ibu dan adik-adik saya datang untuk menziarahi saya. Adik saya memberi saya kek dengan nota muka senyum. Apabila saya melihat nota itu, saya pun tersenyum walaupun keadaan saya lemah. Setelah dua hari di hospital, saya mula berasa bosan kerana tidak ada rancangan yang menarik di kaca televisyen. Saya juga tidak larat untuk bermain permainan di tablet. Ujian darah harus diambil setiap hari.

Pada hari ketiga di hospital, ujian darah saya masih menunjukkan tahap yang sangat rendah dan saya juga mula mengalami dehidrasi. Bapa saya yang menjaga saya, menasihati saya supaya saya minum banyak air. Bapa saya juga mencatatkan waktu dan jumlah air yang saya minum untuk memastikan saya tidak kekurangan air.

Pada hari yang kelima, saya masih berada di hospital. Saya menerima berita yang baik. Ujian darah saya sudah mula meningkat. Doktor yang merawat saya mengatakan jika tahap darah saya semakin meningkat, saya akan dibenarkan pulang ke rumah dua hari lagi. Saya berasa sangat lega.

Hari yang saya tunggu-tunggu sudah pun tiba. Doktor datang untuk merawat saya dan memberitahu bahawa saya boleh pulang ke rumah. Saya berasa sangat gembira. Sementara menunggu ubat, bapa saya mengemaskan barang saya untuk dibawa pulang. Ibu dan adik-adik saya juga datang untuk menjemput saya pulang.

Setelah tiba di rumah, saya berasa sangat gembira. Saya rindu bilik saya dan suasana di dalam rumah.

Saya tidak dapat bayangkan yang saya sudah tinggal di hospital selama seminggu. Itulah pengalaman saya di hospital yang tidak dapat saya lupakan.

Aiman Bin Muhammad Hafiz

5 Diligence

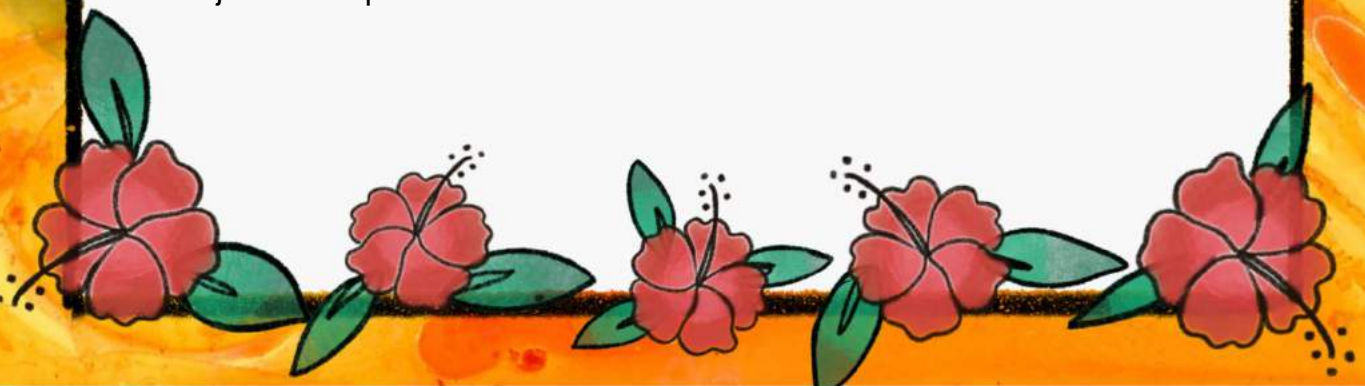
Berdarmawisata di Kampong Gelam

Cuaca pada hari itu sangat panas. Aini dan rakan-rakan sedarjahnya akan berdarmawisata ke Kampong Gelan. Setibanya Aini di sekolah, dia menuju ke dewan dan beratur dengan senyap. Guru Bahasa Melayu Aini, Cikgu Fadilah berpesan kepada murid-murid yang berada di dewan agar sentiasa berada bersama pasangan dan tidak bersikap leka.

Murid-murid pun berjalan ke arah perhentian bas dengan senyap. Mereka harus memakai tali pinggang keledar dan turut dipesan agar tidak berjalan ketika bas sedang bergerak. Ani dan rakan-rakan sedarjahnya menyanyikan lagu kegemaran mereka. Hati mereka melonjak kegembiraan. Mereka tidak sabar untuk ke sana.

“Kita sudah tiba di destinasi kita!” jerit Aini dengan penuh keriangian.

Aini dan rakan-rakan sedarjahnya berjalan di kawasan Kampong Gelam dan menuliskan nota-nota ringkas tentang sejarah tempat tersebut. Pada masa yang sama, Cikgu Fadilah mengedarkan tanda mata kepada Aini dan rakan-rakannya. Aini berasa sungguh tertarik dengan tanda mata tersebut. Dia bermain-main dengan tanda mata itu sehinggakan dia tidak mendengar arahan gurunya. Apabila Aini menoleh ke kiri, dia ternampak permainan tradisional kegemarannya. Dia pun menuju ke arah pameran tersebut.

Aini bermain congkak seorang diri. Dia tidak sedar bahawa Cikgu Fadilah dan rakan-rakan sedarjahnya telah berlalu pergi. Setelah setengah jam berada di pameran itu, Aini mula sedar bahawa rakan-rakan sedarjahnya tiada bersamanya. Mukanya pucat macam mayat. Dia mula panik.

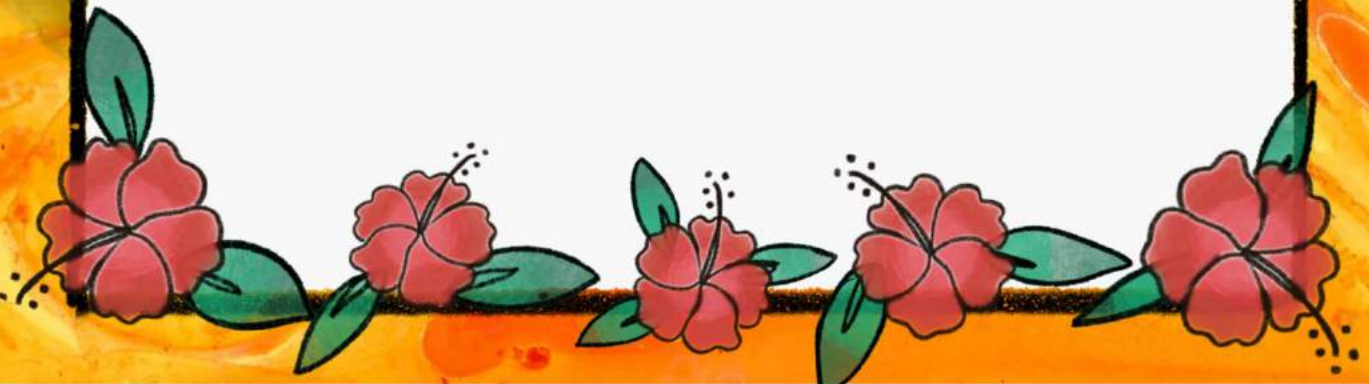
“Cikgu, Aini hilang!” jerit Afik.

Cikgu Fadilah terkejut. Dia menyuruh murid-muridnya untuk berpecah dan mencari Aini dengan segera. Malangnya, tiada seorang pun yang menyatakan bahawa mereka ternampak Aini.

Mujurlah Aini tidak ke mana-mana. Cikgu Fadilah ternampak Aini di pameran permainan tradisional tadi. Dengan segera, beliau menuju ke arah Aini dan memanggilnya. Aini berasa lega kerana dapat bertemu dengan Cikgu Fadilah. Dia berjanji kepada Cikgu Fadilah yang dia tidak akan bersikap leka lagi.

Mirrah Masturah Binte Masjuani

5 Dilligence

Dana untuk Pembangunan Sekolah

“Puan, Puan ingin menderma?” tanya Masykur.

Masykur seorang pelajar di Sekolah Rendah West View. Dia menghampiri orang-orang awam untuk meminta derma bagi pihak sekolahnya. Sekolah Rendah West View memerlukan dana untuk pembangunan sekolah.

Puan Tuty baru sahaja menderma. Beliau berasa letih lalu berehat di bangku. Tiba-tiba, beliau menerima panggilan daripada majikannya. Puan Tuty menjawab panggilan itu. Sambil berbual-bual, Puan Tuty meletakkan dompetnya di dalam beg plastik.

Puan Tuty mendapat berita yang dia harus ke tempat kerjanya. Puan Tuty berlari dengan kelim-kabut. Beliau tidak sedar bahawa dompetnya tercicir.

Seorang pemuda yang ternampak kejadian itu berniat ingin mencuri dompet Puan Tuty. Masykur yang berada di tempat itu, turut memerhatikan pemuda tersebut kerana dia kelihatan agak mencurigakan.

Tanpa membuang masa, Masykur terus mengambil dompet tersebut dan berlari ke arah Puan Tuty.

“Puan, saya...” Belum sempat Masykur selesaikan kata-katanya, Puan Tuty mula mencelah. Beliau mula menuduh Masykur mencuri dompet itu. Kata-kata yang diucapkan Puan Tuty amat menyedihkan.

“Ini salah faham, Puan!” kata Masykur dengan nada yang panik.

Mukanya bertukar menjadi pucat macam mayat.

Puan Tuty yang dipenuhi kemarahan terus menghubungi pihak polis. Beliau melaporkan kejadian itu kepada polis dan tetap menuduh Masykur mencuri dompetnya.

Tidak lama kemudian, polis pun tiba. Masykur disoal siasat. Dia menerangkan kepada pihak polis tentang perkara yang sebenar. Mujurlah terdapat kamera litar tertutup di taman itu. Malah, Masykur dipuji atas keberaniannya.

Puan Tuty meminta maaf kepada Masykur kerana menuduhnya. Beliau pun memberikan Masykur kad nama beliau sekiranya Masykur memerlukan dana tambahan untuk mendapatkan bantuan bagi pembangunan sekolah. Masykur berasa amat berbesar hati. Dia terus pulang ke rumah dengan hati yang riang.

Mirrah Masturah Binte Masjuani

5 Dilligence

Malang Tidak Berbau

Kejadian ini berlaku pada hari Isnin yang lalu. Seorang murid perempuan bernama Alisya baru pulang dari sekolah. Dia dan datuknya sedang menunggu lampu isyarat untuk bertukar warna agar mereka boleh melintas jalan raya dengan selamat.

Setelah lampu isyarat itu bertukar warna, Alisya dan datuknya pun menyeberang jalan raya bersama-sama. Tiba-tiba, kelihatan sebuah kereta yang dipandu dengan laju menghampiri mereka.

Pemandu kereta tersebut, Encik Amin kelihatan marah. Dia sedang bergaduh dengan seseorang ketika menggunakan telefon bimbit. Dia menjerit kepada pemanggil itu dengan suara yang kuat. Dia tidak sedar bahawa dia sedang memandu ke arah Alisya dan datuknya.

Apabila Encik Amin menyedari kehadiran Alisya dan datuknya, dia dengan segera menekan brek, membuatkan tayar keretanya menciut dengan kuat. Alisya dan datuknya nyaris-nyaris dilanggar oleh kereta Encik Amin. Alisya menjerit dengan kuat akibat terperanjat. Datuk Alisya tersentak dan beg-beg plastik yang dibawanya terlepas daripada genggamannya.

Encik Amin keluar dari keretanya dengan wajah yang bersalah. Dia juga turut terkejut dengan kejadian yang baru berlaku itu. Dia terus berjalan ke arah Alisya dan datuknya untuk melihat keadaan mereka. Melihat keadaan mereka berdua, Encik Amin menarik nafas lega. Dia meminta maaf kepada Alisya dan datuknya kerana kecuaiannya itu.

Walaupun Alisya dan datuknya selamat dan tidak mengalami sebarang kecederaan, Alisya tetap berasa marah. Dia menjadi lebih marah akan Encik Amin apabila melihat datuknya menggigil ketakutan.

Tiba-tiba, datuk Alisha rebah dan tidak sedarkan diri. Alisha dengan segera memapah datuknya ke kaki lima dengan bantuan Encik Amin. Kemudian, Encik Amin menelefon ambulans. Mujur ambulans tiba dengan cepat dan paramedik dapat memberikan bantuan kecemasan kepada datuk Alisha. Selepas itu, datuknya dihantar ke hospital untuk mendapatkan rawatan lanjut.

Encik Amin menyesali tindakannya itu. Disebabkan kecuaiannya dan kelakuannya, dia nyaris-nyaris melanggar Alisha dan datuknya. Alisha bersyukur datuknya sudah sembuh. Encik Amin membiayai kos rawatan hospital datuk Alisha sebagai ganti rugi. Dari peristiwa ini, Encik Amin menyedari bahawa dia tidak harus menggunakan telefon bimbit ketika memandu.

Nur Insyirah Binte Abdullah

6 Aspiration

Pengalaman Bercuti di Negeri Sendiri

"Ayuh, cepat siap-siap! Kita akan bercuti selama empat hari," kata ayah.

Aku terpinga-pinga. Bukankah sekarang sempadan semuanya ditutup dan kita semua tidak dibenarkan melancong? Ke mana pula ayah ingin membawa kami sekeluarga?

"Nailah, kita akan bercuti dalam negeri," jawab ayah dengan selamba.

Kami akan pergi ke Taman di Persisiran. Di situ, terdapat banyak pohon dan tumbuh-tumbuhan hijau dan segar. Di situ juga terdapat bunga yang sangat unik dan juga bunga kebangsaan negara kita, bunga orkid.

"Nailah tidak sabar mahu melawat ke sana," saya berkata dengan perasaan teruja. Pada pukul enam petang, kami berangkat ke sana.

Pada pukul enam setengah petang, kami telah sampai di destinasi kami iaitu Taman di Persisiran.

"Ayah, di mana akan kami tinggal jika tiada rumah untuk kami berehat?" saya bertanya dengan keliru.

"Jangan risau. Ayah sudah menempah hotel di sini," kata ayah dengan senyuman yang lebar.

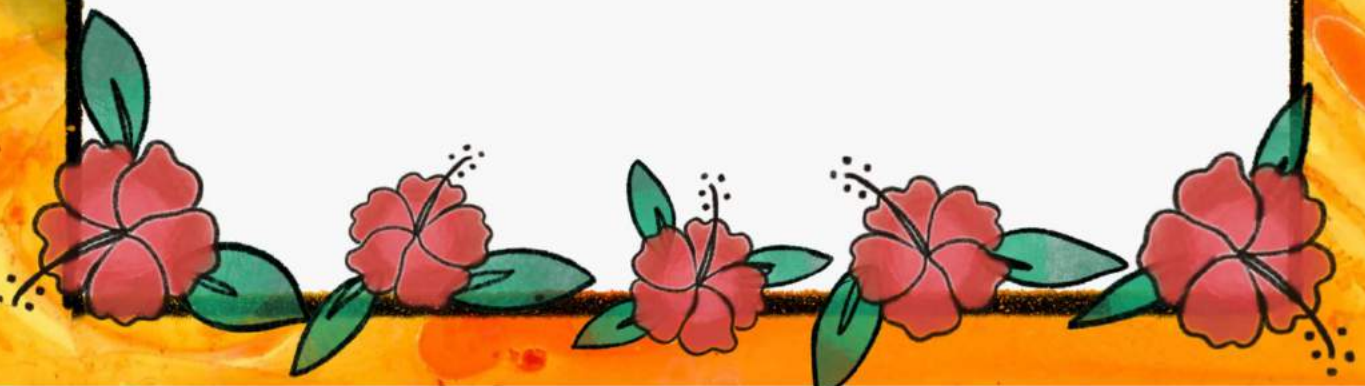
Kami pun menuju ke hotel itu untuk berehat. Apabila tiba di situ, Nailah terkejut melihat keindahan hotel tersebut. Segala perhiasan dan barang-barang di tempat itu disusun dengan kemas dan hotel tersebut pun berbau wangi.

Ayah berkata kami akan ke taman itu esok. Pada keesokan hari, saya dan ibu bapa saya ke taman itu. Kami tergamam melihat kecantikan tumbuh-tumbuhan. Cuma ada beberapa orang pelawat yang datang ke taman itu akibat wabak Covid-19.

"Nailah tahu tak, jika kita datang ke sini pada waktu malam, tempat ini akan menjadi lebih cantik kerana lampu yang dipasang di pohon buatan manusia akan menyala," kata Ibu.

Saya pun bersetuju untuk ke taman itu pada waktu malam sedangkan saya takut keluar rumah pada waktu malam.

Pada malam itu, kami ke Taman Di Persisiran untuk melihat lampu yang bernyala mengikut rentak irama muzik. Kami berasa seronok kerana dapat melihat pohon-pohon dan tumbuh-tumbuhan yang cantik.

Pada paginya, kami berasa agak lapar dan mahu ke tempat makan yang menyediakan juadah yang sedap. Kami suka makan sate dan telah terjumpa sebuah pusat makanan yang agak popular di situ. Nama restoran itu ialah *Satay by the Bay*. Ramai orang mengatakan bahawa makanan paling lazat di pusat makan itu ialah sate. Kami pergi ke sana dan menikmati pelbagai makanan di situ, terutama sate.

"Wah! Sedapnya sate ini! Tidak sangka! Walaupun wabak Covid-19 sedang melanda dan jumlah pelanggan terjejas untuk menikmati makanan di sini, mereka tetap berusaha dan membuat yang terbaik dan menghidangkan makanan yang lazat untuk kita," kata Ayah berkata dengan gembiranya sambil menikmati makanan yang dihidangkan.

Selepas empat hari melawat kawasan di Taman Di Persisiran dan meluangkan masa di hotel, kami pun pulang ke rumah. Semasa saya di dalam kereta, saya cuba mengingat kembali pengalaman itu dan menyedari bahawa setiap pengalaman mempunyai pelajaran di sebaliknya. Pada pendapat saya, jika saya diberi peluang untuk melancong di dalam negeri, saya mahu melawat tempat itu lagi.

Noorasiska Binte Muhammad Rymie

6 Aspiration

Dosa Setinggi Langit

Pada mulanya, Ibu Anaqi tidak begitu terkesan dengan kata-kata anaknya itu. Kadangkala, kolam mata ibunya akan berkaca. Namun, ibunya akan menolak tepi perasaan pilunya supaya menunjukkan bahawa beliau tidak kecil hati.

Ada masanya, Anaqi tidak pulang ke rumah kerana sibuk meluangkan masa bersama rakan-rakannya di kolong blok. Kadangkala, Anaqi akan tidur di rumah kawan baiknya selama seminggu dan meninggalkan ibunya seorang diri di rumah. Setelah kepergian ayahnya, Anaqi berubah menjadi seorang yang tidak bertanggungjawab. Dia langsung tidak mempedulikan ibunya.

Pada suatu hari, ibu Anaqi mengajaknya melancong ke Australia untuk meluangkan masa dengannya tetapi Anaqi menolak tawaran ibunya itu. Dengan hati yang berat, ibunya tetap pergi ke Australia.

Sehari sebelum ibunya berangkat, ibunya bertanya kepada Anaqi, "Betul Anaqi tidak mahu ikut Ibu? Kita boleh membeli-belah, pergi ke pantai dan luangkan masa bersama-sama. Ibu rindukan Anaqi".

Anaqi tetap tidak mahu merubah keputusannya itu dan bertekad untuk tinggal di rumah sahaja. Keesokan harinya, Anaqi menghantar ibunya ke lapangan terbang. Sampainya mereka di sana, Anaqi mengucapkan selamat tinggal kepada ibunya lalu pulang ke rumahnya

setelah ibunya masuk ke balai berlepas. Air mata mengalir di pipi ibunya apabila melihat anaknya, Anaqi berjalan pergi meninggalkannya.

Ibunya cuba membuat dirinya berasa tenang dan pergi membeli-belah di lapangan terbang sebelum menaiki pesawat.

Beberapa jam kemudian...

"Hello Encik Anaqi, boleh anda ke Hospital Besar Singapura sekarang?" Anaqi mendapat panggilan yang mendebarkan.

Anaqi tertanya-tanya kepada dirinya sebab dia mendapat panggilan itu. Anaqi mula berasa berat hati.

Tanpa membuang masa, Anaqi bergegas ke hospital. "Siapakah yang dimasukkan ke hospital? Bukankah Ibu berada di Australia?" bisik hatinya.

Pelbagai persoalan mengisi kotak fikirannya. Sebaik sahaja tiba di hospital, seorang jururawat telah membawa Anaqi ke wad kecemasan. Perasaan kecewa tidak terkata mula menyelubungi dirinya.

Sebujur tubuh milik ibunya terbaring kaku di atas katil. Wajah ibunya pucat lesu. Air mata Anaqi bertakung di kolam matanya.

"Ibu... Ibu, bangunlah. Anaqi perlukan Ibu. Tolonglah, bangunlah Ibu. Anaqi tiada orang lain lagi," Anaqi berkata dengan nada yang terketar-ketar.

Dia hanya boleh berharap bahawa ini semua merupakan satu mimpi buruk. Dia tidak sanggup kehilangan satu-satunya ibu dalam hidupnya.

Badan ibunya terasa sejuk membeku. Rupa-rupanya, kapal terbang yang dinaiki ibunya telah terhempas jatuh ke dalam laut. Tiada siapa yang selamat daripada musibah itu kecuali ibunya. Anaqi menangis teresak-esak. Patutlah telefon bimbitnya asyik berdering berkali-kali sejak semalam. Rupanya pihak hospital cuba menghubunginya. Anaqi pula tidak mahu menjawab panggilan daripada nombor yang tidak dikenalnya. Mujur, pada pagi itu, hatinya terdetik untuk menjawab panggilan itu.

Doktor telah memberitahu bahawa ibunya berada dalam keadaan koma dan ibunya bergantung pada mesin sokongan nyawa. Jangka masa yang diberikan kepada ibunya tidak begitu lama.

Anaqi amat bingung dengan situasi itu. Dia mula memikirkan masa-masa yang dia tidak luangkan bersama ibunya. Dia menyesal kerana tidak memeluk ibunya sebelum dia pergi. Ibunya ialah segala-galanya untuk Anaqi tetapi dia gagal untuk menunjukkan kasih sayangnya terhadap ibunya. Dosanya terhadap ibunya setinggi langit and sedalam lautan.

“Tanggungkah aku? Sanggup aku bersikap hidung tinggi terhadap orang yang telah mengandungku selama sembilan bulan semata-mata untuk meluangkan masa bersama rakan-rakan,” bisik hatinya.

Anaqi mencium tangan ibunya buat kali terakhir sebelum mematikan mesin sokongan nyawa. Anaqi tahu bahawa dia sudah gagal menjadi seorang anak yang bertanggungjawab. Dia meraung dan menangis seperti anak kecil. Namun, semuanya telah terlambat setelah ibunya menghela nafas yang terakhir.

“Jangan tinggalkan Anaqi, Ibu!” Tidak teragak-agak lidah Anaqi untuk menyempurnakan ayat itu. Anaqi mencium dahi ibunya dan memegang tangan ibunya. Dia tidak sangka bahawa ibunya akan meninggalkannya secepat itu.

Ibu kesayangan Anaqi telah pergi selama-lamanya. Hanya yang tinggal ialah sebuah album dan kenangan manis bersama Ibu.

“Album gambar ini ialah satu satunya harta yang Anaqi boleh simpan dan tatap wajah Ibu. Anaqi rindukan Ibu ...hanya doa yang dapat Anaqi hadiahkan kepada Ibu. Nantikanlah kedatangan Anaqi, Ibu. Maafkan Anaqi...Anaqi sayang Ibu selama-lamanya.”

Nur Marsha Ezzaty Bin Hanafiah

6 Confidence

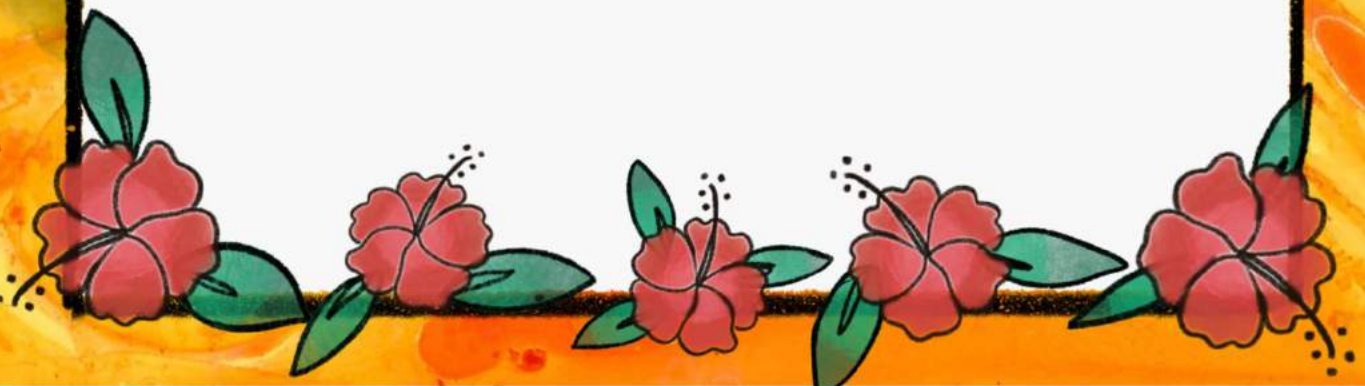
Bersikap Tamak Telah Benar-benar Merugikan Saya

Kilat sambar-menyambar disusuli bunyi guruh berdentum-dentam pada hari itu. Saya teringat akan kematian arwah ayah dua tahun yang lepas.

Ayah saya ialah seorang yang penyayang. Dia selalu menatang saya seperti minyak yang penuh. Tiada orang menyangka bahawa dia akan pergi buat selama-lamanya seawal ini. Beberapa hari selepas pengebumiannya, kami sekeluarga berbincang tentang wasiat arwah. Kakakku memulakan perbincangan itu dengan membahagikan jumlah wang yang ditetapkan untuk setiap anak.

Hati saya pecah seribu apabila mengetahui bahawa saya mendapat bahagian yang sedikit. Padahal saya yang paling bertungkus-lumus menjaga arwah ayah. Saya memberontak sebagai tanda tidak puas hati. Saya bergegas ke bilik lalu meninggalkan adik-beradik yang lain di ruang tamu.

Saya langsung tidak berbual dengan sesiapa pun pada keesokan harinya. Abang saya cuba menegur saya tetapi saya tidak mengendahkannya. Saya bercadang untuk mencuri harta kakak. Saya tidak memahami sebab dia mendapat jumlah yang lebih banyak.

Pada keesokan harinya, saya memasuki bilik kakak secara senyap. Saya menggeledah semua almari untuk mencari hartanya. Tiba-tiba, saya terjumpa sebuah peti yang tersorok di bawah katil. Saya mengambil peti itu lalu membukanya. Saya tersenyum melihat wang yang banyak itu. Saya terus mencapai sebahagian daripada wang itu dan menyoroknya ke dalam poket seluar saya.

Malangnya, tiba-tiba, kakak muncul di depan pintu bilik. Dia curiga akan aksi saya. Saya menggelabah lalu keluar dari biliknya. Kakak pun memeriksa petinya dan dia terkejut apabila mendapati bahawa duitnya dicuri oleh adik kandungnya sendiri. Kakak terus mencari saya di dalam bilik tetapi saya sempat melarikan diri. Kakak cuba menghubungi saya bertalu-talu tetapi saya enggan menjawab panggilannya.

Malam membungkus paranoma alam. Saya baru sahaja tiba di depan pintu rumah setelah sehari menjauhkan diri daripada adik-beradik yang lain. Kedengaran pintu dibuka membuat kakak terjaga dari lena tidurnya. Kakak keluar dari biliknya dan menyuruh saya duduk di atas sofa serta menasihati saya supaya menenangkan diri. Kakak lalu menghulurkan sehelai kertas yang tertera nama saya di bahagian atas kertas itu.

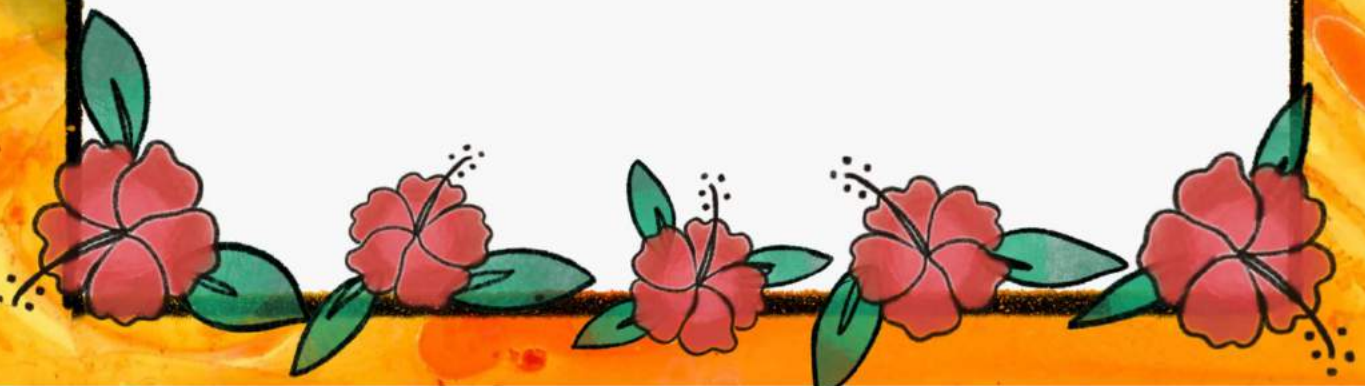
Kakak menjelaskan bahawa ayah telah menghadiahkan rumah ini untuk saya. Oleh sebab itu, harta lain yang diberikan kepada saya berjumlah lebih sedikit berbanding adik-beradik yang lain. Namun, dia tidak sempat memberitahu saya kerana saya telah memberontak tanpa kesabaran.

Disebabkan sifat saya yang tamak, kakak tidak membenarkan saya untuk memiliki rumah ini buat masa sekarang. Hal ini kerana saya telah mempamerkan sikap kebudak-budakan dan tidak bertanggungjawab. Saya berasa sedih dan menyesal akan tindakan saya. Saya telah kehilangan sebuah peninggalan yang istimewa dari arwah ayah disebabkan sikap saya yang tamak dan tidak matang.

Saya malu akan perbuatan saya. Peristiwa ini menyedarkan saya supaya bersikap bersyukur dengan perkara yang diberikan kepada saya. Sekiranya saya bersyukur, sudah tentu keadaan tidak akan menjadi begini.

Nurdania Mysara Binte Mohd Shafudin
6 Confidence

Percutian yang Tidak Boleh Saya Lupakan

"Ayuh, cepat-cepat siap. Kita akan bercuti selama empat hari," kata ayah.

Aku terpinga-pinga. Bukankah sekarang sempadan semuanya ditutup dan kita semua tidak dibenarkan melancong. Ke mana pula ayah ingin membawa kami sekeluarga?

"Nailah, kita akan bercuti dalam negeri," jawab ayah selamba.

Sebenarnya, ayahku mahu membawaku ke sebuah hotel untuk menyambut hari lahirku. Itulah sebabnya ayah menyuruh kami semua untuk bersiap dengan secepat mungkin. Dia mahu meraikan hari lahirku dengan lebih istimewa kerana kita tidak boleh melancong ke negeri-negeri lain.

Selepas diberitahu tentang perkara itu, aku bersama adikku, Nafil, terus turun ke kolong blok untuk menunggu ibu bapa kami bersiap. Beberapa minit kemudian, mereka pun turun.

Hatiku berdegup kencang kerana ini adalah kali pertama aku keluar rumah dengan berpelitup di mukaku. Semasa dalam perjalanan, aku dapati bahawa kereta-kereta yang berada di jalan raya tidak sebanyak seperti selalu.

Selepas berberapa jam kemudian, kami sekeluarga pun tiba di destinasi percutian kami. Aku dirantai kebimbangan. Di situ, terdapat banyak perkara yang telah diubah. Satu-satu perkara yang baharu ialah kami semua harus mengambil suhu badan kami. Kami pun harus membawa token untuk diimbis sebelum kami dibenarkan masuk.

Aku diselubungi perasaan cemas apabila pintu hotel itu terbuka. Aku cuba sedaya-upaya untuk tidak melanggar peraturan yang ditetapkan. Aku ikuti sahaja apa yang disuruh oleh kakitangan hotel yang bertugas di situ.

Selepas membuat semua perkara tersebut, aku menghela nafas panjang kerana aku tidak membuat banyak kesalahan. Aku terus duduk di atas sofa sementara ibu bapaku ke kaunter untuk mengambil kunci daripada seorang pekerja di situ.

Semasa menunggu, aku bermain dengan adikku. Beberapa minit kemudian, akhirnya kami dapat masuk ke bilik kami. Bilik kami terletak di bahagian hujung. Apabila ayahku membuka pintu kamar, perkara pertama yang aku nampak ialah tuala yang putih macam kapas disusun rapi di atas katil.

Lazimnya, kamar hotel yang terletak di bahagian hujung sekali mempunyai ruang yang terbesar. Oleh itu, kamar hotel kami amat besar. Terdapat dua bilik tidur dan ruang tamu yang agak selesa.

"Terima kasih ayah," kataku apabila aku melangkah masuk ke kamar hotel yang akan kami inapi.

Ayahku menyatakan bahawa itu ialah ganjaran untukku kerana aku telah berkelakuan baik dan berjasa kepada keluarga. Pada malam itu, aku ternampak ibu bapaku memegang sesuatu di tangan mereka. Rupanya itu ialah hadiah daripada mereka untuk aku. Aku menerimanya dengan amat gembira dan aku tidak sabar untuk membukanya.

Apabila aku membuka hadiah itu, hatiku menjerit kesukaan. Bapa aku telah mendapatkanku buku yang aku mahukan selama ini. Ibuku pula membelikanku sepasang kasut yang baharu. Aku terus memeluk mereka berdua dengan erat kerana aku gembira dengan hadiah-hadiah mereka. Selain itu, mereka pun membelikan aku kek coklat sempena hari lahirku.

Aku sedari bahawa aku masih boleh bergembira bersama keluarga walaupun kami semua tidak boleh melancong ke luar negara untuk meluangkan masa bersama-sama.

Rizq Nufail Bin Remy

6 Diligence

Tamil Language

'நல்ல நூல் படிக்கும் பழக்கம்;

வெற்றிக்கு வழி வகுக்கும்'

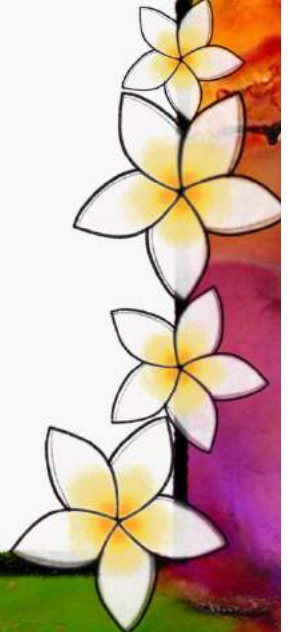
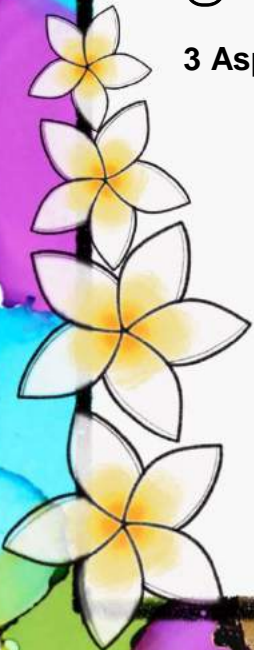
காதணி விழா

என் தங்கையின் பெயர் கீதா. அவளுக்கு மூன்று வயது ஆகிறது. சென்ற சனிக்கிழமை கீதாவுக்குக் காதணி விழா நடைபெற்றது. எங்கள் வீட்டிற்கு உறவினர்களும் நண்பர்களும் வந்தார்கள். என் அம்மா கீதாவுக்குப் புதிய ஆடையை அணிந்தார். பின் கீதா என் மாமாவின் மடியில் உட்கார்ந்தாள்.

பத்தர் கீதாவின் அருகில் உட்கார்ந்தார். அவர் கீதாவுக்குக் காது குத்தினார். அவ்வளவுதான்! கீதா 'வீர் வீர்' என்று அழ ஆரம்பித்தாள். அம்மா உடனே அவளுடைய அழுகையை நிறுத்த கற்கண்டு கொடுத்தார். சிறிது நேரத்தில் கீதா அழுகையை நிறுத்தினாள்.

ஸ்ரீவர்ஷன் Senthil Kumar Srivarshan

3 Aspiration

நீயும் விளையாடலாம் வா!

எங்கள் பள்ளியில் தாய்மொழிகளுக்காகச் சில நடவடிக்கைகள் நடைபெற்றன. எங்கள் பள்ளித் தோழிகள் பல்லாங்குழி விளையாடிக் கொண்டு இருந்தார்கள். மாலதியும் அவர்களுடன் விளையாட விரும்பினாள். ஆனால், அவளுக்குப் பல்லாங்குழி விளையாடத் தெரியவில்லை.

அவள் தோழிகளிடம் தன்னையும் விளையாட்டில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி கேட்டாள். ஆனால், அவர்கள் அவளைச் சேர்த்துக்கொள்ள மறுத்தார்கள். அவர்கள் அவளை வேறொரு விளையாட்டை விளையாடச் சொன்னார்கள். அங்கே வந்த மேரி கவலையுடன் நின்ற மாலதியைப் பார்த்தாள். அவள் மாலதியை வேறு இடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அங்கே அவள் மாலதிக்குப் பல்லாங்குழி விளையாடப் பொறுமையாகக் கற்றுக்கொடுத்தாள். மாலதி நன்றாக விளையாடக் கற்றுக்கொண்டாள். அவளுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவள் மேரிக்கு நன்றி கூறினாள்.

ஸ்ரீவர்ஷன் Senthil Kumar Srivarshan

3 Aspiration

காதணி விழா

என் தங்கையின் பெயர் லதா. அவளுக்கு மூன்று வயது ஆகிறது. சென்ற சனிக்கிழமை லதாவுக்குக் காதணி விழா நடைபெற்றது. எங்கள் வீட்டிற்கு உறவினர்களும் நண்பர்களும் வந்தார்கள். என் அம்மா லதாவுக்குப் புதிய ஆடையை அணிந்தார். லதா புதிய ஆடையில் மிக அழகாக இருந்தாள். பின் அப்பா லதாவை என் மாமாவின் மடியில் உட்கார வைத்தார்.

பத்தர் ஒருவர் லதாவின் அருகில் உட்கார்ந்தார். அவர் லதாவுக்கு காது குத்தினார். அவ்வளவுதான்! லதா 'வீர் வீர்' என்று அழ ஆரம்பித்தாள். எனக்கு லதாவைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. அம்மா உடனே அவளுடைய அழகையை நிறுத்த கற்கண்டு கொடுத்தார். சிறிது நேரத்தில் லதா அழகையை நிறுத்தினாள்.

அஸ்ரா பானு Azraa Banu Binte Mohamed Faizal Ajmalhan

3 Confidence

மீதூண் விரும்பேல்

அன்று ராஜாவின் பிறந்தநாள். அவன் தனது பிறந்தநாள் விழாவைச் சிறப்பாகக் குடும்பத்தினருடன் கொண்டாட விரும்பினான். அதற்காக அவன் பெற்றோர் பெரிய மேசையில் கேக் மற்றும் பலகாரங்கள் வைத்திருந்தனர்.

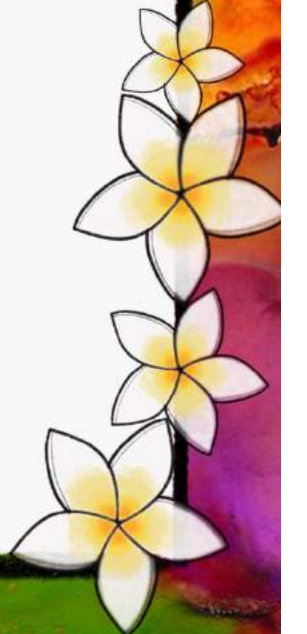
ராஜாவுக்கு மிகவும் பிடித்த உணவு வகைகள் இருந்ததால், அவன் அதிகமான உணவை வயிறு புடைக்க உண்டான். அதன் பின்பு, அவன் சுவையான கேக்கையும் உண்டான்.

அவன் மீண்டும் தட்டு நிறைய சுவையான கேக்கை எடுத்து அதிகமாக சாப்பிட்டான். அதைப் பார்த்த அவனுடைய அம்மா அவனைத் தடுத்தார். ஆனால், அவன் அதைக் கேட்கவில்லை.

அதிகமான கேக்கைச் சாப்பிட்டதால் அவனுக்குக் கடுமையான வயிற்றுவலி வந்தது. அவனது பெற்றோர் அவனை மருத்துவரிடம் அழைத்துச் சென்றனர். ராஜா தன் தவற்றை உணர்ந்தான்.

சிவப்பிரியன் Sivapriyan

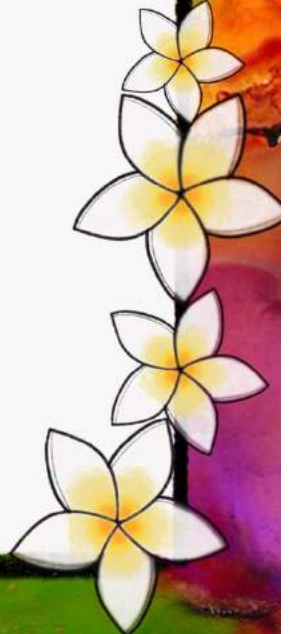
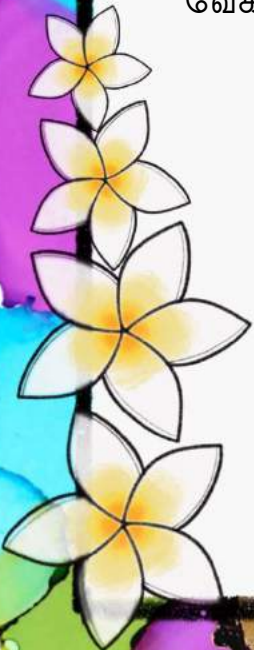
3 Diligence

நேரம் ஆகிவிட்டதே!

அன்று திங்கள்கிழமை. வீட்டில் சீதா கட்டிலில் தூங்கிக்கொண்டு இருந்தாள். அப்போது அவளுடைய கடிகாரம் மணி ஒலித்தது. அவள் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். சீதா எழுந்து கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். மணி எட்டு ஆகியது. “ஐயோ! மணி எட்டு ஆகிவிட்டதே! நான் சீக்கிரமாகப் பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டும்,” என்று அவள் மனதில் நினைத்தாள். உடனே அவள் தன் பள்ளிச் சீருடையையும் காலணிகளையும் அணிந்தாள்.

சீதா பள்ளிக்கு வேகமாகச் செல்லக் குறியாக இருந்ததால், அவள் தவறுதலாகத் தனது அம்மாவின் பையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினாள். அவள் வியர்வை கொட்ட பள்ளியை நோக்கி வேகமாக ஓடினாள். அச்சமயம் சீதா வேகமாக ஓடியதால் அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது.

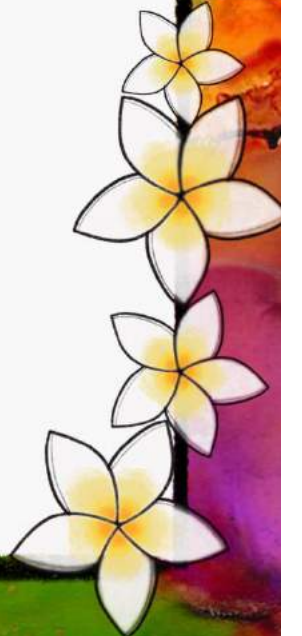
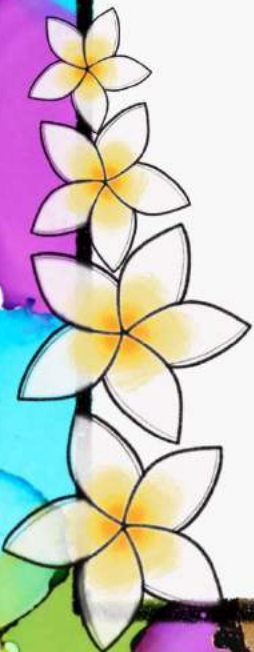

சீதா வகுப்பறையை அடைந்தாள். அவளது நண்பர்கள் அவளைப் பார்த்துக் கலகலவென சிரித்தார்கள். அப்போதுதான் அவள், தான் தவறான பையை எடுத்து வந்ததை உணர்ந்தாள். அவள் மனம் வருந்தினாள்.

உடனே ஆசிரியர் மாணவர்களிடம் “நீங்கள் அடுத்தவரின் தவற்றைப் பார்த்துச் சிரிக்கக்கூடாது,” எனக் கண்டித்தார். ஆசிரியர் சீதாவிடம், “இன்று முதல் நீ கிரவு சீக்கிரம் தூங்க வேண்டும்,” என அறிவுரை கூறினார். அவர் அறிவுரையின் படி சீதா நடக்கத் தொடங்கினாள்.

சிவப்பிரியன் Sivapriyan

3 Diligence

உதவி செய்து மகிழ்வோம்

அன்று பள்ளி விடுமுறை ஆரம்பம். விடுமுறையின் காரணமாக ரவி தன் குடும்பத்துடன் பூங்காவிற்குச் சென்றான். பூங்காவில் விளையாடிய பிறகு வீட்டிற்குச் செல்ல மின்தூக்கி அருகே நின்றார்கள். அருகில் இருந்த அறிவிப்பு பலகையை அவர்கள் பார்த்தார்கள். அதில் முதியோர் இல்லத்திற்கு உதவி செய்ய ஆட்கள் தேவை என்ற அறிவிப்பு இருந்தது. உடனே ரவியின் தந்தை, “நாம் குடும்பத்துடன் சென்று அங்கே உதவி செய்யலாம்,” என்று கூறினார்.

அடுத்த நாள் முதியோர் இல்லத்திற்கு ரவி தன் குடும்பத்துடன் சென்றான். அங்கு பரிசுப்பொருட்கள், அட்டை பெட்டியில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அட்டை பெட்டியைத் திறந்து, அதில் இருந்த பரிசுப்பொருட்களை எடுத்து சிவப்பு பையில் அவர்கள் வைத்தார்கள்.

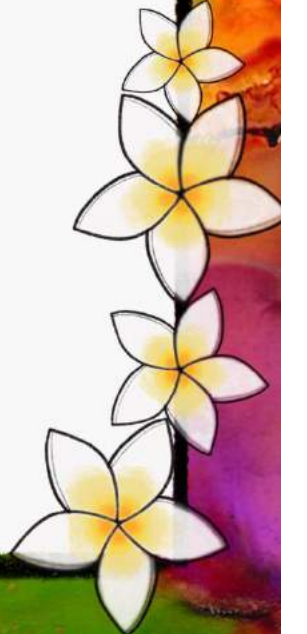
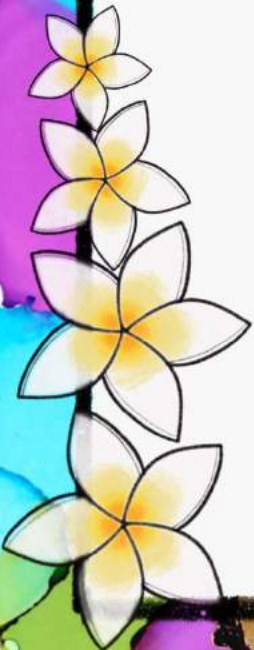

அதன் பிறகு, ரவி தன் தங்கையுடன் பாட்டுப் பாடி முதியோர்கள் முன் ஆடினான். அதைப் பார்த்த முதியோர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அவர்கள் ஆனந்த கண்ணீர் மழையில் நனைந்தார்கள்.

அதன் பின் அவர்கள் முதியோர்களுடன் ஒரு அறையில் அமர்ந்தார்கள். முதியோர்கள் தங்கள் அனுபவக் கதைகளை ரவியின் குடும்பத்திற்குக் கூறினார்கள். ரவி குடும்பத்தினர், முதியோர்களுடன் உரையாடினார்கள். பின் மாலையில் அவர்கள் மனநிறைவுடன் வீடு திரும்பினார்கள்.

சிவப்பிரியன் Sivapriyan

3 Diligence

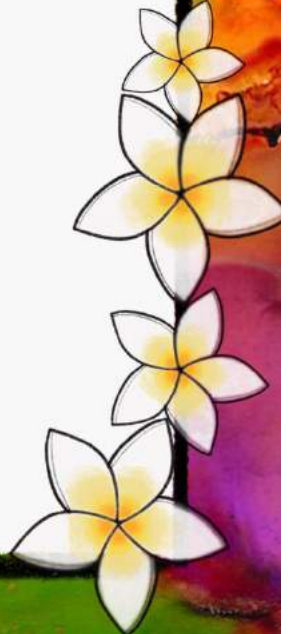
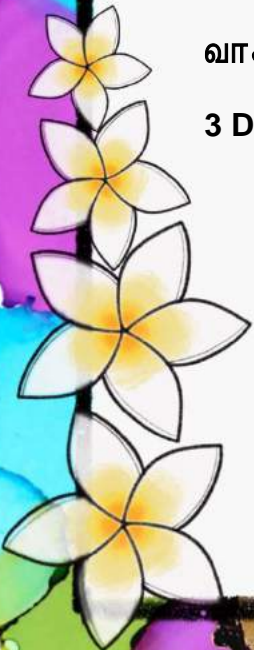
கடற்கரையில் ஒருநாள்

அன்று ஞாற்றுக்கிழமை. நான் என் குடும்பத்துடன் கடற்கரைக்குச் சென்றேன். அம்மா உணவு இருந்த பையைப் பாயில் வைத்தார். அப்பா கடலுக்குச் சென்று நீந்தினார். என் அண்ணன் அப்பாவுடன் சேர்ந்து கடலில் நீந்தினார். என் தங்கை மணல்வீடு கட்டினாள். தம்பி மிதவை ஒன்றை மாட்டிக்கொண்டு கடலில் மிதந்தான். அப்பா தம்பிக்கு நீந்த கற்றுக் கொடுத்தார்.

தாத்தாவும் பாட்டியும் எங்களை வேடிக்கைப் பார்த்தார்கள். நான் நண்பர்களுடன் பந்து வீசி விளையாடினேன். நாங்கள் அங்கே பொழுதை இன்பமாகக் கழித்தோம். எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

வாசுமித்ரா Vijayakumar Vasumitra

3 Diligence

அருணின் நற்செயல்

அருண் பள்ளி முடிந்து வீட்டுக்குச் சென்று கொண்டு இருந்தான். அவன் சென்ற வழியில் பூங்கா ஒன்று இருந்தது. அங்கே ஒரு பெண் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்குப் பக்கத்தில் நிறையப் பைகள் இருந்தன. அவர் தன் கைத்தொலைபேசியைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்.

அந்தப் பெண்ணுக்கு ஒரு முக்கிய அழைப்பு வந்தது. அவர் தொலைபேசியைப் பேசியவாறு கைப்பையை இருக்கையில் மறந்துவிட்டார். ஆனால் அவர் அவசரத்தில் மற்ற பைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பினார். அருண் அவர் செல்வதைக் கவனித்தான். உடனே அவன் அவரை உரக்க அழைத்தான்.

அந்தப் பெண் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார். அருண் அவருடைய கைப்பையை எடுத்து, ஓடிப்போய் பெண்ணிடம் கொடுத்தான். அந்தப் பெண் அருணிடம் நன்றி கூறி அவனைப் பாராட்டினார். ஒருவருக்கு உதவி செய்த மகிழ்ச்சியுடன், அருண் தன் வீட்டை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

வாசுமித்ரா Vijayakumar Vasumitra

3 Diligence

வகுப்பில் கவனம் தேவை

அன்று திங்கள்கிழமை. தமிழ் வகுப்பில் மாணவர்கள் ஆசிரியர் நடத்தும் பாடத்தைக் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ஆசிரியர் மாணவர்களுக்குப் புரியும் விதத்தில் வெண்பலகையில் எழுதி சொல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தார். அப்பொழுது ராமு என்ற மாணவன் மட்டும் காகித விமானம் செய்து கொண்டே இருந்தான்.

அதைப் பார்த்த நண்பர்கள் அனைவரும் அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள். “ராமு நீ காகித விமானத்தை வகுப்பறையில் செய்து விளையாடுவது தவறு,” என்று ராமுவின் நண்பன் முத்து அறிவுரை கூறினான். ஆனால் ராமுவோ எதையும் கேட்கவில்லை.

ராமு காகித விமானத்தைத் தூக்கி எறியும்போது ஆசிரியர் ராமுவைப் பார்த்துவிட்டார். ஆசிரியர் ராமுவை அழைத்தார். “ராமு நீ வகுப்பறையில் இப்படி விளையாடினால் பாடத்தில் கவனம் செலுத்த முடியாது. நீ இப்படி செய்வது தவறு,” என்று ஆசிரியர் அறிவுரை கூறினார். ராமு தன் தவற்றை உணர்ந்தான். அவன் தன் செயலை எண்ணி மிகவும் வருந்தினான். அவன் ஆசிரியரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான்.

தீபசந்திரிகா Jeyakumar Deepa Chandrika

3 Diligence

மாலாவின் துணிச்சல்

சூரியன் தன் செங்கதிர்களைப் பரப்பத் தொடங்கிய நேரம். மாலாவும் அவளுடைய அம்மாவும் மலிவு விற்பனை கடைக்குச் சென்றார்கள். அவளுடைய அம்மா மாலாவிற்குப் பிறந்தநாள் உடைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார். அங்கே பல வித அழகான ஆடைகள் இருந்தன. மாலா சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். ஒரு பெண் ஒரு சட்டையை எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போதுதான் ஒரு திருடன் அந்தப் பெண்ணின் பணப்பையை அப்பெண்ணுக்குத் தெரியாமல் திருடினான். அதைப் பார்த்த மாலா வாய் பிளந்து நின்றாள். உடனே அவள் அம்மாவிடம் திருடனைப் பற்றிச் சொன்னாள்.

அம்மா உடனே காவலர்களிடம் நடந்ததைப் பற்றிக் கூறினார். உடனே காவலர்கள் திருடனைக் கைது செய்தார்கள். காவலர்கள் பெண்ணிடம் மாலாவுடைய அம்மாவுக்கு நன்றி கூறினார்கள். அதற்கு மாலாவுடைய அம்மா “என்னிடம் நன்றி கூற வேண்டாம். நன்றியை என் மகள் மாலாவிடம் கூறுங்கள். அவள்தான் என்னிடம் திருடனைப் பற்றிக் கூறினாள்,” என்று சொன்னார். அந்தப் பெண் மாலாவைப் பாராட்டினார்.

அனுஷ்கா Srikanth Anuska

4 Brilliance

ரவியின் துணிச்சலான செயல்

அன்று வார விடுமுறை நாள். ரவி தன் பாட்டியுடன் பொங்கல் சந்தைக்குப் பண்டிகைப் பொருள்கள் வாங்கச் சென்றான். சந்தையில் பண்டிகைப் பொருள்கள் மலைபோல் குவிந்து இருந்தன. மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். மக்கள் கூட்டம் அலைபோல் மோதியது.

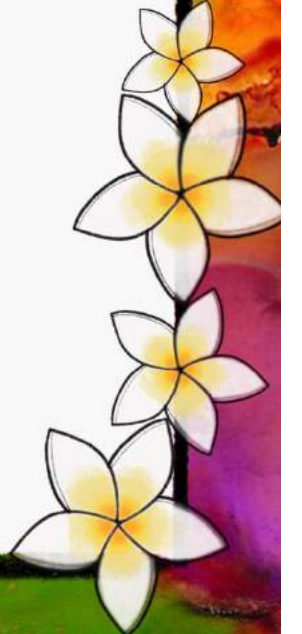
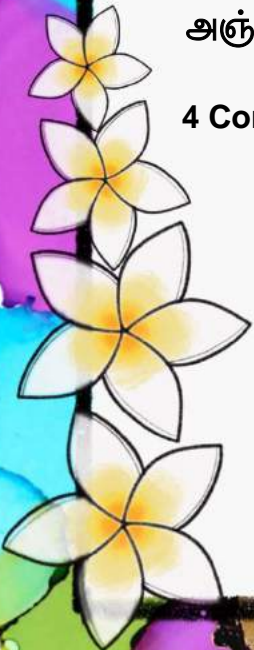
அனைவரும் பொருள்கள் வாங்குவதில் தீவிரமாக இருந்த சமயத்தில், சந்தைக்குத்திற்குரிய ஒருவன், ரவியின் பாட்டியின் கைபையையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். இதை ரவியும் கவனித்தான். ஆனால், ரவி அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. திடீரென்று யாரும் எதிர்பார்க்காத நேரத்தில் அந்த ஆள் பாட்டியின் கைபையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தான். இதனால் அதிர்ச்சி அடைந்த பாட்டி “திருடன்! திருடன்!” என்று கூச்சலிட்டார். இதைக் கண்ட மக்கள் அனைவரும் அதிர்ச்சியடைந்தார்கள்.

உடனே, ரவி திருடனைப் பிடிப்பதற்காகத் திருடனைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடினான். தன் கையில் இருந்த குடையைத் திருடனின் காலுக்கு இடையில் வீசினான். திருடன் கால் இடறி கீழே விழுந்தான்.

அப்போது அங்கிருந்த மக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து திருடனைப் பிடித்தார்கள். இதைக் கண்ட கலா என்ற சிறுமி தன் கைத்தொலைப்பேசியின் மூலம் காவலர்களை அழைத்தாள். சிறிது நேரத்தில் காவலர்கள் அவ்விடத்திற்கு வந்தனர். மக்கள் திருடனைக் காவலர்களிடம் ஒப்படைத்தனர். ரவியின் வீரத்தையும் கலாவின் புத்திசாலித்தனத்தையும் அங்கு கூடியிருந்த மக்கள் வெகுவாகப் பாராட்டினார்கள். ரவி தன் துணிச்சலான செயலை எண்ணிப் பெருமைப்பட்டான்.

அஞ்சனா Anjana Ramakrishnan

4 Confidence

எதிர்பாராத சம்பவம்

விடுமுறை நாட்களை மகிழ்ச்சியாக கழிப்பதற்காக ரவியுடைய குடும்பம் மலேசியா செல்வதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அன்று காலை பொழுது இனிமையாக மலர்ந்தது. “ரவி சீக்கிரம் எழுந்திரு! நாங்கள் விமான நிலையத்திற்குக் கிளம்பிவிட்டோம்,” என்று அவனுடைய அக்கா கூறியதைக் கேட்டவுடன் ரவி துள்ளிக் குதித்து எழுந்தான். அவன் தன் வேலைகளைப் பம்பரம்போல் சுழன்று செய்து முடித்தான். அவர்கள் தங்கள் பயணப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு விமான நிலையத்திற்குச் சென்றார்கள். ரவி விமான நிலையத்தில் விமானத்தைப் பார்த்தவுடன் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

மலேசியா விமானம் வந்ததும் அவர்கள் அதில் ஏறி பயணம் செய்தார்கள். அவர்கள் மலேசியாவை அடைந்ததும் குடிநுழைவு சோதனைச் சாவடிக்குச் சென்று தங்களுடைய கடவுச்சீட்டுகளைக் காட்டிவிட்டு பயணப் பெட்டிகள் வரும் இடத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்கு மிகவும் கூட்டமாக இருந்தது. தங்களுடைய பயணப்பெட்டி வரும்வரை

பொறுமையாகக் காத்திருந்தார்கள். நீண்ட நேரம் ஆகியும் பயணப்பெட்டி வரவில்லை. அவர்கள் மிகவும் அதிர்ச்சி

அடைந்தார்கள். ரவிக்கு கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை.

ரவியுடைய அம்மா பதற்றத்துடன் அருகில் இருந்த அலுவலகரிடம் கடவுச்சீட்டுகளைக் காட்டி பயணப்பெட்டியைக் காணவில்லை என்று புகார் செய்தார். அப்போது ரவி அவர்களுடைய பயணப்பெட்டியை வேறு ஓர் ஆடவர் எடுத்துச் செல்வதைத் தந்தையிடம் சுட்டிக்காட்டினான். அலுவலகர் ஓடிச்சென்று அந்த ஆடவரை விசாரித்தார்.

அந்த ஆடவர் “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்! நான் தவறாக உங்களுடைய பயணப்பெட்டியை மாற்றி எடுத்துவிட்டேன்,” என்று கூறினார். அப்போதுதான் ரவியுடைய அம்மாவிற்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்தது. அவர் நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டார். ரவியும் அவன் குடும்பத்தினரும் பயணப்பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு விமான நிலையத்திலிருந்து மகிழ்ச்சியுடன் வெளியே வந்தார்கள்.

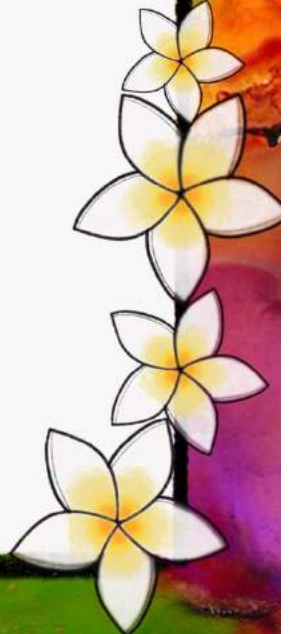
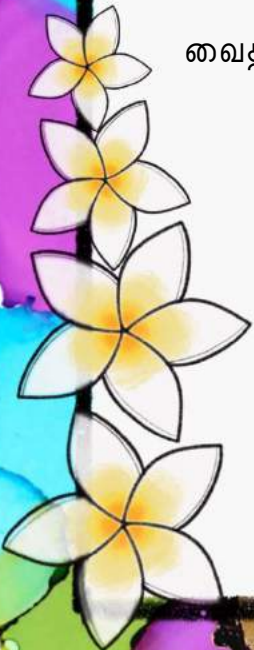
நித்திலன் Nithilan Paramasivam

4 Confidence

நல்ல உள்ளம்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. முத்து மகிழ்ச்சியுடன் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றான். சில பாடங்கள் முடிந்தவுடன் இடைவேளை நேரம் வந்தது. முத்து தன் வகுப்பு நண்பர்களுடன் உணவகத்திற்குச் சென்றான். அவர்கள் தங்களுக்குப் பிடித்த உணவு கடைக்குச் சென்று வரிசையில் நின்றார்கள்.

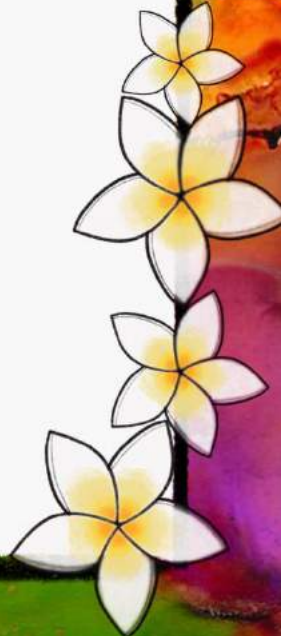
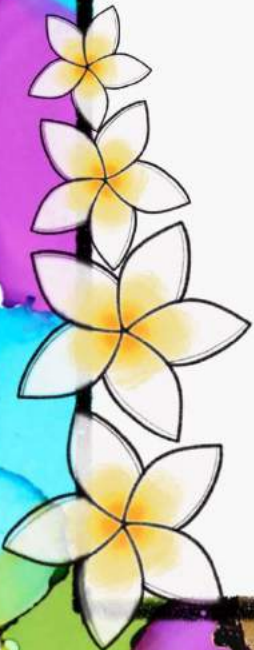
இரண்டாம் வகுப்பில் படிக்கும் மாணவி மாலா, முத்துவிற்கு முன்னால் வரிசையில் நிற்குகொண்டிருந்தாள். நிறைய உணவை வாங்கியதால், உணவு தட்டை மாலாவால் தூக்க முடியவில்லை. மாலா தடுமாற்றத்துடன் உணவுத்தட்டைத் தூக்கியதை முத்து பார்த்தான். முத்து அடுத்தவர்களுக்கு உதவி செய்யும் இளகிய மனமுடையவன். மாலா தடுமாறுவதைப் பார்த்த முத்து, மனமுவந்து அவளுக்கு உதவினான். மாலாவின் உணவுத்தட்டை எடுத்துச் சென்று உணவு மேசையின் மேலே வைத்தான். மாலா, முத்துவிற்கு நன்றி கூறினாள்.

பள்ளித் தலைமையாசிரியர், அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அவர் முத்துவைப் பாராட்டினார். முத்து மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக்குதித்தான். பிறகு, முத்து மீண்டும் வரிசையில் நின்றான். அவன் செய்த நல்ல செயலை நினைத்து மனநிறைவு அடைந்தான்.

ஜோஹிதா Arul Johita

4 Empathy

தேசியத் தின அணிவகுப்பு

“அம்மா, எழுந்து நில்லுங்கள்!” என்று கதிர் அம்மாவிடம் கூறினான். கதிர் தன்னுடைய குடும்பத்தினருடன் தேசியத் தின அணிவகுப்புக்கு வந்திருந்தான். அவர்கள் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து தேசிய கீதத்தைப் பாடினார்கள்.

பிறகு, அவர்கள் ஹெலிகாப்டர்கள், தேசியக் கொடியைத் தூக்கிக்கொண்டு பறப்பதைப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரம் செய்தார்கள். அவர்கள் முன்னாள் சிங்கப்பூரர்களை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டார்கள். கயலும், கதிரும் ஆரவாரம் செய்தபோது அவர்களைப் பெரிய திரையில் காண்பித்தார்கள். அவர்கள் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கினார்கள். அங்கு இருந்த பார்வையாளர்கள் கயலையும் கதிரையும் சிரித்துக்கொண்டே பார்த்தார்கள்.

அணிவகுப்பு மிகவும் சிறப்பாக நடந்தது. கதிரின் குடும்பத்தினருக்கும் அவனுக்கும் இந்த அணிவகுப்பு பிடித்திருந்தது. அவர்கள் களிப்புடன் தங்களின் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள்.

ஜோஹிதா Arul Johita

4 Empathy

கவனக்குறைவு

"ரிங் ரிங்!" இடைவேளை நேரம் வந்து விட்டது. மாணவர்கள் தேன்கூட்டம்போல பள்ளி உணவகத்திற்கு விரைந்து சென்றார்கள். அங்கே பாலு என்ற மாணவன், கடைக்கு முன்னால் வரிசையில் நின்று, தனக்கு விருப்பமான உணவை வாங்கினான். அந்த உணவு சூடாக இருந்தது. பாலு தன் உணவை வாங்கிய பிறகு தன் இருக்கையை நோக்கிச் சென்றான்.

அப்போது ஒரு மாணவன் அங்கே விரைவாக ஓடி வந்தான். ஓடும் போது அவன் பாலுவின் மீது மோதினான். அச்சமயம் பாலு தன் உணவை கீழே கொட்டினான். ஆசை ஆசையாக வாங்கிய உணவு கொட்டியதைப் பார்த்த பாலுவின் கண்கள் கண்ணீரில் முழுகின. பசி தீர்க்க வாங்கிய உணவு வீணாததை எண்ணி, கோபத்தில் அவன் முகம் தக்காளியைப்போல் சிவப்பாக மாறியது.

உடனே அந்த மாணவன் பாலுவிடம் சென்று மன்னிப்பு கேட்டான். அதற்கு பாலு அந்த மாணவனைத் திட்டினான். அந்த மாணவன் கோபத்தில் பாலுவை மறுபடியும் திட்டினான். சில நிமிடங்களில் பாலுவும் அந்த மாணவனும் கைச்

சண்டைப் போடதொடங்கினார்கள். அதன் பிறகு அவர்களுக்குள் பெரும் தகராறு மூண்டது. அதைப் பார்த்த மற்ற மாணவர்கள் அவர்களைத் தடுக்க முயற்சி செய்தார்கள்.

ஒரு மாணவி அவர்களைத் தடுக்காமல், புத்திசாலித்தனமாக ஆசிரியரிடம் புகார் செய்ய சென்றாள். பிறகு அந்த மாணவி "ஆசிரியர், இரு மாணவர்கள் உணவகத்தில் சண்டைப்போடுகிறார்கள்" என்று கூறினாள். ஆசிரியர் அந்தச் செய்தி அறிந்து திடுக்கிட்டார். அவர் உடனே உணவகத்திற்கு விரைவாகச் சென்றார். சற்றும் தாமதிக்காமல் அவர் இரண்டு மாணவர்களையும் கண்டித்தார்.

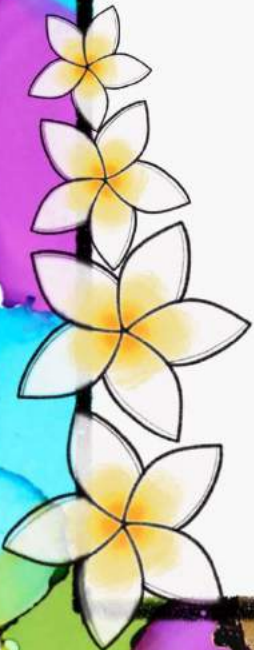
பாலுவும் அந்த மாணவனும் தங்கள் செயலை எண்ணி வருந்தினர். பாலு நடந்ததை ஆசிரியரிடம் கூறினான். ஆசிரியர் இருவருக்கும் அறிவுரை கூறினார். உணவகத்தில் கவனமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என அவர் விளக்கிக் கூறினார். அவர்கள் தாங்கள் செய்த தவற்றை எண்ணி வெட்கப்பட்டு தலைக்குனிந்தனர். பாலுவும் அந்த மாணவனும் கீழே கிடந்த உணவைப் பொறுக்கிக் குப்பைத்தொட்டியில் போட்டார்கள்.

பின் இருவரும் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டனர். பசியுடன் இருந்த பாலுவுக்கு ஆசிரியர் உணவு வாங்கிக் கொடுத்தார். பாலு அவருக்கு நன்றி கூறினான்.

ஆதர்ஷ் Aadarsh Selvakumar Lavanya

5 Confidence

ஆறுவது சினம்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. உணவகம் பலாப்பழத்தைக் கண்ட ஈக்கள்போல் மிகவும் கூட்டமாக இருந்தது. மாணவர்கள் பசியுடன் கடைகளில் உணவு வாங்க நின்றுகொண்டிருந்தனர். ரவி தனக்குப் பிடித்த உணவை வாங்கிக்கொண்டு, இருக்கை இருக்கும் திசையை நோக்கி நடந்தான். அவனுடைய உணவிலிருந்தது ஆவி பறந்தது. உணவு மிகச் சூடாக இருந்தது.

அந்தச் சமயத்தில் ராமு தலைதெறிக்க ஓடி வந்தான். அவன் தான் எங்கே செல்கிறோம் என்பதைப் பாராமல் கண்மூடித்தனமாக ஓடியதால் ரவியை இடித்தான். ரவியின் கைகளிலிருந்த சூடான உணவு கீழே சிந்தியது.

இதைக் கண்ட ரவி ராமுவின் மீது கோபமடைந்தான். அவன் முகம் அனலாய் சிவந்தது. அவன் ராமுவைப் முறைத்துப் பார்த்தான். ராமு ரவியிடம் மன்னிப்பு கேட்டான் ஆனால் ரவி அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அவர்களுக்கு இடையே ஒரு வாய் சண்டை முளைத்தது. பின் ரவி ராமுவிடம் கடும் சொற்களை சரமாரியாக வீசினான். இது ராமுவைக் கோபமடையச் செய்தது. அவன் ரவியை அடிக்க ஆரம்பித்தான். அவர்களுக்குள் இடையில் நடந்த வாய்ச்சண்டை கைச்சண்டையாக மாறியது.

அந்த இடத்தில் நிறைய மாணவர்கள் நடந்துகொண்டிருந்த தகராறைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அங்கே ஒரு பெரிய ஆரவாரமே நிகழ்ந்தது. இருவருக்கும் நடந்த சண்டையைக் கண்ட பள்ளியின் சட்டாம்பிள்ளைகள் சண்டையை தடுக்க முயன்றனர். ஆனால் அவர்களால் சண்டையை நிறுத்த முடியவில்லை.

அதனால் அவர்கள் சண்டையைப் பற்றி ஆசிரியரிடம் சொன்னார்கள். விவரம் அறிந்த ஆசிரியர் உடனே சம்பவம் நடந்த இடத்திற்கு விரைந்தார். ராமுவும் ரவியும் போடும் சண்டையைப் பார்த்து அவர் அதிர்ந்தார். உடனே அவர் இருவரையும் சண்டையிடுவதை நிறுத்தினார். அவர் ராமுவையும் ரவியையும் கடுமையாக ஏசினார். மேலும் ஒருவருடைய சினம் எத்தகைய விளைவுகளை உண்டாக்கும் என்பதை அவர்களுடைய சண்டையை உதாரணம் காட்டி 'ஆறுவது சினம்' என்பதை ஆசிரியர் அவர்களுக்குப் புரிய வைத்தார். இருவரும் தங்கள் தவற்றை உணர்ந்தனர். அவர்கள் ஆசிரியரிடம் மன்னிப்பு கேட்டனர்.

ரஞ்சித் Ranjit Ashwath

5 Confidence

நல்ல செயல்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. ராமு தன் தேர்வில் தேர்ச்சி அடைந்ததால் அவன் முகம் சூரியன் கண்ட தாமரை போல் மலர்ந்திருந்தது. அவன் சீட்டி அடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் பேருந்து நிலையத்தின் வழியாக நடந்துகொண்டிருந்தான். அப்போது அவனுக்கு மிகச் சோர்வாக இருந்ததால் பேருந்து நிறுத்துமிடத்தில் ஓய்வெடுக்க உட்கார்ந்தான். அப்போது இருக்கையில் இருந்த ஒரு பண்பை அவன் கண்ணில் தென்பட்டது. அதைக் கண்டு அவன் அதிர்ச்சி அடைந்தான்.

பண்பையைக் கண்டதும் “இது யாருடையதாக இருக்கும்? இதற்குள் என்னவெல்லாம் இருக்கும்? இதை திரும்பப் பெற யாரும் வருவார்களா?” எனப் பல கேள்விகள் அவனுடைய மனதில் தோன்றின. அங்கு யாரும் இல்லாததால் ராமு அந்தப் பண்பையைத் திறந்து பார்த்தான். அதில் நிறைய பணம் இருந்தது. அப்போது அவன் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. ராமு அந்தப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு தனக்குப் பிடித்த ஒரு புகைப்படக் கருவியை வாங்க நினைத்தான். ஒரு புகைப்படக் கருவி வாங்குவது அவனது

நீண்ட நாள் ஆசையாக இருந்தது. இன்று அந்தக் கனவை நனவாக்கிக்கொள்ள ராமு நினைத்தான்.

அவன் தான் விரும்பியபடி அந்தப் பணப்பையோடு கடைக்குச் செல்ல திட்டமிட்டான். போகும் வழியில் அவன் பெற்றோருடைய அறிவுரை அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அவர்கள் ராமுவிடம் பிறருடைய பொருளை எடுப்பது தவறு என்று கூறியுள்ளனர். அதனால் அவன் தன்னுடைய தீய எண்ணங்களை மாற்றிக் கொண்டான். பின் அவன் ஒரு தீய செயலைச் செய்ய நினைத்ததற்காக வெட்கித் தலைக்குனிந்தான்.

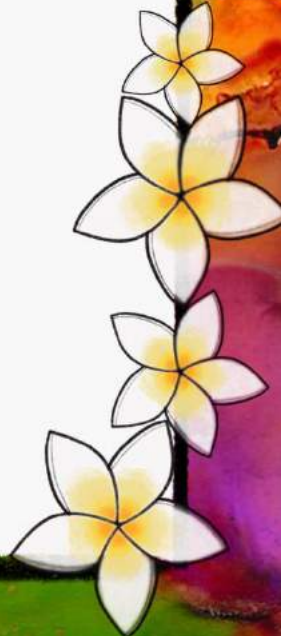
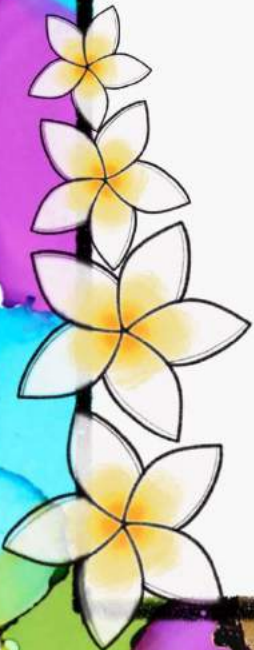
உடனே அவன் காவல் நிலையத்திற்கு விரைந்தான். அங்கு உள்ள காவல் அதிகாரியிடம் அந்தப் பணப்பையை ஒப்படைத்தான். அந்தக் காவலர் அவனுடைய நல்ல செயலுக்காக அவனைப் பாராட்டினார். அப்போது ஒரு சிறுமி தன்னுடைய பணப்பை தொலைந்து போனதாகக் கூறி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

ராமு காவலர்களிடம் ஒப்படைத்த பணப்பை தன்னுடையது என்று அந்தச் சிறுமி ஒப்புக்கொண்டாள். அதன் பின் ஒருவருக்கு உதவியதை எண்ணி புன்னகை மலர்ந்த

முகத்துடன் ராமு வீட்டுக்குத் திரும்பினான். ராமு தன்
அம்மாவிடம் நடந்ததைக் கூறினான். தன் மகனுடைய
நற்செயலை எண்ணி அம்மா பெருமிதம் அடைந்தார்.

ரஞ்சித் Ranjit Ashwath

5 Confidence

அம்மா எங்கே?

அன்று ஓர் இன்பமான விடுமுறை நாள். ரவி தன் அம்மாவுடன் புத்தகக் கண்காட்சிக்குச் சென்றான். மக்கள் பலரும் வெள்ளம் போல் அங்கே திரண்டு இருந்தனர். அங்கே அனைவரும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்களை மலர்ந்த முகத்துடன் புரட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு புத்தகம் ரவியின் அம்மாவின் கவனத்தை ஈர்த்தது. அவர் அதைப் புரட்டிப் பார்த்தார். அவர் சிறிது நேரம் அந்தப் புத்தகத்தைப் படிப்பதில் மூழ்கினார். அப்போது ரவிக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். அப்போது ரவி தூரத்தில் ஒரு மாது பலூன்கள் விற்பதைக் கண்டான். பலூன்களைக் கண்டதும் ரவியின் மனத்தில் மகிழ்ச்சி கரைபுரண்டு ஓடியது. உற்சாகத்தில் அவன் சிறகடித்துப் பறந்தான். அவன் மனதில் அந்த பலூனைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை மேலோங்கியது.

மின்னல் வேகத்தில் ரவி அந்த மாதுவை நோக்கிச் சென்றான். அவன் மாதுவிடம், “எனக்கு ஒரு பலூனைக் கொடுக்க முடியுமா?” என்று பணிவுடன் கேட்டான். அந்த

மாது அதற்குச் சம்மதித்தார். ரவியிடம் ஒரு பலூனை
கொடுத்தார்.

அப்போது ரவி எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தான். ரவி
அந்தப்

பலூனைத் தன் அம்மாவிடம் காட்ட ஆவலுடன் இருந்தான்.
அவன் அம்மா எங்கே இருக்கிறார் என்று திரும்பிப் பார்த்தான்.
ஆனால் அவரைக் கூட்டத்தில் பார்க்க முடியவில்லை. பீதி
ரவியை ஆட்கொள்ள அவனது நெஞ்சம் “படக் படக்” என்று
தாளம் போட்டது. ரவி பயத்தில் உறைந்து நின்றான்.

அச்சமயத்தில் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் ரவி அழ
ஆரம்பித்தான். அவனது அழுகை குரல் ஒரு மாதுவின்
கவனத்தை ஈர்த்தது. உடனே அவர், “ஏன் தம்பி நீ அழுகிறாய்?”
என்று ரவியிடம் கேட்டார். ரவி தன் அம்மாவைக் காணவில்லை
என்று சொன்னான். அந்த மாது ரவியைத் தகவல் பெறும்
கிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று நடந்ததை அங்கே இருந்த
நபரிடம் தெரிவித்தார். அந்த நபர் நடந்த விவரத்தைப் பற்றி
ஒரு தாளில் குறித்துக்கொண்டார். உடனே
அவர் ரவியின் அம்மாவுடைய விவரத்தை ஒலிபெருக்கியில்

கூறினார். “தயவுசெய்து இந்த அறிவிப்பைக் கேட்கவும். ரவி என்ற பத்து வயது சிறுவன் இங்கே தகவல் நிலையத்தில் இருக்கிறான். இவனுடைய அம்மா உடனடியாகத் தகவல் பெறும் இடத்திற்கு விரைந்து வரவும்,” என்று அறிவித்தார்.

இந்தத் தகவல் ரவியின் அம்மாவின் செவிகளில் விழுந்ததும் உடனே அவர் திடுக்கிட்டார். அவர் சற்றும் தாமதிக்காமல் தகவல் நிலையத்திற்குச் சென்றார். அம்மாவைக் கண்டதும் ரவி அவரை நோக்கி ஓடினான். அவன் நடந்ததை எல்லாம் அம்மாவிடம் விவரித்தான். ரவியுடைய அம்மா மாதுவைப் பாராட்டினார். அவ்வேளையில் அந்த மாது உச்சி குளிர்ந்தார். பின் ரவியின் அம்மா அவனிடம், “இனி என்னுடைய அனுமதி இல்லாமல் நீ எங்கும் செல்லக் கூடாது. புரிகிறதா?” என்று புத்திமதி கூறினார். ரவி தன் தவற்றை உணர்ந்து அம்மாவிடம் மன்னிப்பு கோரினான். அவர்கள் மீண்டும் புத்தகக் காட்சியைப் பார்க்க சென்றனர்.

ரஞ்சித் Ranjit Ashwath

5 Confidence

சாக்லேட் நாணயம்

அன்று ராமுவும் அவன் குடும்பத்தினரும் சைனாடவுனில் உள்ள கோவிலுக்குச் சென்றார்கள். பக்கத்தில் சில கடைகள் இருந்தன. அவர்கள் சீனப் புத்தாண்டுக்குப் பொருள்கள் வாங்க அங்குச் சென்றார்கள்.

சைனாடவுனுக்குச் சென்றதும் ஈக்கள் பலாப்பழத்தின் மேல் மொய்ப்பதுபோல மக்கள் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. ராமு அங்குச் சீனப் பாரம்பரிய உடை அணிந்தவர்களைப் பார்த்தான். ராமு அங்குப் போக முயற்சி செய்தான். ஆனால், அம்மா அவனை அங்குச் செல்ல அனுமதிக்கவில்லை.

ராமு அங்குதான் போகவேண்டும் என்று அடம்பிடித்தான். அவனது நச்சரிப்பு தாங்காமல் கடைசியாக அம்மா அவனை அவ்விடத்திற்குப் போக சம்மதித்தார். பாரம்பரிய உடை அணிந்தவர் ஒருவர் நிறைய சாக்லேட் நாணயங்களை கையில் வைத்திருந்தார். அவர் சில நாணயங்களை ராமுவிடம் கொடுத்தார்.

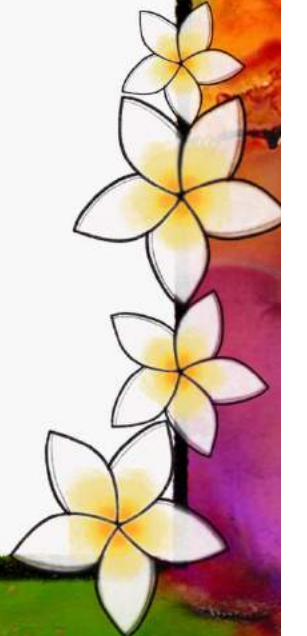
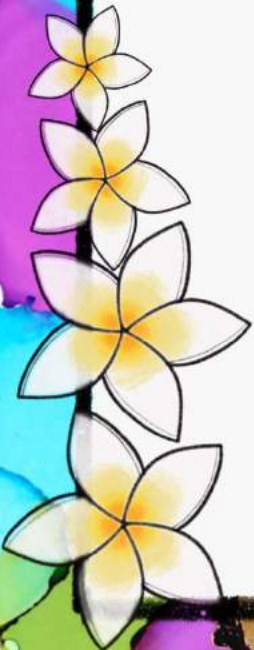
ராமு சில நாணயங்களை தன் தங்கைக்குக்கொடுத்தான்.

அவள் ஒரு நாணயத்தை மட்டும் சாப்பிட்டாள். ஆனால் பேராசைப்பட்ட ராமு நிறைய சாக்லேட் நாணயங்களை ஒரேயடியாக சாப்பிட்டான்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, ராமுவுக்கு வயிற்று வலி ஏற்பட்டது. உடனே அவன் பெற்றோருடன் அவனை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். மருத்துவர் அவனுக்குச் சிகிச்சை அளித்தார். ராமு தனது பேராசையினால் ஏற்பட்ட விளைவை உணர்ந்தார். அதன் பிறகு அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள்.

ஜொனேஷ்வர் Latha Iyyappan Jonneshwar

5 Confidence

சாக்லேட் நாணயம்

அன்று சூரியனுக்கு என்ன கோபமோ தெரியவில்லை; அது தன் கதிர்களால் உலகை வாட்டியது. அன்று சீனப் புத்தாண்டுக்கு முதல்நாள். ராமு தன் குடும்பத்தோடு சைனா டவுனில் உள்ள மாரியம்மன் கோயில் அருகில் இருந்த சீனக் கடை தொகுதிக்குப் புன்னகை மலர்ந்த முகத்தோடு உள்ளே சென்றான்.

சீனக் கடைகளில், அவர்கள் சீனப் புத்தாண்டிற்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். கடை தொகுதியின் ஒரு பகுதியில் பலாப்பழத்தை கண்ட ஈக்கள் போல மக்கள் கூடியிருந்தனர். அங்கு இரண்டு சீனர்கள் தங்கள் பாரம்பரிய சீன உடையை அணிந்து இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் கையில் உள்ள ஒரு கிண்ணத்தில் நிறைய சாக்லேட் நாணயங்கள் வைத்திருந்தார்.

அவர்கள் அந்தச் சாக்லேட் நாணயங்களை எல்லாரிடமும் கொடுத்தார்கள். அதைச் சாப்பிட ராமுவுக்குக் கொள்ளை ஆசை வந்தது. அவன் உடனே அவரிடம் வேகமாகச் சென்றான்.

அவன் அவரிடமிருந்து நிறைய சாக்லேட் நாணயங்களை எடுத்தான்.

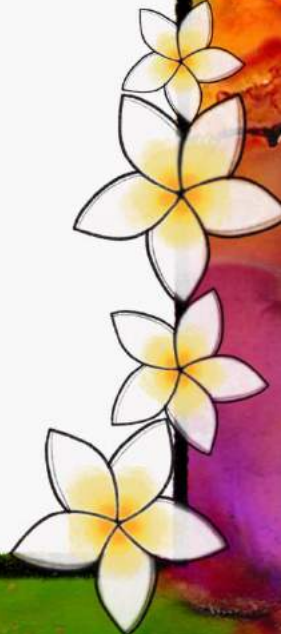
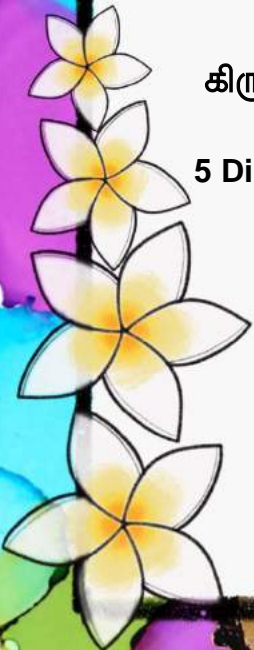

ராழு, தான் எடுத்த சாக்லேட் நாணயங்கள்
அனைத்தையும் ஒரேயடியாக வாயில் போட்டுச்
சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஆனால், அவனுடைய
தங்கையோ சில நாணயங்களை மட்டும் சாப்பிட்டாள். ராழு
சாப்பிட்டபின், அவனுக்கு வயிற்று வலி வந்தது. அவனால்
வயிற்று வலியைத் தாங்க முடியவில்லை. அதனால், உடனே
அவனுடைய அம்மா வந்து அவனுக்கு ஆறுதல் கூறினார்.

ராழுவின் பெற்றோர்கள் அவனை அழைத்துக்கொண்டு
அருகில் இருந்த மருத்துவமனைக்குச் சென்றார்கள். ராழு
மறுநாள் பள்ளிக்குப் போகவில்லை. ராழு அன்று 'அளவுக்கு
மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சு' என்ற கொன்றைவேந்தனின் முழு
அர்த்தத்தைத் தனது அனுபவத்தின் மூலம் அறிந்தான்.

கிருஷ்ணகுமார் சர்வேஷ் Krishnakumar Sarvesh

5 Diligence

அன்பளிப்பு ஆபத்தானது

சன்னல் திரையைத் திறந்தபோது கதிரவன் தன் வேலையைச் சந்திரனிடம் ஒப்படைத்துச் சென்றான். வானில் விண்மீன்கள் 'பளிச்' என மின்னின. "டிங், டாங்!" என வீட்டின் மணி ஒலித்தது. என் அப்பா வீட்டிற்கு வந்துவிட்டார். அவர் உடனே என்னை நோக்கி வந்தார். அவர் கையில் ஓர் அழகான பரிசு பொட்டலம் இருந்தது.

அது ஒரு பெரிய பரிசு. ஆனால் அது யாருடைய பரிசு என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. "பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள்!" என்று என் அப்பா ஆவலுடன் கூறி அந்தப் பரிசை என்னிடம் கொடுத்தார்.

நான் அளவில்லா ஆனந்தம் அடைந்தேன். நான் பரிசைத் திறந்து பார்த்தபோது அதில் என் நீண்ட நாள் ஆசையான கணினியைக் கண்டேன். நான் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கினேன். குதூகலத்தில் நான் வானத்தில் சிறகடித்துப் பறப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றியது.

கணினியில் நான் எனக்குப் பிடித்த விளையாட்டை விளையாடினேன். விளையாடுவதில் எனக்கு இருந்த

ஆர்வத்திற்கு அளவே இல்லை. நேரம் போனதும் எனக்குத் தெரியவில்லை.

அன்று கிரவு பதினொன்று மணி வரை நான் கணினி விளையாட்டுகளை விளையாடி கொண்டிருந்தேன். அப்போது “விளையாடுவதை நிறுத்து!” என்று என் அம்மாவின் குரலைக் கேட்டு நான் திடுக்கிட்டேன். இன்னும் சிறிது நேரம் விளையாட அனுமதி தரும்படி நான் மன்றாடினேன். அவர் கணினி விளையாட்டை நிறுத்தும்படி ஆணையிட்டார். ஆனால் நான் அவருடைய பேச்சை கேட்கவில்லை. அவர் என் அறையை விட்டுச் சென்றதும் அவருக்குத் தெரியாமல் மீண்டும் கணினி விளையாட்டைத் தொடர்ந்தேன்.

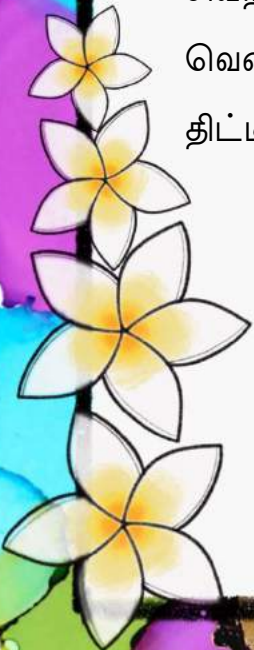
மறுநாள் நான் பள்ளிக்குச் சென்றேன். எனக்கு மிகவும் சோர்வாக இருந்தது. என்னால் என் கண்களைத் திறக்க முடியவில்லை. சோர்வும் தூக்க கலக்கமும் என்னை வாட்டின. அதனால் நான் வகுப்பிலேயே தூங்கிவிட்டேன். மற்ற மாணவர்கள் என்னைப் பார்த்து ஒன்றும் புரியாமல்

விழித்தனர். என் ஆசிரியர் என் மேசை மீது அடித்து
என்னை எழுப்பினார். திடுக்கிட்டு விழித்ததும் என் மனம்
பதைபதைத்தது.

அவர் உடனே என் பெற்றோரை அழைத்தார். நடந்த
விவரத்தை அவர் என் பெற்றோரிடம் கூறினார். நான்
அவமானம் அடைந்தேன். நான் என் அம்மாவின்
அறிவுரையைக் கேட்டிருந்தால், வகுப்பில் தூங்கி இருக்க
மாட்டேன். என் நண்பர்கள் என்னைப் பார்த்துச்
சிரித்தார்கள். நான் சோகக் கடலில் மூழ்கினேன்.

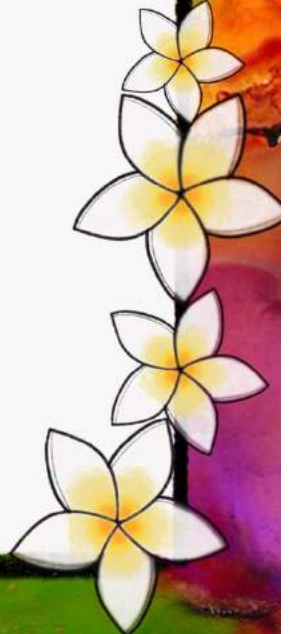
என் ஆசிரியர் என்னை உடனே வீட்டிற்கு அனுப்பி
வைத்தார். என் மனம் “பட பட!” என்று தாளம் போட்டது.
நான் வீட்டை அடைந்தபோது என் அப்பாவின் முகம்
சிவந்து இருந்தது. அவர் கோபத்தில் பற்களை “ நற நற ”,
வென்று கடித்தார். அவர் என்னை வாய்க்கு வந்தபடி
திட்டினார்.

என் உள்ளமும் உடலும் நடுங்கின. நான் உடனே அவரிடம் “அப்பா, நான் செய்தது தவறுதான். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். இனி இவ்வாறு அதிக நேரம் கணினியில் விளையாட மாட்டேன்,” என்று நான் வாக்களித்தேன். அப்பா அமைதியாகச் சென்றுவிட்டார். அன்று முதல் நான் கணினியை நீண்ட நேரம் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று கற்றுக்கொண்டேன்.

கிருஷ்ணகுமார் சர்வேஷ் Krishnakumar Sarvesh

5 Diligence

நேர்மை

அன்று புது வருடத்தின் முதல்நாள். ரவியும் அவனுடைய நண்பர்களும் புதிய வகுப்புக்கு சென்றார்கள். அங்கு ரவியின் நண்பர்கள் சிலர் ஒரு கைத்தொலைபேசியை வைத்திருந்ததை ரவி கண்டான். அவன் மனத்தில் தனக்கும் ஒரு கைத்தொலைபேசி வேண்டும் என்ற ஆசையும், மற்றவர்களிடம் கைத்தொலைபேசி உள்ளதே, தன்னிடம் இல்லையே என்ற பொறாமையும் தோன்றியது. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ஆசிரியர் வந்து பாடத்தை நடத்த ஆரம்பித்தார். ரவி அவனுடைய தோழி மாலாவின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான். மாலாவிடமும் ஒரு அழகான கைத்தொலைபேசி இருந்தது. அதே மாதிரி ஒரு கைத்தொலைபேசி தனக்கும் வேண்டும் என அவன் மனத்தில் எண்ண அலை மோதியது. அவன் வகுப்பில் கைத்தொலைபேசியைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே ஆழ்ந்திருந்தான்.

அன்று பள்ளி முடிந்து, ரவி வீட்டிற்குத் திரும்பியவுடன், தன் அம்மாவிடம், “அம்மா, எனக்கு ஒரு கைத்தொலைபேசியை வாங்கி தருகிறீர்களா?” எனத் தயக்கத்துடன் கேட்டான்.

அதைக் கேட்ட அவன் அம்மா அவனிடம், “ரவி உனக்கு இப்போது ஒரு கைத்தொலைபேசி தேவையில்லை,” என்று பதிலளித்தார். ரவியின் மனத்தில் சோகம் குடிகொண்டது.

மறுநாள் ரவி பள்ளிக்கு விரைவாக வந்துவிட்டான். அப்போது மாலாவின் பள்ளிப்பை மட்டும் வகுப்பில் இருந்ததைக் கண்டான், ஏனெனில் மாலா சட்டாம்பிள்ளை என்பதால் அவள் சட்டாம்பிள்ளை கடமையைச் செய்ய வெளியே சென்றுவிட்டாள். அப்போது ஒரு தீய எண்ணம் ரவியின் மனத்தில் தோன்றியது. அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்து மாலாவின் பையிலிருந்து அவளுடைய கைத்தொலைபேசியை எடுத்தான். அவன் செய்வது தவறு என்பது அவனுக்கு அப்போது தெரியவில்லை. அவன் மனத்தில் புதிய கைத்தொலைபேசி பற்றி எண்ணம் மட்டுமே சூழ்ந்திருந்தது.

சிறிது நேரம் கழித்து வகுப்புக்கு ஆசிரியரும் மாணவர்களும் வந்தார்கள். ஆசிரியர் பாடத்துக்கான பயிற்சிநூலை வெளியே எடுக்க சொன்னார். மாலா பைக்குள் பயிற்சிநூலை எடுக்க கையை வைத்தபோது, அவள் வழக்கமாக வைக்கும் கிடத்தில்

தன் கைத்தொலைபேசி இல்லாததை உணர்ந்தாள். உடனே மாலா பதற்றத்துடன் தன் பையில் கைத்தொலைபேசியைத் தேட ஆரம்பித்தாள். முத்துக்கள் போல் கண்ணீர்ச் சொட்டுகள் அவள் கண்களிலிருந்து வழிந்தன.

அதைக் கண்ட ஆசிரியர், “மாலா, என்ன ஆயிற்று?” என்று கேட்டார். மாலா அழுதுகொண்டே, “ஆசிரியர், என் கைத்தொலைபேசியைக் காணவில்லை. என் தாத்தா அதை என் பிறந்தநாளுக்கு ஆசையுடன் வாங்கித் தந்தார்,” என்று விசும்பி விசும்பிக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட ஆசிரியர் மாலாவைச் சமாதானப்படுத்தினார். அவர் அனைத்து மாணவர்களையும் மாலாவின் கைத்தொலைபேசியைத் தேடச் சொன்னார். அதைக் கேட்ட ரவி புலியைக் கண்ட மாணப்போல் பயந்திருந்தான்.

அவன் முகத்தில் வியர்வைத் துளி வடிந்தது. அவனை அச்சம் கெளவியது. மாலாவின் சோகத்தையும் அழுகையையும் பார்த்த ரவி குற்ற உணர்வில் மூழ்கினான். “நான் எப்படி அவளை ஏமாற்றினேன்?” என்று ரவி எண்ணினான். மாணவர்கள் எவ்வளவு தேடியும் கைத்தொலைபேசி கிடைக்கவில்லை. மாலா

வேதனையுடன் தன் இருக்கையில் அழுதுகொண்டிருந்தாள். ஆசிரியரும் மற்றவர்களும்

அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினர். பள்ளி முடிந்ததும் அனைவரும் வீட்டுக்குத் திரும்பினர். ஆனால் ரவி வீட்டிற்குச் செல்லாமல் ஆசிரியரைக் காணச் சென்றான். ரவி தயக்கத்தோடு மாலாவின் கைத்தொலைபேசியை ஆசிரியரிடம் ஒப்படைத்தான். ஆசிரியரின் முகம் கோவைப்பழம் போல் சிவந்தது. அவர்,

“மாலா எப்படி அழுதாள் என்பதை நீ பார்த்தாய் அல்லவா? நீ இப்படி ஒரு செயலை உன் தோழிக்குச் செய்யலாமா?” எனக் கோபத்துடன் வினவினார்.

ரவி அவன் பெற்றோர் கைத்தொலைபேசி வாங்க மறுத்ததை ஆசிரியரிடம் கூறினான். மேலும் தனக்கு நடந்த மற்ற ஏமாற்றத்தையும் அவன் ஆசிரியரிடம் கூறியதைக் கேட்டு அவர் மனம் இளகியது. பிறகு அவர் ரவிக்கு அறிவுரை கூறினார். மறுநாள் பள்ளிக்கு மாலா வந்ததும் ரவியும் ஆசிரியரும் அவளிடம் சென்று கைத்தொலைபேசியை ஒப்படைத்தனர். அதைக் கண்ட மாலாவின் முகம் சூரியனைக் கண்ட தாமரைபோல் மலர்ந்தது. மாலா நடந்தவற்றை அறிந்த பின் ரவியை மன்னித்து மீண்டும் நட்புடன் பழகினாள்.

அமிர்தினி பரமசிவம் Amirthini Paramasivam

6 Brilliance

ஏமாற்றம்

"கௌரி! நீ கூடைப்பந்து போட்டி முடிந்த பின், வெளியே உணவு வாங்கிக்கொள். இன்று நான் வீடு திரும்ப தாமதமாகும்!" என்று கௌரியின் அம்மா அவளிடம் சொன்னார். அன்று கௌரிக்கு ஒரு கூடைப்பந்து போட்டி இருந்தது. மேலும் வீடு திரும்ப அம்மாவுக்குத் தாமதமாகும். அதனால் கௌரியின் செலவுக்காகப் பணத்தை மேசை மீது வைத்துவிட்டு வேலைக்குச் சென்றிருந்தார். மேசை மீது அப்பணத்தைக் கண்ட கௌரி, அதைத் தன் பணப்பையினுள் வைத்தாள்.

தன் காலை கடன்களை முடித்த பின், கௌரி சுறுசுறுப்பாகப் போட்டிக்குக் கிளம்பினாள். போட்டி அவளுடைய பள்ளியில் நடைபெறுகிறது. பள்ளியை அடைந்த கௌரி, தன் தோழி மலரைக் கண்டாள். மலரும் கௌரியும் நகமும் சதையும்போல் உயிர் தோழிகள் ஆவர். இருவரும் எதையும் ஒன்றாகத்தான் செய்வார்கள். போட்டி ஆரம்பித்த பின் இருவரும் பந்தை விட்டுக்கொடுக்காமல் விளையாடி வெற்றிப் பெற்றனர்.

இரு தோழிகளும் தங்கள் வெற்றியை நினைத்து, நீண்ட நேரம் உற்சாகத்துடன் பேசிக்கொண்டு வந்ததில், கௌரியின் பண்பை கீழே விழுந்ததை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. அதைக் கவனிக்காதது பின்னால் கௌரிக்குப் பெரும் பிரச்சனையாகும் என்பது அவளுக்குத் தெரியாது.

அவர்களுக்குப் பின்னால் நடந்து வந்த ரவி என்ற சிறுவன், பண்பை கீழே விழுந்ததைக் கவனித்தான். யாருக்கும் உதவும் மனப்பான்மையும் சுயநல குணமும் நிறைந்த ரவி, பண்பையைத் தானே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என எண்ணினான். அதனுள் பத்து வெள்ளி இருந்ததை அறிந்தபின், ரவி துள்ளிக் குதிக்க ஆரம்பித்தான்.

"நான் சென்ற வாரம் பொம்மை கடையில் பார்த்த கரடி பொம்மையை வாங்கலாம்!" என்று ரவி தனக்குள்ளே யோசித்தான். அச்சமயத்தில், கௌரியும் மலரும் உணவங்காடியை அடைந்தார்கள். மலர் ஒரு மேசையைத் தேடிக்கொண்டிருந்தபோது, கௌரி கோழிச்சோறு வாங்கச் சென்றாள். பணம் கொடுப்பதற்காகத், தன் பையினுள் கையை விட்ட கௌரி, அதிர்ச்சியில் வாய் பிளந்து நின்றாள். பண்பை பையில் இல்லை! பயமும் பதற்றமும் கௌரியைக்

கௌவிக்஑ொண்டன. ஁ன்ன ஑ெய்வதென்று அறியாமல் கௌரி மலரை நோக்கி ஓடினாள்.

முழு ஑ம்பவத்தைக் கௌரி மலரிடம் கூறிய பின், இருவரும் பண்ப்பையைத் தேட ஆரம்பித்தார்கள். "நான் மட்டும் பண்ப்பையைத் தேடி கண்டுபிடிக்கவில்லை ஁ன்றால் ஁ன் அம்மா மிகவும் கோப்படுவார்!" ஁ன்று கௌரி பதற்றத்துடன் புலம்பிக் ஑ொண்டு இருந்தாள். அந்நேரத்தில் ரவி, பண்ப்பையைக் கையில் வைத்துக்஑ொண்டு உணவகத்தில் நடந்து஑ொண்டிருந்தான்.

ரவியைப் பார்த்த மலர், அவன் கையில் தனது பண்ப்பையைக் கண்டாள். அவள் உடனே அதைப்பற்றி கௌரியிடம் கூறினாள். இருவருடைய கண்களும் கோவைப்பழம்போல ஑ிவந்தன. கோபத்தை அடக்கிக்஑ொள்ள முடியாமல், கௌரி ரவியிடம், "நீ யார்?! ஏன் ஁ன் பண்ப்பையை ஁டுத்தாய்?! அதைத் திருப்பிக் ஑ொடு!" ஁னச் ஑ொன்னாள். புவியைக் கண்ட மானைப்போல் பயந்திருந்த ரவி, அதைக் காட்டிக்஑ொள்ளாமல் உடனே ஒரு கட்டுக்கதையை உருவாக்கினான். "இல்லை இல்லை! இது ஁ன்னுடைய பண்ப்பைதான். உங்களுடைய பண்ப்பையை நான் பார்த்ததுகூட

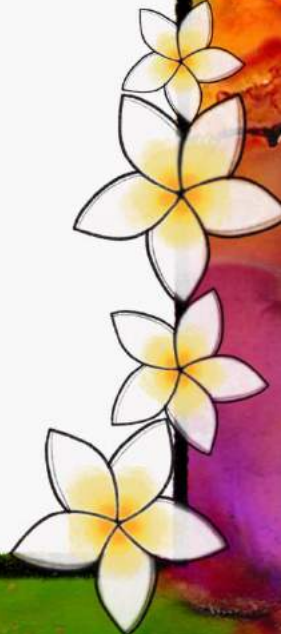
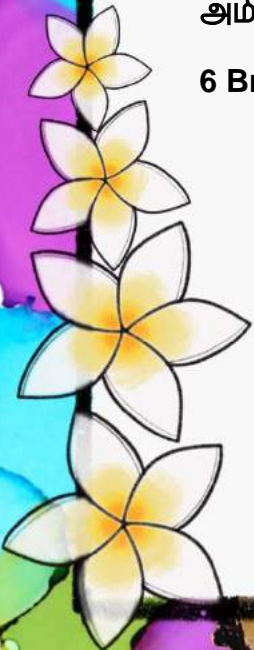

இல்லையே! நீங்கள் என்ன பேசுகிறீர்கள்?” என்று ரவி கூறினான். அவனது கட்டுக்கதையை நம்பிய கௌரி, தான் யோசிக்காமல் சிறுவனைச் சந்தேகப்பட்டதை எண்ணி வெட்கப்பட்டாள்.

கௌரியும் மலரும் ரவியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு அவ்விடத்தைவிட்டுச் சென்றனர். ரவி நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டு பொம்மை கடைக்குச் சென்றான். நம்பிக்கையை இழந்த கௌரி மலருடன், பயத்துடனும் கவலையுடனும் வீட்டுக்குச் சென்றாள். ஆனால் ரவி, பொம்மை கரடியை வாங்கி, ஆனந்தத்துடன் வீட்டிற்குச் சென்றான். தனது கவனக்குறைவை எண்ணி கௌரி வருந்தினாள்.

அமிர்தினி பரமசிவம் Amirthini Paramasivam

6 Brilliance

கைத்தொலைபேசி

அன்று செவ்வாய்க்கிழமை. பள்ளி முடிந்து ராமன் தன் நண்பர்களுடன் பேசிக்கொண்டே வீட்டிற்குச் செல்லலாம் என்ற எண்ணத்தோடு வகுப்பில் இருந்தான். அங்கே அவனுடைய நண்பர்கள் கைத்தொலைபேசியை வைத்து, சிலர் பேசிக்கொண்டும் சிலர் விளையாடிக்கொண்டும் இருந்தனர். அதைக் கண்ட ராமனின் முகம் பூப்போல் மலர்ந்தது. அவனுக்கும் ஒரு புதிய கைத்தொலைபேசி வேண்டும் என்ற ஆசை அவன் மனத்தில் தோன்றியது.

பள்ளி முடிந்ததும் ராமன் சிறுத்தை வேகத்தில் வீட்டிற்கு ஓடினான். தன் பெற்றோர்களிடம் புதிய கைத்தொலைபேசி ஒன்றை வாங்கித் தரும்படி அடம்பிடித்தான். ஒரு கைத்தொலைபேசியை வாங்கிக் கொடுத்தால், ராமனுக்குப் படிப்பு மீதிருக்கும் கவனம் சிதறிவிடும் என்ற காரணத்தினால், அவனுடைய பெற்றோர்கள் அதை மறுத்தனர். அதைக் கேட்டவுடன் ராமன் சோகக் கடலில் மூழ்கினான். இருப்பினும் ராமனுக்குக் கைத்தொலைபேசி மீதிருந்த அவா அவனை விடவில்லை.

அடுத்த நாள், பள்ளிக்குச் சென்ற ராமன் தன் பெற்றோர்கள் புதிய கைத்தொலைப்பேசி ஒன்றை வாங்கித் தர மறுத்ததை எண்ணி வேதனையுற்றான். அவனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. உடனே அவன் மனத்தில் ஒரு கெட்ட எண்ணம் தோன்றியது, அவன் தன் தோழி மாலாவின் புதிய கைத்தொலைப்பேசியைத் திருட எண்ணினான். வகுப்பு நேரத்தில் அவன் எண்ணம் அதைப் பற்றி மட்டுமே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தது. சிறிது நேரம் கழித்து, இடைவேளை மணி ஒலித்தது. அனைவரும் உணவகத்திற்குச் சென்றனர். ஆனால், ராமன் மட்டும் வகுப்பிலேயே இருந்தான். எல்லோரும் சென்ற பிறகு ராமன் யாருக்கும் தெரியாமல் மாலாவின் பையிலிருந்து அவளது கைத்தொலைப்பேசியை எடுத்தான். அதைத் தன் பைக்குள் ஒளித்து வைத்துக்கொண்டான்.

பின், மாணவர்கள் அனைவரும் இடைவேளை நேரம் முடிந்து வகுப்பிற்குத் திரும்பினர். அப்போது மாலா, அவள் பையிலிருந்து புத்தகத்தை எடுக்கும் போது தன் கைத்தொலைப்பேசி காணாததை உணர்ந்தாள். பதற்றத்தில்

அவளுக்குக் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. உடனே அவள் கண்களிலிருந்து முத்துகள்போல் கண்ணீர் வழிந்தது. அதைப் பார்த்து அதிர்ச்சியுற்ற ஆசிரியர், அவளருகில் சென்று என்ன நடந்தது என்று கனிவுடன் விசாரித்தார்.

மாலா கூறியதைக் கேட்டதும் ஆசிரியர் அவளைச் சமாதானம் செய்தார். பின் அவர் மாணவர்களை நோக்கி, “பள்ளி முடிந்தவுடன் யாரும் வெளியே செல்லாமல் வகுப்பிலேயே இருங்கள். நான் உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் விசாரிக்கவேண்டும்,” என்றார். பின், மாலாவிடம் உணவகத்திற்குச் சென்று கைத்தொலைபேசியைத் தேடிப் பார்க்கும்படி கூறினார். ஆசிரியர் உத்தரவுவிட்டதைக் கேட்ட ராமன் புலியைக் கண்ட மானைப்போல் பயத்திலிருந்தான். அவனுக்கு அடிவயிற்றில் இடிவிழுந்தாற்போல் இருந்தது.

பள்ளி முடிந்தவுடன் ஆசிரியர் ஒவ்வொரு மாணவர்களையும் அழைத்து விசாரித்தார். கடைசியாக, ராமனைக் கூப்பிட்டார். ராமன் குற்ற உணர்ச்சியால் தன் தவற்றை உணர்ந்து தலைகுனிந்தபடியே உண்மையைக்

கூறினான். மாலாவின் கைத்தொலைபேசியை ஆசிரியரிடம் ஒப்படைத்தான். அதைக் கண்டு ஆசிரியர் வாய் பிளந்து சிலையாய் நின்றார். உடனே ராமன் ஆசிரியரிடமும் மாலாவிடமும் மன்னிப்பு கேட்டான். தான் செய்த தவற்றிக்கான காரணத்தையும் ராமன் விளக்கினான்.

எல்லாவற்றையும் நிதானமாகக் கேட்ட ஆசிரியர் அவனை மன்னித்துவிட்டார். ஆனால், அவன் செய்தது பெரிய தவறு என்பதால் பெற்றோரிடம் கண்டிப்பாக அதைச் சொல்ல வேண்டும் என்று கூறி அவனது பெற்றோரை அழைத்தார்.

நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றி ஆசிரியர் ராமனின் பெற்றோரிடம் கூறினார். விவரம் அறிந்த ராமனின் பெற்றோர் வேதனையுற்றனர். ராமன் பெற்றோரிடம் மன்றாடி மன்னிப்பு கேட்டான். முதலும் இறுதியுமாக பெற்றோர் அவனை மன்னித்தனர். ராமன் இனி ஒருபோதும் திருடமாட்டான் என்று உறுதிமொழி எடுத்தான்.

ரொஷ்னா Ramesh Roshna

6 Confidence

நேர்த்தியான செயல்

நான் ஆறாம் வகுப்பில் பயிலும் மாணவன். என் பெயர் ரவி. நான் செஞ்சிலுவை இணைப்பாடத்தில் சேர்ந்திருக்கிறேன். அன்று வெள்ளிக்கிழமை. மாணவர்கள் அனைவரும் பள்ளி மண்டபத்தில் கூடியிருந்தனர். அப்போது என்னுடைய இணைப்பாட ஆசிரியர் உரை ஆற்றினார். “அனைவருக்கும் வணக்கம். நம் பள்ளி செஞ்சிலுவை இணைப்பாடத்தில் இருக்கும் மாணவர்கள் நம் பள்ளியில் பயிலும் வசதி குறைந்த மாணவர்களுக்கு இலவச சலுகைகள் வழங்குவதற்காக நிதித் திரட்ட போகிறார்கள். நீங்களும் ஏதாவது நிதி உதவி வழங்க நினைத்தால் அதை ஒரு உறையில் வைத்து உங்கள் ஆசிரியர்களிடம் கொடுக்கவும்,” என்று செப்பி அவருடைய உரையை முடித்தார்.

இந்த நிதித் திரட்டலைப் பற்றி எங்கள் இணைப்பாட ஆசிரியர் முன்பே விளக்கியிருந்தார். இத்தகைய நிதித் திரட்டல் எங்கள் பள்ளியில் அத்திப் பூத்தாற்போலதான் நடக்கும். அதனால் இதற்கு நான் மிகவும் ஆவலாக இருந்தேன். பிறகு அனைவரும் வகுப்பறைக்குச் சென்றோம். இது பள்ளி முடிந்த பிறகுதான் நடைபெறும். அதனால் அன்று முழுவதும் என் கவனம் பாடத்தில் இல்லை. என் விழிகள் என்

கைகடிகாரத்தையும் வகுப்பு கடிகாரத்தையும் மாற்றி மாற்றி பார்த்தன.

நான் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துகொண்டிருந்த பள்ளி முடியும் மணி ஒலித்தது. அனைத்து மாணவர்களைப்போல் நானும் என் உண்டியலை எடுத்துக்கொண்டு பள்ளியை விட்டுச் சிட்டாய் பறந்தேன். பிறகு என் பள்ளிக்குக் கல்லடி தூரத்தில் இருக்கும் பூங்காவுக்கு முதலில் சென்றேன்.

அங்கே நிறைய பைகளைத் தூக்கிச் சென்ற பெண் ஒருவரை முதலில் கண்டேன். அவரிடம் “அம்மா எங்கள் பள்ளி வசதி குறைந்த மாணவர்களுக்காக நிதித் திரட்டுகிறது. உங்களால் முடிந்த நன்கொடையை கொடுங்கள்,” என்று அவரிடம் தெளிவாக விவரித்தேன். அவரும் மலர்ந்த முகத்தோடு மனமுவந்து பத்து வெள்ளியை என் உறையில் போட்டார். நான் நன்றி கூறிவிட்டு வேறு பகுதிக்குச் செல்ல தொடங்கினேன். பிறகு அவருக்குக் களைப்பாக இருந்ததால் அவர் அருகிலிருந்த பூங்காவின் இருக்கையில் அமர்ந்து இளைப்பாறினார். அவருக்கு அருகில் ஒரு ஆடவர் அமர்ந்து செய்தித்தாளை மும்முரமாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்தப்

பெண்ணுடைய கைத்தொலைபேசி மணி ஒலித்தது. அவர் அதை எடுத்துப் பேசினார். அதில் அவருடைய மகன் அவருடைய கணவர் ஒரு விபத்தில் சிக்கியதாகவும் அவருக்குப் பலத்த காயம் ஏற்பட்டதாகவும் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட அந்தப் பெண்ணுக்கு அடிவயிற்றில் இடி விழுந்தாற்போல் இருந்தது. அவர் அனலில் இட்ட மெழுகுபோல் உறுகினார். இத்தகைய அவசரச் சூழ்நிலையில் அவர் வியர்த்து விறுவிறுத்துக் காணப்பட்டனர். அதனால் அவசரத்தில் தன் கைப்பையை மறந்து இருக்கையிலேயே வைத்துவிட்டு முச்சு இறைக்க ஓடத் தொடங்கினார். அவருடைய ஓட்டத்தில் சிறுத்தையின் வேகம் தெரிந்தது. அப்போது நான் பூங்காவில் என் நிதித் திரட்டலை முடித்துவிட்டு அவ்வழியாக வந்தேன். அங்கே நானும் அவருக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த ஆடவரும் அவர் வைத்துச் சென்ற கைப்பையைக் கண்ணுற்றோம். நான் அவரிடம், “ஐயா இந்தக் கைப்பை யாருடையது?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், “என் அருகில் அமர்ந்திருந்த பெண் அதோ அங்கே ஓடிகிறாரே, அவருடைய கைப்பைதான்,” என்று பதிலளித்தார்.

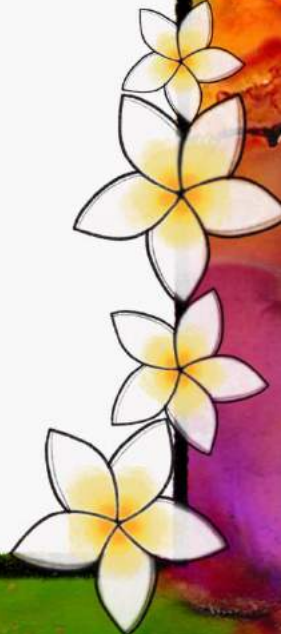
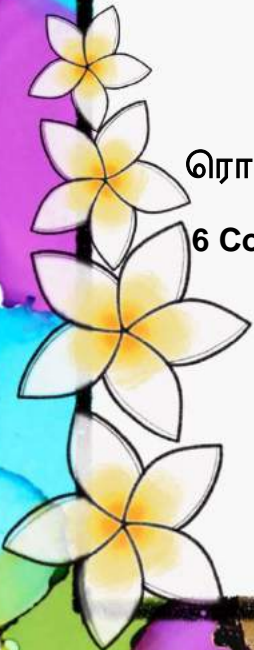

பிறகு நாங்கள் இருவரும் வாகன உந்துவண்டியில் ஏறிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணை, எங்களால் முடிந்த அளவுக்குச் சத்தமாகக் கூவி அழைத்தோம். நாங்கள் அழைத்தது அவருக்குக் கேட்டது. அவர் எங்களைத் திரும்பிப் பார்த்தார். நான் அந்தக் கைப்பையை ஓடிச் சென்று அவரிடம் கொடுத்தேன்.

அவர் என்னிடம் புகழ் மாலைகளைப் பொழிந்தார். நான் உச்சி குளிர்ந்தேன். அவர் அவசரமாக நன்றி கூறிவிட்டு அவ்விடத்தைவிட்டு அதி வேகத்தில் புறப்பட்டார். நான் பெருமையோடு என்னுடைய உண்டியலை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

ரொஷ்னா Ramesh Roshna

6 Confidence

எதிர்பாராத அதிர்ச்சி

அன்று சனிக்கிழமை. அம்மா சில பொருட்களை வாங்க ராமுவடன் கடைக்குச் சென்றார். ராமு, கடையில் தனக்கு என்னவெல்லாம் வாங்கித் தர வேண்டும் என்று தன் அம்மாவிடம் கூறிக்கொண்டே நடந்தான். சிறிது தூரம் சென்றதும், ராமு பூங்காவில் ஒரு ஊஞ்சலைப் பார்த்தான். அதைக் கண்டதும் அவன் முகத்தில் உவகை நிழலாட கல கல என நகைத்தான். ஊஞ்சலில் ஆடுவது ராமுவுக்கு மிகுந்த விருப்பம்.

ராமு ஊஞ்சலில் விளையாட தன்னை அனுமதிக்குமாறு தன் அம்மாவிடம் கெஞ்சினான். அவனது நச்சரிப்பு தாங்காமல் அம்மா ராமுவை ஊஞ்சலில் விளையாட அனுமதித்தார். அவர், “ராமு, நீ இங்கேயே ஊஞ்சலில் விளையாட வேண்டும். நான் வரும்வரை வேறு எங்கும் செல்லக்கூடாது. புரிந்ததா?” என்று ராமுவிடம் கூறினார். ராமு அம்மா சொல்வதை முழுமையாகக் கேட்காமல் ஊஞ்சல் ஆடும் ஆர்வத்தில் தலையசைத்தான்.

அம்மா அவனை ஊஞ்சல் இடத்தில் விட்டுவிட்டு எதிரே இருந்த கடைக்குச் சென்றார். ராமு மகிழ்ச்சியில் ஊஞ்சல்

ஆடினான். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, ஒருவர் கையில் ஒரு ஐஸ் கிரீம் வைத்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி வந்தார்.

அந்த ஆள் ராமுவிடம் கொஞ்சிப் பேசினார். பின் ராமுவைத் தன்னுடன் வருமாறு சொன்னார். ஆனால் அவன் அம்மா அவனிடம் கூறுயதை நினைவில் வைத்து, அந்த ஆளைப் புறக்கணிக்க முயன்றான். அந்த ஆள் வைத்திருந்த ஐஸ் கிரீமை ராமுவிடம் கொடுப்பதாக ஆசை வார்த்தை கூறி அவனைத் தன்னுடன் வர வற்புறுத்தினார்.

ராமு ஐஸ் கிரீமைப் பார்த்ததும் அவன் நாவில் எச்சில் ஊரியது. அவனால் முடியாது என அதற்கு மறுப்புச் சொல்ல முடியவில்லை. அதனால் ராமு அந்த ஆளைப் பின்தொடர்ந்தான். அவன் ஐஸ் கிரீமைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டே அவருடன் நடந்தான். சிறிது நேரத்தில் அம்மா அங்கே வந்தார். ஊஞ்சலில் ராமுவைக் காணாததை உணர்ந்து அவர் திகைத்தார். அவருடைய மனம் பதை பதைத்தது. அம்மா சுற்றியுள்ள எல்லா இடங்களிலும் ராமுவைத் தேடினார். ஆனால் அவனைக் காணவில்லை. பதற்றமும் கலக்கும் அவர் மனத்தில் குடிக்கொள்ள அவர் செய்வதறியாது விழி பிதுங்கி நின்றார். கண்களில் கண்ணீர் மல்க உடனே அம்மா காவலரைத்

தொடர்புகொண்டார். அம்மா காவலரிடம் நடந்ததை
விளக்கினார். ஆனால் காவலரால் ராமுவை
அவ்விடத்தில் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

அம்மா வேதனையில் கதிகலங்கி அழத் தொடங்கினார்.
காலவர் அவரை வீடுவரை அழைத்துச் சென்றனர். அவர்
வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது அவர் கண்ட காட்சி அவரை
ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. ராமு தனது சகோதரருடன்
தொலைக்காட்சிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து அம்மா
ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தார். அம்மா ராமுவிடம் ஓடி, அவனைக்
கட்டியணைத்தார்.

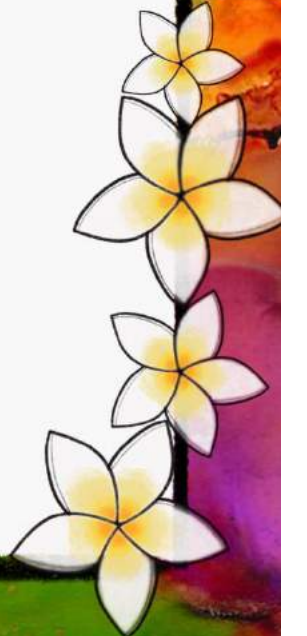
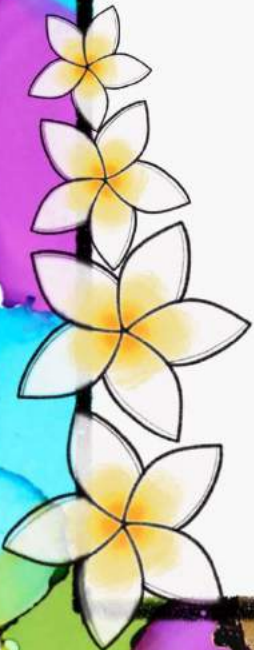
“அக்கா! நீங்கள் பயந்துவிட்டீர்களா? உங்களுக்கு இன்ப
அதிர்ச்சி கொடுக்கத்தான் உங்கள் பின்னாலேயே நான்
வந்தேன். நீங்கள் கடைக்குள் சென்றவுடன் ராமுவை என்னுடன்
வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தேன். என்னை மன்னியுங்கள்!
உங்களைப் பெரும் கவலைக்குள் ஆக்கிவிட்டேன்!” என்று
நடந்ததை அம்மாவின் அவருடைய தம்பி கோபு, கூறினார்.
நடந்ததை அறிந்த அம்மா நிம்மதி பெருமூச்சுவிட்டார்.

“இருந்தாலும் நீ இப்படி ஒரு திகிலை எனக்குக்
கொடுத்திருக்கக்கூடாது தம்பி! உன் குறும்புக்கு அளவே
இல்லை!” என்று அம்மா அவர் தோளைத் தட்டியவாறு கூறினார்.
அங்கிருந்த காவலர் சிரித்துக்கொண்டே சென்றார்.

அலிஷா Alisha Nadira Abbassy

6 Confidence

கூடைப்பந்தாட்டத்தின் விளைவு

“ரகு, நாம் கூடைப்பந்து மைதானத்தில் கூடைப்பந்து விளையாடலாமா?” என்று பாலா கைத்தொலைபேசியின் மூலம் ரகுவிடம் கேட்டான். “சரி. பத்து நிமிடங்களில் நான் அங்கே உன்னைச் சந்திக்கிறேன். நான் பந்தைக் கொண்டு வருகிறேன்,” என்று ரகு பதிலளித்தான். பத்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, ரகுவும் பாலாவும் கூடைப்பந்து மைதானத்தை அடைந்தார்கள். அங்கே அவர்களுடைய தோழிகள், மாலாவும் சீதாவும் ஓர் இருக்கையில் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பாலாவும் ரகுவும் உற்சாகமாகக் கூடைப்பந்து விளையாட தொடங்கினர். மாலாவும் சீதாவும் அவர்கள் விளையாடுவதை ரசித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சிறிது நேரம் கழித்து, சிறுவர்கள் சோர்வடைந்ததால், ஓய்வெடுக்க நினைத்தார்கள். திடீரென்று ரகு பந்தை மிக வேகமாக உதைத்தான். அந்தப் பந்து, மாலாவும் சீதாவும் அமர்ந்திருந்த இருக்கை மீது பட்டது. சிறுமிகளின் உணவு எல்லாம் தரையில் விழுந்தன. சிறுமிகள் அதிர்ச்சியில் விழுந்த உணவை வெறித்துப் பார்த்தார்கள். ரகுவும் பாலாவும்

அதிர்ச்சியில் வாய் பிளந்து நின்றனர். பாலா ஓடிச் சென்று சிறுமிகளிடம் மன்னிப்பு கேட்டான்.

ரகு பந்துக்குப் பின்னால் ஓடி அதைப் பிடிக்க முயன்றான். ஆனால் பந்து மிக வேகமாக ஓடியது. அப்போது, பந்து பக்கத்தில் இருந்த ஒரு வீட்டின் சன்னலை நோக்கிச் சென்றதை அவன் உணர்ந்தான். கண் இமைக்கும் நேரத்தில், பந்து சன்னலில் மோதி சன்னல் கண்ணாடி சிதறியது. சிறுவர்கள் நால்வரும் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துத் திகைத்து நின்றனர். பாலாவுக்கும் ரகுவுக்கும் பதற்றத்தினால் கால்கள் தாளம் போட ஆரம்பித்தன.

வியர்வை ரகுவின் முகத்திலிருந்து மழைபோல் கொட்டியது. என்ன நடந்தது என்று யாராவது அவனிடம் கேட்டால்கூட எதுவும் சொல்ல இயலாத நிலையில் ரகு உறைந்துபோய் நின்றான். அந்த வீட்டினுள் இருந்த பெரியவர் தன்னை எப்படி எல்லாம் ஏசுவாரோ என்ற பயம் ரகுவை ஆட்கொண்டது.

நடந்த அனைத்தையும் பார்த்த அந்த வீட்டிலிருந்த பெரியவர் ரகுவை நோக்கி வந்தார். அவர் சுற்றுப்புறத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று கவனிக்காமல் விளையாடியதற்கு

ரகுவைத் திட்டினார். அது மட்டும் அல்லாமல் பெரியவர் ரகுவுக்கும் அவன் நண்பர்களுக்கும் அறிவுரை வழங்கினார். “உங்கள் செயல்களுக்கு எப்போதும் நீங்கள் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும். மேலும் உங்கள் சுற்றிப்புறத்தைப் பற்றி எச்சரிகையாக இருக்க வேண்டும்,” என்று பெரியவர் வலியுறுத்தினார்.

திடீரென்று எங்கிருந்தோ ஆட்கள் சிலர் ஒரு மறைவான இடத்திலிருந்து வெளியே வந்து “பலே! பலே! சபாஷ்! அருமையான செயல்!” என்று கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு கைத்தட்டியவாறு நடந்து வந்தனர். அந்தப் பெரியவர் என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாமல் விழித்தார்.

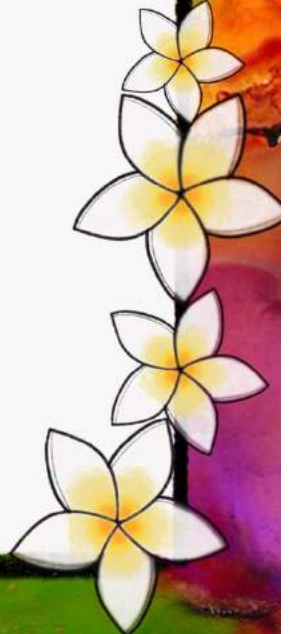
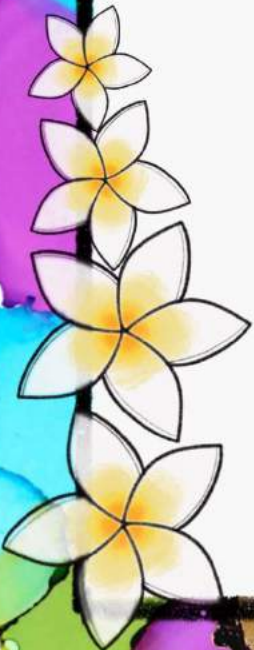
“படப்பிடிப்பை நிறுத்து!” என்று அவர்களில் இயக்குனர் ஒருவர் மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார். “சிறுவர் தவறு செய்வதை யாராவது தடுப்பார்களா என்பதைப் பார்க்க, இது ஒரு ‘உண்மை நிகழ்ச்சி’ (Reality Show),” என்று அந்த இயக்குனர் விளக்கினார். பெரியவரின் நல்ல செயலுக்காக அவருக்குப் பரிசு கிடைக்கும் என்றும் இயக்குனர் சொன்னார்.

இதைக் கேட்டதும் பெரியவரின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பரவசம் தாண்டவமாடியது. அவர் இதைச் சற்றும்

எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அவர் அனைவருக்கும் நன்றியுடன்
பதிலளித்தார். சிறுவர்கள் அதைக் கண்டு பேரானந்தம்
அடைந்தனர். ஆனாலும் தாங்கள் இனிமேல் கவனமாக
விளையாட வேண்டும் என்பதை ரகுவும் பாலாவும்
புரிந்துகொண்டனர். அவர்கள் பெரியவருக்கு நன்றியும்
பாராட்டும் தெரிவித்துவிட்டு தங்கள் விளையாட்டைத்
தொடர்ந்து விளையாடினர்.

அலிஷா Alisha Nadira Abbassy

6 Confidence

பேராசையின் விளைவு

அன்று புதன்கிழமை. பள்ளி முடிந்தது. அந்நேரத்தில் கனத்த மழை பெய்தது. என் நண்பர்களும் நானும் மழை நிற்கும் வரை பள்ளியிலேயே காத்திருந்தோம். மழை விரைவில் நின்றுவிடும் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அது வேகமாகப் பெய்தது. நேரம் செல்ல செல்ல எங்களுக்குச் சலிப்பு ஏற்பட்டது. அதனால், என் நண்பர்கள் அவர்களின் கைத்தொலைபேசியை எடுத்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தனர். ஆனால், என்னிடம் கைத்தொலைபேசி இல்லை. என்னால் எதுவும் பார்க்க முடியவில்லை. அவர்கள் கைத்தொலைபேசியைப் பயன்படுத்துவதைப் பார்க்க பார்க்க எனக்குப் பொறாமை ஏற்பட்டது. நீண்ட நாள் எனக்கும் கைத்தொலைபேசி வேண்டும் என்ற ஆசை என்னுள் இருந்தது. அன்று இரவு என் அம்மாவிடம் ஒரு கைத்தொலைபேசியை எனக்கு வாங்கிக்கொடுக்க அனுமதி கேட்க முடிவு செய்தேன். சிறிது நேரம் கழித்து, மழை நின்றுவிட்டது. நாங்கள் எல்லாரும் எங்கள் வீட்டுக்குச் சென்றோம்.

அன்று இரவு, நான் அம்மாவிடம் அன்று பள்ளியில் நடந்ததைக் கூறினேன், மற்றும், அவரிடம் எனக்கு ஒரு

கைத்தொலைபேசியை வாங்கித் தரும்படி கேட்டேன், ஆனால் அம்மா மறுத்தார். அவர் "இந்த சிறிய வயதில் உனக்குக் கைத்தொலைபேசி தேவையில்லை," என்று என்னிடம் கண்டிப்பாகச் சொன்னார். அதைக் கேட்ட நான் மனம்

வருந்தினேன். பல முறை கேட்டாலும் இதே பதில்தான் அம்மா கூறியுள்ளார். எனக்கு வேதனையாகவும் ஏமாற்றமாகவும் இருந்தது.

அடுத்து நாள் பள்ளியில், என் தோழன் சிவா வைத்திருந்த கைத்தொலைபேசியை நான் பார்த்தேன். அந்தக் கைத்தொலைபேசி பார்க்க அழகாகவும் விலை உயர்ந்ததாகவும் இருந்தது. அது என் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்தது. அதை நானே வைத்துக்கொள்ள முடிவு செய்தேன். அந்த நேரத்தில் கைத்தொலைபேசியை வைத்துக்கொள்வது மட்டும்தான் என் சிந்தனையில் ஆழப் பதிந்ததே தவிர, எனது செயலின் விளைவுகளைப் பற்றி நான் யோசிக்கவில்லை. எந்தவொரு தண்டனையைப் பற்றியும் எனக்குக் கவலையில்லை. உடனே நான் அந்தக் கைத்தொலைபேசியை எடுக்க தீர்மானித்தேன்.

பள்ளி இடைவேளை நேரத்தில் வகுப்பில் யாரும் இல்லை. நான் சிவாவுடைய பள்ளிப்பையிலிருந்து அந்தக்

கைத்தொலைபேசியை எடுத்தேன். அதை என் பள்ளிப்பைக்குள் வைத்தேன்.

இடைவேளைக்குப் பிறகு, சிவா அவனுடைய கைத்தொலைபேசியை பள்ளிபையிலிருந்து எடுக்க போனான். ஆனால், அது அவனுடைய பைக்குள் இல்லை. அவன் கதறி அழுதான்.

சிவா உடனடியாக ஆசிரியரிடம் புகார் செய்தான். ஆசிரியர் எல்லாரிடமும் சிவாவுடைய கைத்தொலைபேசியைப் பற்றி விசாரித்தார். சிவா தன் கைத்தொலைபேசியை இழந்து அழுதக் காட்சி என்னை வாட்டியது. ஆனாலும் கைத்தொலைபேசியை அவனிடம் கொடுக்க என் மனம் ஒப்பவில்லை. பெரிதும் தயங்கினேன். சிவாவின் வேதனையைப் பார்த்து நான் என்னையே நொந்துகொண்டேன். என்னுள் எழுந்த குற்ற உணர்வு என்னை உருக்கியது. நான் தலை குனிந்து ஆசிரியரிடம் சிவாவுடைய கைத்தொலைபேசியை ஒப்படைத்தேன்.

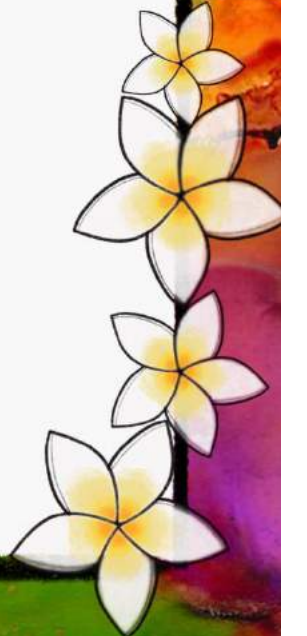
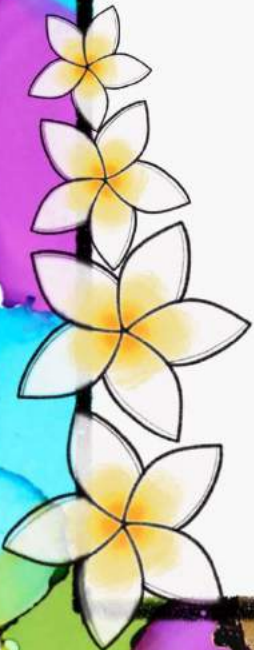
நான் ஆசிரியரிடம் பேராசையால் இதை எடுத்தேன் என்ற உண்மையைச் சொன்னேன். ஆசிரியர், என்னை வெகுண்டு பார்த்தார். உண்மையை ஒப்புக்கொண்டதால் அவர் என்னிடம் திருடுவது ஒரு பெரிய குற்றம் என அறிவுரை கூறினார்.

மற்ற மாணவர்கள் என்னைப் பார்த்தபோது எனக்கு அவமானமாக இருந்தது. எனது பேராசையினாலும் பொறாமையினாலும், எனக்கு நானே ஏற்படுத்திக்கொண்ட தலைகுனிவான சம்பவத்தை எண்ணி நான் வேதனையுற்றேன். ஆசிரியரிடமும் சிவாவிடமும் நான் மனதார மன்னிப்புக் கேட்டேன். இருவரும் என்னை மன்னித்தார்கள். இனிமேல் இவ்வாறான தவற்றை நான் செய்யமாட்டேன் என்று நான் வாக்களித்தேன்.

அஸ்ரீன் Azreen Banu Binte Ajmalhan Mohamed Faizal

6 Diligence

மிதிவண்டி யாருடையது?

“ரிங்! ரிங்!” என்று என் கதவு மணி கேட்டது. நான் உடனே போய் கதவைத் திறந்தேன். என்ன ஆச்சிரியம்! என் நண்பன் சிவா வீட்டுக்கு வெளியே நின்றுகொண்டிருந்தான். “சிவா நீ இங்கே என்ன செய்கிறாய்?” என்று நான் வினவினேன். “எனக்கு வீட்டிலேயே இருப்பதற்குச் சலிப்பு தட்டியது. அதனால் நான் உன்னுடன் கூடைப்பந்து விளையாட இங்கே வந்தேன்!” என்று சிவா பதில் கூறினான். “அப்படியா! சரி வா! எனக்கும் வீட்டிலேயே இருப்பதற்குச் சலிப்பாகத்தான் உள்ளது! நாம் கூடைப்பந்து விளையாடலாம்!” என்று சொல்லி நாங்கள் கீழே சென்றோம்.

நாங்கள் கூடைப்பந்து விளையாடுவதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட அடுக்குமாடி கீழ்த்தளத்திற்குச் சென்றோம். “பாலா! அதோ! அதுதான் என் புதிய மிதிவண்டி. அழகாக இருக்கிறது அல்லவா?” என்று நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு மிதிவண்டியை என்னிடம் சிவா சுட்டிக்காட்டினான். “ஆம் அது அழகாக இருக்கிறது!” என்று நான் பதில் கூறினேன்.

நாங்கள் கூடைப்பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது சந்தேகத்துக்குக்குரிய ஆடவர் ஒருவரைப் பார்த்தோம். அவர்

கருப்பு நிற ஆடைகளை மட்டுமே அணிந்து இருந்தார். அவர் எங்கேயோ அவசரமாகச் செல்வதுபோல் இருந்தது.

முதலில் நான் அவரைப் பற்றி ஒன்றும் நினைக்கவில்லை. ஆனால் அவருடைய பையைப் பார்த்த பிறகுதான் எனக்குச் சந்தேகம் எழுந்தது. அவர் பையில் இருந்து கூரிய கருவிகள் வெளியே நீட்டிக்கொண்டிருந்தன. நானும் சிவாவும் ஒருவரை ஒருவர் பயத்தில் பார்த்தோம்.

“அதை நீ பார்த்தாயா பாலா! வா! நாம் அவரைப் பின்தொடர்ந்து செல்லலாம்!” என்று சிவா பரிந்துரைத்தான். ஆனால் பயம் என்னைக் கெளவியது. “வேண்டாம் சிவா! எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது! நமக்கு ஏன் வீண் பிரச்சனை!” என்று நான் சிவாவிடம் கூறினேன். ஆனால் சிவா பிடிவாதம் பிடித்தவன். திரும்பித் திரும்பி என்னை அவனுடன் வருமாறு கெஞ்சினான். அவனது பிடிவாதமே வென்றது. நான் அவனுடன் செல்ல இணங்கினேன். நாங்கள் அந்த ஆடவரைப் பின்தொடர்ந்தோம்.

அவர் மிதிவண்டி நிறுத்தும் கிடத்தை அடைந்தார். அவர் தரையில் அமர்ந்து அவருடைய கருவிகளை வெளியே எடுத்தார். அந்த ஆடவர், அவர் முன்னால் இருந்த மிதிவண்டியின் பூட்டை

உடைக்க ஆரம்பித்தார். ஒரு தூணுக்குப் பின்னால் ஒளிந்திருந்து இதைக் கண்ட நாங்கள் அதிர்ச்சியில் வாய்பிளந்து நின்றோம்.

“பாலா! அது என்னுடைய மிதிவண்டி! அவர் என்னுடைய மிதிவண்டியைத் திருட போகிறார்!” என்று சிவா பதற்றத்துடன் சொன்னான். “சற்று அமைதியாக இரு! நம் குரல் அவருக்குக் கேட்டுவிட போகிறது!” என்று நான் மெல்லிய குரலில் சிவாவைத் திட்டினேன். “நாம் இப்போது என்ன செய்வது?” என்று சிவா கேட்டான். “நாம் உன் பெற்றோரிடம் இதைப் பற்றித் சொல்வதைத் தவிர வேறு எந்த வழியும் இல்லை!” என்று நான் பதில் கூறினேன்.

மறுகணம் நாங்கள் இருவரும் ஓட்டமும் நடையுமாக சிவாவின் வீட்டை அடைந்தோம். வாசலில் நின்றபடியே, “அம்மா! அம்மா! இங்கே சீக்கிரம் வாருங்கள்!” என்று சிவா கூச்சலிட்டான். சிவாவின் அம்மா வந்ததும், நாங்கள் அவரிடம் என்ன நேர்ந்தது எனக் கூறி அவரைச் சம்பவ இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றோம். “அது உன்னுடைய மிதிவண்டி என்று உனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியுமா?” என்று சிவாவின் அம்மா சந்தேகத்துடன் கேட்டார். “ஆமாம் அம்மா! இது என்னுடைய

மிதிவண்டிதான். அவர் அதைத் திருடி சென்றுவிட்டால் என்ன செய்வது? சீக்கிரம் வாருங்கள்!” என்று சிவா கூறினான்.

நாங்கள் மூவரும் விரைந்து கீழே சென்றோம். அம்மா சிவா சொன்னபடியே அந்த ஆளின் திசையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார். “நீ என்ன செய்கிறாய்? இது என் மகனுடைய மிதிவண்டி!” என்று சிவாவின் அம்மா ஆத்திரத்துடன் கூறினார். “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? இது என்னுடைய மிதிவண்டி!

நான் இந்தப் பூட்டின் சாவியைத் தொலைத்துவிட்டேன். அதனால் நான் பூட்டை உடைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!” என்று எடுத்துரைத்தார். ஆச்சரியத்தில் நான் திகைத்து நின்றேன்.

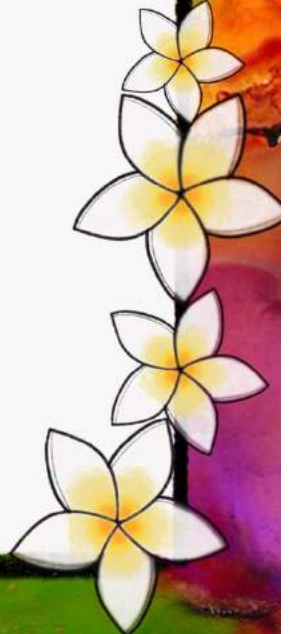
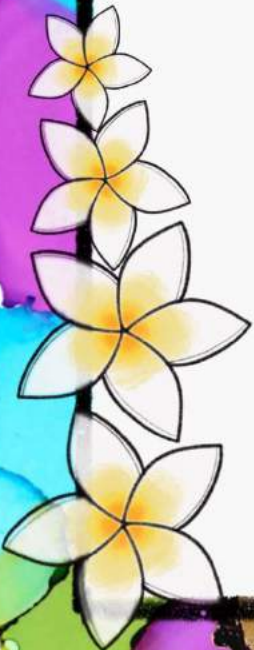
“என் மகனுடைய மிதிவண்டியை உடைக்கிறாய் என்று நினைத்தேன்,” என அம்மா கூறினார். அச்சமயத்தில் சிவா அதன் அருகிலிருந்த இன்னொரு மிதிவண்டியைப் பார்த்தான். அப்போதுதான் அந்த ஆளுடைய மிதிவண்டியும் சிவாவுடைய மிதிவண்டியும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதை உணர்ந்தான்.

நானும் சிவாவின் அம்மாவும் கோபத்துடன் சிவாவைத் திரும்பிப் பார்த்தோம். அவன் வெட்கித் தலை குனிந்தான்.

“எங்களை மன்னித்து விடுங்கள். நாங்கள் தெரியாமல் உங்களைச் சந்தேகப்பட்டுவிட்டோம்!” என்று சிவாவின் அம்மா சொல்லிவிட்டு எங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். நாங்கள் நடந்து செல்லும் போது “என்னுடைய மிதிவண்டி அவருக்கு மறுபக்கம்தான் இருக்கிறது!” என்று சிவா வேறு ஒரு மிதிவண்டியைச் சுட்டிக்காட்டினான். நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு சிரிக்க ஆரம்பித்தோம். சிவாவின் அசட்டுத்தனத்திற்கு ஒரு அளவே இல்லை.

ஜென்சிலா Jencillaa Hendry Daniel Chitrasu

6 Diligence

துணிந்து செயல்படு!

“மாலா இங்கு வா,” என்று ஆசிரியர் கூறினார். மாலாவும் ஆசிரியரிடம் சென்றாள். அன்று ஆசிரியர் தேர்வு தாள்களை மாணவர்களிடம் கொடுக்கும் நாள். ஆசிரியர் மாலாவின் தாளைப் பார்த்ததும் அவள் கண்கள் கோவைப்பழம் போல் சிவந்தன. அவர் மாலாவைச் சரமாரியாகத் திட்டினார். மாலா ஒன்றும் புரியாமல் விழித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் ஆசிரியரின் கையிலிருந்த தாளைப் பார்த்த பிறகுதான் நடந்ததைப் புரிந்துகொண்டாள். அவள் தேர்வில் தேர்ச்சி அடையவில்லை. ஆசிரியர் வகுப்பில் அவள் மட்டும் தான் தேர்ச்சி அடையவில்லை என்பதைக் கூறியவுடன் அவள் அழத்தொடங்கினாள். அவளுடைய நண்பர்கள் தங்கள் சிரிப்பை அடக்கமுடியாமல் அவளை ஏளனமாகப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். அன்று முழுவதும் மாலா சோகமாக இருந்தாள்.

மாலா இச்செய்தியை எவ்வாறு தன் அம்மாவிடம் கூறுவது என்று தெரியாமல் விழித்துக்கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்தில் பள்ளி முடிந்தது. அவள் உடனே பள்ளியை விட்டுப் புறப்படாமல் தாமதித்தாள். நேரம் செல்ல செல்ல அவள் பதற்றமடைந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் வயிற்றில்

பட்டாம்பூச்சிகள் பறப்பதுபோன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. பயமும் பதற்றமும் மாலாவை ஆட்கொண்டன. என்ன செய்வது என்று தெரியாத அவள் அன்று வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்று முடிவெடுத்தாள்.

அவள் பக்கத்திலிருந்த பலகையில் அமர்ந்தாள். சீக்கிரத்தில் பொழுது சாய்ந்தது. அவள் பக்கத்தில் சிலர் வாட்டிய உணவு தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உணவைப் பார்த்த பிறகுதான் அவள் மதிய உணவைக்கூட உண்ணவில்லை என்பதை உணர்ந்தாள். உணவின் மணம் அவள் மூக்கைத் துளைத்தது. பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது.

மாலாவுக்கு அவளுடைய வீட்டிற்குச் செல்லவும் விருப்பமில்லை. அப்போதுதான் அவள் தோழியின் வீடு பக்கத்தில் இருப்பது அவளது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவள் உடனே தன் தோழி மீனாவின் வீட்டிற்குச் சென்றாள். அவள் அங்கு சென்று மீனாவின் பெயரைக் கூப்பிட்டாள். மீனா அதிர்ச்சியுடன் “இந்த நேரத்தில் இங்கு என்ன செய்கிறாய் மாலா?” என்று கேட்டாள். மாலா “எனக்குப் பசி வயிற்றைக் கிள்ளுகிறது. நான் சாப்பிட்டுக்கொண்டே நடந்ததைக்

கூறுகிறேன்,” என்று வாடிய முகத்துடன் கூறினாள். இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மீனாவின் அம்மா அவளை உடனே வீட்டுக்குள் கூப்பிட்டு அவளுக்கு உணவு கொடுத்தார். மாலா சாப்பிட்டுக்கொண்டே அன்று வகுப்பில் நடந்ததை மீனாவிடம் கூறினாள். அச்சமயத்தில் மீனாவின் அம்மா மாலாவின் அம்மாவுக்குத் தொடர்பு கொண்டார். மீனாவின் அம்மா மாலாவின் தாயாரிடம் நடந்ததைக் கூறினார்.

செய்தி அறிந்த மாலாவின் அம்மா உடனே மீனாவின் வீட்டிற்கு வந்து அழத் தொடங்கினார். இதைக் கண்ட மாலா “அம்மா நீங்களா! நீங்கள் ஏன் அழுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு அவள் அம்மா, “உன்னைக் காணவில்லை என்று நான் எப்படியெல்லாம் பதறிப்போனேன் தெரியுமா? உனக்கு என்ன ஆகிவிட்டதோ எனப் பலவாறு என் எண்ணம் அலைமோதியது. உனக்கு மதிப்பெண்கள் குறைவென்றால் நீ என்னிடம் கூறியிருக்க வேண்டும். நான் உன்னை எதுவும் செய்திருக்க மாட்டேன். நான் உன்னைக் காணவில்லை என்று எங்கெல்லாம் தேடினேன் என்று உனக்கு தெரியுமா?” என்று அழுதுகொண்டே கூறினார். இதைக் கேட்ட மாலா தன் செயலை எண்ணி வருத்தமடைந்தாள். அவள் அம்மாவைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டாள்.

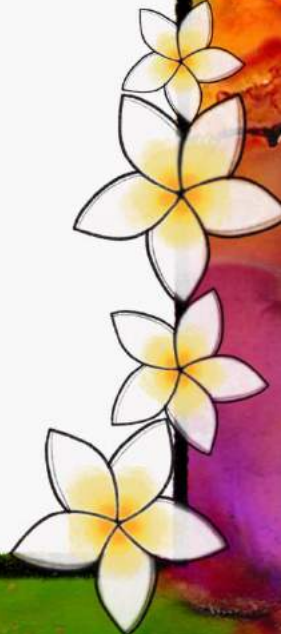
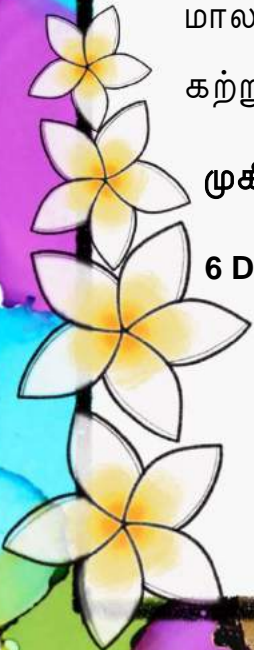

அப்போது “என்னிடம் பந்தை வீச” என்று மாலாவின் அருகிலிருந்த ஒரு சிறுவன் கூறினான். சுயநினைவுக்கு வந்த மாலா, தான் இவ்வளவு நேரமாகக் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்ததை உணர்ந்தாள். தான் வீட்டிற்குச் செல்லாமல் இருந்திருந்தால் தன் அம்மா எப்படிப்பட்ட கவலைக்கு ஆளாகுவார் என்பதை உணர்ந்தாள். உடனே அவள் தான் செய்ய நினைத்த காரியத்தை எண்ணி வருந்தினாள். அவள் தன் அம்மாவை வேதனைப்பட வைக்கக்கூடாது என முடிவுக்கு வந்தாள்.

சற்றும் தாமதிக்காமல் மாலா வீடு திரும்பினாள். வீட்டுக்குச் சென்று அவள் தன் மதிப்பெண்ணை அம்மாவிடம் தாரியமாகக் கூறினாள். அவள் அம்மா அவளைத் திட்டவில்லை. அவர் அவளை மன்னித்து அவளுக்கு அறிவுரை கூறினார். அன்று மாலா எந்த அவசர முடிவையும் எடுக்கக் கூடாது என்பதைக் கற்றுக்கொண்டாள்.

முகில் விஜய் Sankar Mukil Vijay

6 Diligence

Acknowledgements

To Our School Leaders,

Mr Eddie Foo (Principal)

Mrs Chia-Lai Seow Poh (Vice Principal)

Ms Chong Huey Leng (Vice Principal-Admin)

*Thank you for your guidance and support to our WOW!
publication.*

WOW! Publication Team

Mdm Chen Jing Ting (Advisor)

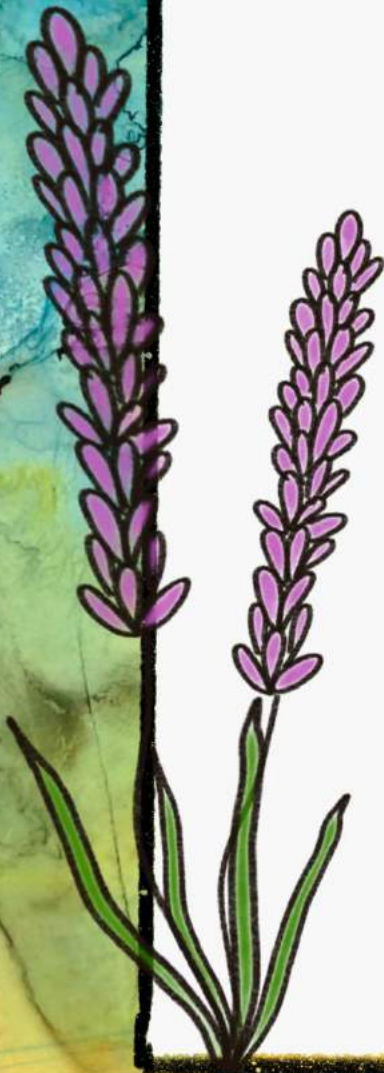
Mdm Zhao Yijin (Chairperson)

Mdm Noor Azleen Binte Sarbini

Mdm Liu Ying

Mdm Hussain Thasveena

Mr Ngho Seng Kuang

Acknowledgements

Vetting Team

Mr Matthew Chua

Mrs Ho-Tan Soon Hui

Mdm Noor Azleen Binte Sarbini

Mdm Cheng Siew Kim

Mdm Normanisha Binte Sarmani

Artwork

Siti Saleha Binte Zainal Abidin (Illustration)

Lucien Haqim Bin Mohammad Ruslani

(2 Confidence; Acknowledgement)

Yu Shuoyifei Ethan

(5 Confidence; Cover Page)

Kwek Jiunn Horng

(4 Aspiration; Contents/Foreword)

Keely Chua (6 Brilliance; English)

Tan Zheng Yu Raikkonen (6 Aspiration; Chinese)

Goh Rui Qi (5 Diligence; Malay)

Pay Wei Yan Remus (6 Brilliance; Tamil)

**A Production
Of
West View
Primary School**

